

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

ISSN 1307-072X

Sayı 84,
Kasım-Aralık 2013-11,
3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

"Kızlı-erkekli temas yok!.. Evlenen öğrencilere kredi verelim (parayla kandıralım, nikâhlansınlar); kredi borcu olanları da evlenirlerse affedelim (herkesin bir fiyatı vardır); çocuk teşviki verelim (acilen ucuz işgücü lazım); ücretli doğum iznini uzatalım (daha ne, otur çocuğuna bak, tosun gibi işçi olsun); doğursun ama sezaryen olmasın (dünya kadar sezaryen parası ödüyor devlet, ne işi var, ikınsın kadın); kürtaj zinhar yasaklanmalı (bedeniniz devletindir); aileyi koruyalım, boşanmaya niyetlenenlere ikna odaları kuralım (adını ikna odası koymayalım ama)..."

her
SEKS
vatan
için!

HAYATIMIZ FOTOROMAN!

SON HAVA BÜKÜCÜ

http://twitter.com/ars_ilker

İLKER ARSLAN

EMANET GEZDİREN ADAM...

YILDIRIM DEMİRÖREN: Benim olacak fıstık, binicem üstüne vurucam kırbacı!

EGEMEN BAĞIŞ: Keşke balon da alsaydım kırmızı kırmızı!

VALİ MUTLU: Buradan da lunaparka götürürüm bunları, sonra ailelerine teslim ederim.

KENDİMİ SENDEN ALAMIYORUM...

BAKAN ÇELİK: Benim çoraplarımda adım yazıyor biliyor musun?

ASUMAN KRAUSE: Efendim?

BAKAN ÇELİK: Ben şu anda şoktayım buyur sen konuş, ben sana yetişirim.

TAYYİP'TEN GAZİ ALIN, GERİ NEYİ KALIR KI...

Bu ülkede adam gibi avukat olmak; yani garibanın, emekçinin, devrimcinin yanında avukat olmak hep zor olmuştur. Ama inanın şu dönem olduğu kadar hiçbir dönem böyle itilip kakılmamışlardı. Emniyette dayığı biz yerdik ama onlar gelince sanki Süperman olay mahalline intikal etmiş gibi rahatladık. Polisin astığının astık, kestiğinin kestik olduğu doksanlarda, seksenlerde bile avukatların bir ağırlığı vardı. O dönemin katilleri, işkencecileri bile onlardan azda olsa çekinirlerdi. Sağ olsun Akp durumu eşitledi, artık avukatlarımız da bizim kadar itilip kakılıyor, dayığın, zulmün kralını görüyor. Ne cezaevinden, ne gazdan geri kalıyorlar...

SÜNNET OLDU VE 'HİDAYET' ADINI ALDI...

Padişahımız efendimiz Erdoğan bu fotoğraftan beş dakika önce Sinop nükleer santralini Japonya ile yapacağımızı duyurdu. Budist ya da Şinto dinine bağlı olan Japon başbakanı ise ihalesiz- mihalessiz, Tayyip'in iki dudağından dökülen bu laflar sayesinde ülkesine en kıyak ihaleyi kazandırmanın şerefine duaya duruverdi. İyi kapitalist böyle olur; beş dakika içinde on tane din değiştirir, ruhun duymaz. Ona o anda gözü bağlı koyun getir, anında salavat getirir, hayvanı keser, kanını alnına sürüp, kırk rekatta sevinç namazı kılar. Bu arada bu dualı açılışlarda laik devletin bittiğinin en önemli kanıtlarıdır. Laik Türkiye Cumhuriyetinin ömrü 90 yılmiş, Allah kabul etsin!..

○ Sayı 84, Kasım 2013, Aylık yaygın süreli yayındır ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No 19/1A Cihangir Beyoğlu - İSTANBUL ○ Tel: 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○ Baskı: Leman Ofset ○ Dağıtım: D.P.P. A.Ş.

○ Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına sahibi: Tuncay Akgün

○ Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven
○ Yazı Kurulu: Şöhret Baltas, Hakan Gülseven, Suzan Yılmaz Okar
○ Avrupa Temsilcisi: Ümit Dertli

○ Yayın Kurulu: Yavuz Alogan, Şöhret Baltas, Serpil Çelenk Güvenç, Ümit Dertli, V. Ersan, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Gürkan Haydar Kılıçarslan, Baha Okar, Serhat Özcan, Leman Sam, Ahmet Saraç, Burak Sönmezer, Mehmet Ali Tok, Suzan Yılmaz Okar

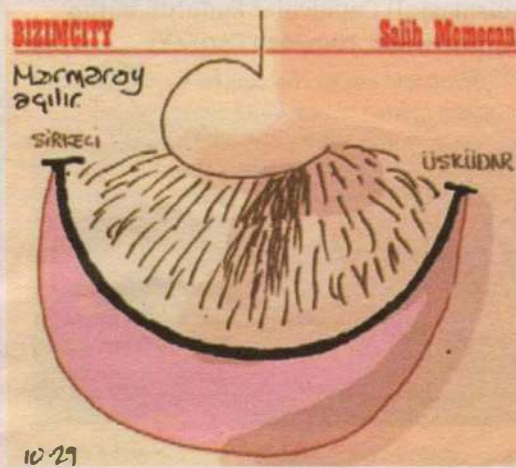
BOŞLUKLARI DOLDURUNUZ

Hacı hacıyı Mekke'de, hoca hocayı tekkede, ...
dakkada bulurmuş...

BOŞLUKLARA BETON ATINIZ

Bu Taksim'in iyi hali. Transparan bıyıklı abiler şimdilik bekliyorlar. Hani adam Alamanya'da çalışan oğluna güvenir ve inşaata başlar ya. Alamancı da kazandıkça yollar. Memlekette baba önce temeli atar, sonra su basmanı çıkar. Su basmanı çıkılmış halde bir-iki sene bekler inşaat çünkü daha fazla paraya ihtiyaç vardır. İşte Taksim'in de su basmanı atıldı. Seçimi kazanırsa camisine, avm'sine, kışlasına her haltı yapacak. Geri adım atmadı, bekliyor, o en takiyeci, en sinsi haliyle...

LÜTFEN Bİ DUR ABİCİM...

Ayrıca, senin çiziceğin anatomiye...

KAVUN?..

Yanına kavundan da İnönü yapın, tam olsun!.. Ulusalçılara kötü bir haberim var: Beyler ve meçli bayanlar, bitti, dağılın! Mümkünse sınıfsız, bağımsız yeni bir cumhuriyet için tekrar birleşin ama eskisini artık zorlamayın. Ömrümün hiçbir döneminde Atatürkçü olmadım. Ama şu karpuz vaziyeti beni bile üzdü, ayıptır yapmayın şu adama artık böyle şeyler.

BERABER YÜRÜDÜK...

TAYYİP: Ağzından yel alsın Kenem seni asar mıyım? Asacak olsam maaşına zam yapar mıyım?
EVREN: Zam iyi geldi de, şu benim viyagrafları SSK ödemiyor, onunla da bi ilgilenen... Çok müşkül durumdayım...

BİZ BU YOLLARDA...

TAYYİP: Emine kefeni koymamışsın, üzerimde yok!..
EMİNE: Ay yıkamıştım Tayyip, üzerinde gezdire gezdire, simsiyah olmuş, istersen dönelim.
TAYYİP: 1500 tane silahlı adamı ben nasıl döndüreyim Emine. Unutmayın şu kefeni, ya! Delirtmeyin beni!

NASIL ÇIKACAZ O MERDİVENİ?!

Teşekkürler başbakanım sayenizde engelli vatandaş uçmayı öğrendi. Siz ne mübarek bi insansınız!..

RED'in sözü

Duyurular...

RED'in yedinci yılını doldurduk. Geriye baktığımızda, utanacağımız vahim hatalarımızın olmadığını, Türkiye'nin içine girdiği her ciddi dönemeçte doğru tutumlar almaya çalıştığımızı ve bunu büyük ölçüde başardığımızı tespit ediyoruz. Soldan yayın yapan mütevazı bir dergi olarak, bu tutumların Türkiye'deki toplumsal muhalefete ufak da olsa katkılar yapmış olduğunu umuyoruz. Ve yeni yıllara beraber, bir yenilenme gerçekleştirmeyi hedefliyoruz...

Eh, sorunlu taraflarımız da var tabii. Bir süredir ayın başında çıkması gereken dergiyi ayın 10'una doğru bayilere yollayabiliyoruz. Bunda gündemin bir acayip olması ve daimi surette eskimesi, ekler yapmaya ihtiyaç duymamız etkili olsa da, biraz 'ehlikeyf' davrandığımızı itiraf etmemiz lazım. RED'in profesyonel çalışanları yok. Herkes özverili bir biçimde, tüm diğer işlerinin yanı sıra katkıda bulunuyor derginin çıkışına. Hal böyle olunca, yazıları geciktiriyoruz, hazırlık aşaması da zaman alıyor, bayilere geç dağıtılıyor dergimiz. Bu ay da böyle oldu. Aralıkta ise dergiler dağıtım şirketinin yılsonu bilançosu nedeniyle erken toplanıyor. Bu durumda, Kasım ayıyla Aralık ayını birleştirdik, daha fazla kişiye ulaşması için iki aylık yaptık bu sayımızı...

Umuyoruz ki, 2014'le beraber daha düzenli, içeriği ve biçimiyle yenilenmiş bir dergi hazırlamayı başaracağız. Zira daha kolektif bir hazırlık ve üretim sürecini öngörüyoruz.

Öte yandan, RED'in web sitesini yeniliyoruz, 2014 itibarıyla, içerik olarak yavaş yavaş zenginleşecek bir site yaratmış olmayı umuyoruz. Gerek sitenin içeriği, gerek derginin yenilenmesi, gerekse dağıtım ağı ve imkanlarımızın daha akılcı bir biçimde planlanabilmesi için bir okur dayanışmasına ihtiyacımız var.

Bu sebeple;

Birincisi, web sitesine haber-yorum akışı sağlayacak, günlük katkılarda bulunacak okur-yazar ağı kurmak istiyoruz. Türkiye'den ve yurtdışından bu konuda katkıda bulunabilecek tüm arkadaşlarımızın bizimle temas kurmasını bekliyoruz. Bu ağı yaratmayı ve geliştirmeyi başarabilirsek, zaman içinde Türkiye'de yaşanan gelişmelere daha etkin müdahalelerde bulunabilecek bir ortak akıl da oluşturabiliriz.

E-posta adresimiz, info@red.web.tr Bizimle bu adresten iletişime geçebilir, ayrıntıları öğrenebilirsiniz.

İkincisi, bulunduğu kentlerde, semtlerde, çalıştığı bölgede, üye olduğu sendikada, okuduğu okulda RED'i tanıtmaya, daha yaygın okunmasını sağlamaya gönüllü arkadaşlarımızın da bizimle iletişime geçmesini istiyoruz. Dağıtım sorunlarını bu ağla bir nebze de olsa çözebileceğimizi umuyoruz.

Üçüncüsü, RED'in teknik imkanlarını geliştirmemiz, özellikle web sitesine daha zengin bir içerik kazandırmanın için teknik destekte bulunabilecek arkadaşların aramıza katılmasını bekliyoruz. Ayrıca, kullanılmayan ve işe yarayabilecek teknik malzemelerinizi (masaüstü ya da dizüstü bilgisayarlar, dijital fotoğraf makinesi ya da kameralar, laser yazıcı, hatta mobil telefonlar, vs.) ne yapacağınızı düşünüyorsanız, bize yollayabilirsiniz. Mutlaka işe yarayacaktır.

Dergimizi hep beraber sahiplenelim, her yerde temsilciliklerini oluşturalım, daha iyi bir dergi yapalım, sesimizi daha fazla çıkaralım istiyoruz... Bize katılın, görüşlerinizi iletin...

info@red.web.tr

Adamı ODTÜrürler!..

HAKAN TOPALOĞLU

"Kahrolsun bağız lobileri..."

ODTÜ Gençliği

ODTÜ, Türkiye gençlik hareketinin kalbidir. 60'lı yıllardan itibaren ODTÜ, devrimci gençlik hareketi açısından önemli merkezlerden biri oldu. Vietnam kasabı Kommer'in arabasının ODTÜ ziyareti sırasında Ulaş Bardakçı, Sinan Cemgil ve Taylan Özgür'ün de aralarında bulunduğu ODTÜ'lü devrimciler tarafından yakılması, 68 gençliğinin anti-emperyalist mücadelesinde simgeleşen eylemlerden biriydi. Yine 12 Mart'a doğru gidilirken en büyük öğrenci direnişi 12 Mart'tan birkaç gün önce, 6 Mart 1971'de ODTÜ yurtlarında gerçekleşti. ODTÜ'nün eylemci gençleri mücadelelerini sonraki yıllarda da sürdürdüler.

Son olarak başbakan Erdoğan'ın Göktürk-2 uydusunun fırlatılması üzerine ODTÜ'deki TUBİTAK binasında gerçekleştirilecek olan törene katılmak için ODTÜ kampüsüne gelmesiyle eylemlerin başladığı ODTÜ'de şimdi ise Gökçek'in kampus arazisi üzerinden doğayı da hiçe sayarak geçirmeyi planladığı otoyol, eylemlerin nedeni oldu. Bu haklı eylemlere, "Başörtülü kızlara saldırdılar," şeklinde asılsız gerekçelerle saldırılsa da, sebep belli eylemlerin haklılığı ortada.

Gökçek ise halen meselenin bambaşka yerinde söylenip duruyor: İşte Gökçek'in sözleri:

"HADİ ODTÜ... HEM ODTÜ İÇİNDE, HEM ANKARA'DA KAMUOYU YOKLAMASI YAPALIM... VATANDAŞ VE ÖĞRENCİLER BU YOLU İSTİYOR

MU?. KİM ODTÜ ARAZİSİ İÇİN YAPILACAK KAMUOYU YOKLAMASINDAN KAÇIYORSA O HAKSIZDIR... O ZAMAN HER ZAMAN ODTÜ'DE 150 EYLEMCİ NE DERSE O DOĞRUDUR.. HADİ ORADAN... KAMU OYU YOKLAMASINI SİZE ÖĞRETECEĞİZ."

Gökçek'in kamuoyu yoklaması fikrinin sadece fikirden ibaret olduğu da geçtiğimiz günlerde, "Sağ olsun bizim çocuklar" dediği 'çocuk'ların gecenin bir yarısı ODTÜ arazisine izinsiz girip yüzlerce ağacı söktüp yol açması ile ortaya çıktı. Dervişin fikri neyse zikri de olsun zihniyetini aşan bir sonuçla da bitirdi Gökçek, "Üniversiteye neyse parası verdik ya," dedi.

Kimsenin bilimsel gerçekleri gördüğü yok. Kimsenin bu toprakları, ormanları katletmenin haklı bir yanı olmadığını görmeye niyeti yok. Oy alıp başa geçen, "Ben ne istersem yaparım," diyor.

ODTÜ gençliği, öğrenim daha başlamadan eylemde idi. Gençlik hareketi ülkemizde bir kez daha toplumsal muhalefetin sesi oluyor.

ODTÜ ayakta. Geri çekiliyor, yine ayağa kalkıyor. Orantısız zulme rağmen, ODTÜ'nün devrim kalesi yıkılmıyor. ODTÜ, doğanın katline karşı çıkıp topraklarına sahip çıkıyor; o topraklar ülkemizin nefesidir.

ODTÜ eylemine ülkenin her yerinden destek gelmesi de eylemin haklılığını kanıtıyor; aklın yolu bir kardeşim.

RED'den söylemesi, haksızlık varsa ortada, ODTÜ oradadır, eylemdedir, haklıdır.

Haksızlığa karşı susan dilsiz şeytandır.

Türkiye gençlik hareketinin kalbidir ODTÜ.

Adamı ODTÜrürler!..

Meryem Gayberli @meryemgayberli

Acil durum freni metroda da var. metrobüste de. Bugüne kadar da kimse çekmedi. Marmaray'ın acil durum frenini kim çekti acaba?

Aç

Egemen Bağış @EgemenBagis

Bir gecede fakirleşen Ülkeden milletçe zenginleşme yolunda tam gaz ilerleyen güçlü TÜRKİYE'ye

İbrahim Melih Gökçek @O6melihgokcek

DÜN GECE ARKADAŞLAR BANA DA SÜRPRİZ YAPMIŞLAR...BİR GECE DE ODTÜ YOLUNU AÇMIŞLAR...ANKARAMIZA HAYIRLI OLSUN..

10dk

Alper Terzioğlu @AlperTerzioğlu

@O6melihgokcek Cok yakisikli olmus ODTÜ

yol calismasi :) Capulcular kudurdu bütün gece:) pic.twitter.com/oanTAozZY

19.10.2013 15:35

Abdurrahman Dilipak @aDilipak

İslam işb. twşk. tarafları İridalw vawt wtmış.kurta kuzuva wğıt uzaklukta

14 Ağustos

Kayıp Ruh @1kayipruh

Önüme daktilo konulan maymundan mı geldiniz? @aDilipak

14 Ağustos

Haydar Baş @HBhaydarbas

İddia ediyorum, bana iktidarı verin, Bir yıl içinde Avrupa'ya, iki yılda ABD'yi geçeriz. Sonrasında dünyanın bir numarası oluruz.

29 Eylül

Detaylar

Ertan Erzinçan @ertaserzinçan

Takip ediliyor

@HBhaydarbas Yarın gel basla abi.

Ufuk Uras @UfukUras

Kılık kıyafet kırtlamasına karşı mücadeleimiz iç tuzuk degiaikligine yansımayınca Meclisin kurarsune bıraktığım kravat bir olcude ise yaradı

5 sa

Recep Tayyip Erdoğan adlı kişiye benzer

Ufuk Uras @UfukUras

Takip et

Mevlüt Çavuşoğlu @MevlutCavusoglu

Takip et

Ahmet Misbah @AhmetMisbah

Takip et

Gündem demlenirken...

A. REŞAT HANÇERCİ

I Sermaye denilen pespaye, alış-veriş iştahı üzerine kurulu düzen; holivud filmlerinde Japon kültürüne de dadanmıştı. Japonları, o halim selim adamları biz samuraylardan ve samuray kılıçlarından ibaret sanalım diye yeni filmlere monte ediyorlar. O güzelim işlemeli kılıçların kınından robot parlaklığında çelik bir kesici alet çıkıyor. Wolverine sahnelerinde geleneksel kılıç bir robot samuray ile halvet oluyor. Akira Kurosava'nın samuraylarının kemikleri sızlarken adamın orasından burasından metal bıçaklar çıkıyor. Aslında bu Elm sokağına ait bir betonu çizme eyleminden üfürülmüş aksiyon. Kahramanlar da sermaye gibi; sağı solu çizilse de, düşüp kalksa da hep kazanıyorlar.

II İnsanoğlu ve saz arkadaşları ezelden beri örtülü şeylere ilgi duymuştur. Örtük olanın yaydığı gizem şehvetten başlayıp kerametten çıkar. Örtünme ihtiyacının çıkış yeri de malumunuz olduğu gibi 'yasak elma'nın yenmesine dayanır. Bir incir yaprağından başlayıp tüm vücuda yayılmıştır. Dinden dine, bütün asabi dinlerde görülen örtünme ihtiyacı saygıyla karşılanmıştır.

Meclis'imizde serbesti kazanan türban beklendiği üzere herhangi bir türbülansa neden olmamıştır. Örtülü vekillerimiz artık daha özgür, daha demokrat, daha insancıl, daha dini, daha Sünni çalışmalarla Türk milletine hizmet edeceklerdir.

"Niye böyle oldu Cengiz Ağbi?" diye üzülen N.A'nın; türbanlı vekiller ile yüzü gülmüş, kendisinin bu demokratik gelişmeyle daha da açılacağı anlaşılmıştır. "31 Ekim Perşembe günü tarihe Türkiye için apaydınlık bir gün olarak geçti," laf-ı teranesiyle, yine N.A gündemi parmaklamıştır. Artık insanların dış görünüşüyle ilgilenmeyeceğiz. Beynine, vicdanına bakacağız inancını şiar edinen

N.A demokrasimizin Rahibe Teresa'sı mertebesine ermiştir. Kendisini; tüm düşünceleriyle kutsal bir vaize olarak kabul etmek farzdır.

Yarın bir Yemen asıllı yemeniyle, bir Femen siyasi savı gereği anadan üryan meclise girmeye tevessül ederse yanında N.A ve N.I'yı bulacaktır. "Ooo! Her yerin bir adabı vardır!" dersiniz, sözünüz de adaba mugayir bulunabilir. Olsun.

III

Diyanetin açıklamasına göre 'dövme yaptırmak' mekruhmuş. Yol yapmak toprağa dövme yapmaya benzer, o zaman yol yapmak da mekruh. Bu kıyas su götürmez. Bilemem rağbet görür mü? Dövmeden kınaya atlarsak. Özür dilerim, kına işine sayın bakanlar bakıyorlar. Yetki alanımı aşıyor. Yol mevzuu Adnan Menderes'ten beri 'gözde' alanlardan biridir. Akçeli bir iştir hattı zatında. Milletimiz bu yol, su, elektrik işlerinde çok hassastır. Yol deyince akan suların yönü değiştirilir. Tarla, tapan denilmez ortalık hercümerç edilir.

Acaba yol yapma, ray döşeme de erkek egemen zihniyetin, bir fallus mallus, iç dizgesinden mi kaynaklanmakta? "Uzayan yollara neden inanmadın?" derken şarkılar, neden ha bire, dün-bugün-yarın; erkek hükümetler yollarla, metrolarla övünür? Oysa her yol bir ayrılık, özlem öyküsüdür. Aceleyle açılan Marmaray; Esmeray'ın "bitsin bu hasret buluşalım gayrı" endişesinden dolayı nazara gelmiştir. Bedava olunca fakir fukara, garip guraba hücum etmiş hayvan terlemiş, terleyince de asvalyaları atmıştır. Bunda büyütecek bir şey yoktur. Devletimiz ve Egemen Bağış duruma hakimdir. Endişeye mahal yoktur. Marmaray bozulabilir, malumu alınız, insan yapımı. Yürümekle raylar aşınmaz. Hem yürümek 'obezite'yi önlemektedir. Yalnız Marmaray'a duhul olan millet ikide bir imdat frenine asılıyorsa ve her imdat fren kolunun başına nöbetçi dikildiyse, aman diyelim milletin bir arızası mı var? Tünellerden irak!

Yolcu yolunda gerek.

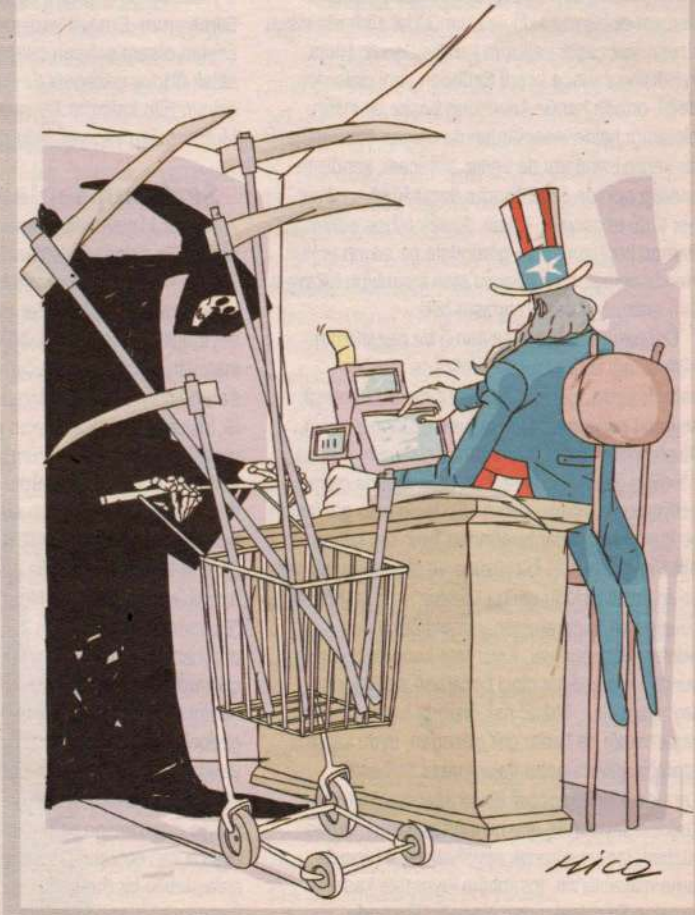

ŞEY+AN+IRNAĞI

HİCABİ DEMİRCİ

ETHEM SARISÜLÜK İÇİN
FOR ETHEM SARISÜLÜK

Siz şeytanın partisi misiniz?..

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Tslam'ın kutsal kitabı olan Kuran'da ve hatta diğer kutsal kitaplarda insanlığın gerçek hikayesi bir ağaç gölgesinde başlar. Adem'in çamurdan yaratılmasından sonra malum kaburga ile Havva anamız yaratılır. Bu yaratma esnasında melekler önce mırın kırın etseler dahi Tanrı'nın, **"Ben yaratmayı sizden öğrenecek değilim!"** mealindeki ulu çıkışından sonra meleklerin hepsi, "Biz yaratmayı senden iyi bilecek değiliz" diyerek Adem'e şeksiz şüphesiz secde ederler.

Adı Azazi olan ve her nasılsa melek olmadığı halde bir yolunu bulup melekler arasına sızmış olan bir zat bu duruma itiraz eder. Hatta secde filan da etmez. Tanrının hiddeti, kınaması ve hatta lanetlemesine rağmen Tanrı ile bütün meleklerin gözü önünde resmen pazarlığa girer. Bu pazarlık öylesine meşhur bir pazarlıktır ki daha sonra yaratılacak olan insanlar da bu pazarlıktan kutsal kitaplar vasıtasıyla haberdar olur. Kısacası bu pazarlıktan yerler ve göklerde yaşayan ne kadar topraktan, ateşten, sudan, havadan ve nurdan yaratılmış mahlukat varsa hepsi haberdar olur. Azazil'in şeytana dönüşmesi ve hikayenin bundan sonraki kısmında isminin İblis olarak değişmesi hikâyesi kutsal kitaplarda, metinlerde ve en çok da İslam'ın kutsal kitabı olan Kuran'da epeyce ayrıntılı bir şekilde anlatılır.

Malum pazarlığın en ciddi unsuru, hiç şüphesiz, Tanrı tarafından Şeytan'a ne zaman kopacağı belirsiz olan Kıyamet'e kadar bol keseden verilmiş olan müddet, ucu bucağı belirsiz olan kâinata serbest dolaşım hakkı ve bu müddet zarfında insan üzerindeki çeşitli yaptırım kabiliyetleridir. Hatta kendisine sadece kendi türünden yani cinlerden değil, ortada henüz Adem'den başka bir insan olmadığı halde insanlardan da oluşan çok kalabalık bir kadro istihdamı da verilir. Kısacası, kendisine istediği şekilde **örgütlenme özgürlüğü** verilmiş, her türlü ekonomik, lojistik destek tahsis edilmiştir. Zaman konusunda da görünüşte bir sıkıntı yoktur. Henüz anlaşmanın konusu olan insanlığın hikayesi tam anlamıyla başlamamıştır bile.

Doğrusu ilk bakışta şeytanın bu pazarlıktan karlı çıktığı düşünülebilir. Nicede ateşten yaratılmışsın, cinnisin, ışık hızında ordan oraya seyahat ediyorsun. Dünya benim, Jupiter senin, Pluton onun, hatta bizim güneş sistemini bıraktır istediğin galaksiye Metrobüs rahatlığında gidip geliyorsun, yaratılış gereği. En fazla bazı göktaşları ve kuyrukluyıldızlar tarafından Tanrı'nın katına, Allah'ın göklerdeki kürsüsüne ve olmuş olacak her şeyin yazılı olduğu Levh-i Mahfuz'a yaklaştığında kovalanma hatta ateşten yaratıldığın halde yakılma ihtimali var. Kıyamete kadar biricik risk bundan ibaret eğer cinci hocaların zulümlerini saymaz isek. ... Birkaç risk dışında hiçbir canlının yaşamadığı ne kadar çok gezegen, uydu varsa istediğin gibi kainatta dolaşmakta serbestsin. Kara deliklerden geçerek boyut atlarsın. Solucan delikleri sayesinde ışık hızında olmana rağmen yüzbinlerce yıl sürecek seyahatleri jet hızında tamamlayabilirsin. İnsanlığın kıyamete kadar merak edip merakından öleceği **"Evrende**

acaba yalnız mıyız?” sorusuna istediğin kadar cevap verebilirsin. Hatta hızını almayıp dilerseñ insan benzeri bilinçli başka canlıların yaşadığı gezegenlerde de örgütlenebilirsin. Oradaki uzaylıları da yoldan çıkartabilir, kainatta ne kadar yaratılmış bilinçli varlık varsa tamamını cehennemde doldurabilirsin ve böylece kıyamet sonrasında cehennemde yalnızlık çekmezsin. Tanrının cennet planını boşa çıkartabilir, cennette sadece hurilerin kalmasını temin edebilirsin. **Tanrı, şeytana**

23 Nisan törenlerinde çocuklara verilen 15 dakikalık bir iktidar gücü vermemiş. Kıyamete kadar süreceğ bir çeşit iktidarı kendinize verilmiş olduğunı hayal edin. Üstelik tek yapmanız gereken sadece yalan söylemek, insanları ve diğer canlıları sürekli kandırmak, **kıyamete kadar takiyye** yapmak. Ancak bu konuda Tanrı yarattığı yeni canlı türü olan insanlara öylesine güveniyor olmalı ki böylesine uzun süreli bir iktidarı çok sayıda olanak ile şeytana veriyor.

İşık hızında seyahat edebildiğin için senin için zaman genişliyor. Misal sen ışık hızında 4 küsur yılda Güneş'e en yakın olan yıldız sistemine, Alfa Senturi'ye gidersin ama bu arada dünya gezegeninde kimbilir kaç yüzyıllar, bin yıllar geçer. Yaşlanmazsın bile. Bilmiyorum bunu yapan şeytanlar var mıdır? Eğer diğer yıldızlarda ve galaksilerde de insan gibi canlılar varsa ve onlara da uyarıcılar gelmişse herhalde şeytanlar o yıldız senin bu yıldız benim gezip duruyorlardı. Bilmiyorum. Empati yapıyorum sadece. Ben şeytan olsam şahsen çalışma sahamı sadece bu salak dünya gezegeni ile sınırlamaz, intergalaktik çalışır, tüm kainatta Tanrıya meydan okurdum. Muhtemelen yapıyorlardır diye düşünmekteyim.

Şeytanın saplantıları

Ne var ki şeytanların insanlara karşı saplantıları vardır. En azından bazılarının diyelim. Bu nedenle Tanrı'nın yarattığı koskoca kainatı bırakıp ille de insanlara musallat olanlar az değil şüphesiz. Hatta şeytangelilerin çok büyük bölümünün mesailerini insanların etkisinde geçirdiğini kabul edebiliriz. Zaten hikayenin başından da belli bu durum. İlk insana karşı ilk şeytanın gösterdiği ve kutsal metinlerde anlatılan durum bu saplantıyı bir hayli açıklıyor biz insanlara. Bütün mübarek melekeler karşısında Tanrı'ya isyan edip **"Takmıyorum ben bu çamurdan şeyi!"** diyerek tarihin bir çeşit ilk anarşist eylemini gerçekleştiren eski Azazil, o meşhur pazarlıkta Tanrı'ya resmen, **"Ben senin bu yarattığın insanların çoğunu bir dombalağa çevireceğim. Hepsini de yoldan çıkartıp, şarampollere yuvarlatacağım. Hepsini benim askerim yapacağım. Hepsi benim partime girecek ve benim partime oy verecek. Hepsini yandaşım ve yalakam yapacağım. Akıl, fikir, ilim, irfan ve gerçek iman sahipleri müstesna!"** diyerek dünya gezegenine ve insanlara olan takıntısını açıkça ilan etmiştir. Doğrusu o günün şartlarında anlaşılabilir bir durumdur bu çıkış. Neticede varatılmış ve secde edilmiş bir şeytanın bu çıkışı A

insan vardır. Ve bir şeytan olarak kıskançlık krizi geçirmektesiniz. Gerçi henüz kaburgadan ortaya çıkacak Havva anamız yoktur ve Şeytan'ın ortada kadın olmadığı halde Adem'in gelecekte üreyecek ve türeyecek cümle cemaat insanlık soyunu sopunu tahmin edip bu meydan okumayı nasıl akıl ettiği ayrı bir muammadır. Muhtemelen İblis'in oldukça yüksek bir IQ katsayısına sahip olması ile açıklanabilir bu durum diye düşünmekteyim.

Tanrı, son yarattığı şeyin, yani insanın daha önce yarattığı her şeyden, cinlerden ve hatta meleklerden daha üstün olduğunu ilan etmiştir. Hatta insana halifelik görevi vereceğini beyan etmiştir. Malum pazarlık esasında muhtemelen musalla taşında yatar gibi her şeyden habersiz yatmakta olan ve bir memeli olması nedeniyle dünyadaki diğer canlılar gibi üremek için bir adet

dişkiye gereksinimi olan ama henüz
ortada Havva anamız olmadığı halde
Adem babamızın yoldan çıkaracağı
soyunu sopunu öngörmesine karşılık
Adem'in Tanrı tarafından ilan
edilen üstünlüğünü algılayamayan
Şeytan, Tanrı'nın en çok kızdığı
günahı işlemiştir (Son cümlenin çok
büyük bir bölümü öznedir.).

Peki ama bu en büyük günah nedir? Kutsal kitapları ve metinleri başka bir organı ile değil de beyriyle okuyan herkes bilir ki Tanrı ne zinaya, ne eşcinselliğe, ne hırsızlığa, ne giybete, ne de akla gelebilecek pek çok başka büyük ve küçük günahlara, kibirlenmeye kızdığı kadar kızmaz. Bunun kanıtı ise kimi İslam devletlerinin uyguladığı **insanlar tarafından oluşturulmuş uyduruk şariat yasalarında** değil, bizzat Kuran'da mevcuttur. Tanrı karşısında kibirlenen ilk zatı geçmişte ne kadar hayırlı işler yapmış olursa olsun, yüzbinlerce yıl Tanrıya ibadet etmiş olsa bile Azazillikten azledip İblisliğe düşürmüş, kısacası Şeytan olarak halk etmiş, Kuran ayetlerinden ve hadislerden anlaşıldığı üzere verilebilecek en ağır cezayı vermiştir.

Tanrı, kıyamete kadar sayısız başka günaha vesile olma hakkını vermiştir kibirlenen şeytana. Öylesine bir cezadır ki bu, üstelik onca kızdığı, lanetlediği bu kibir günahının sahibine kıyamet gününe dek bir çeşit evrensel *Shergen* vizesi vermiştir. Sadece bu vize ile yetinmemiş, istediği gibi insanların orasıyla burasıyla oynama özgürlüğü de vermiştir. Sadece yıldızlar arasında değil, insanların damarlarında dolaşma özgürlüğü bile vermiştir. Hristiyanlığa, Museviliğe bakarsanız üstüne bir de Hollywood filmlerinde sayısız çeşit rol vermiştir. O filmlerde istediği şekle bürünüp istediği gibi insanları korkudan hoplatan bir karakter olmasına dahi izin vermiştir. Ama biz yüzde 99'u Müslüman bir ülkede yaşadığımız için sadece cinci hocaların ve onlara inanan saftirliklerin inançlarını aksine şeytana şekilden şekile girme kabiliyeti verilmediğini varsayacağız ve ona inanacağız. İslam kaynaklarına göre şeytanın en önemli özelliği şekilden şekile girebilmesi değil, yalancı olmasıdır, sinsî olmasıdır, vesvese içinde olması ve bu vesveselerini insanlara kolaylıkla zerk etmesidir ve en önemlisi takıyye sanatında sayısız ödüle sahip olması, bu hususta kâinattan bir numaralı olmasıdır.

Şeytan ile insanın ilk karşılaşma hikayesine geçmeden önce şeytanın karakteristiğine bir bakalım. Bu karakteristikleri ben bir yerimden uydurmadım. Birincil kaynağım Kuran, ikincil kaynağım peygamber hadisleri, üçüncül kaynağım ise geçmişte okuduğum diğer bazı İslam metinleri. Bir bakalım. İnsanın en büyük düşmanı olan Şeytan'ın karakteri nasılmış?

Şeytan her şeyden önce sinsidir ve yalancısıdır. İnsana hiç beklemediği yerlerden yaklaşır. Ona nüfuz eder. Kısacası insana sinsice sızar. Gerekirse çok uzun planlar yapar. Gerekirse bir insanı yoldan çıkartıp yıkmak için 40 değil, 80 küsur yıl dahi bekler. Bu hususta inanılmaz sabırlıdır. Planını adım adım uygular. Güçlü ve dirayetli bir bireyle karşılaştığında o insanı hücre hücre, daire daire ele geçirir.

Şeytanın takiyyeleri

Elbette bahse konu olan bu sinsilik bir köşede saklanıp aniden bir kedi gibi üstünüze atlamak değildir. **Şeytan bildiğiniz takiyyecidir.** Yani hem sinsidir ve hem de yalancıdır. Şartlar kendisi için elverişli değilse sizin şartlarınıza uygun hareket eder. Sizin şartlarınıza uygun sözler sarfedebilir. Misal vermek gerekirse, diyelim ki siz dini bütün bir Müslümansınız. Ateist, hatta fasık değilsiniz. Yahut kendinizi öyle sanmaktasınız. Şeytan da size bir Müslüman gibi, sizin kendinizi sandığınız gibi yaklaşır. Yeri gelir Müslümanlık adına yapılmış katliamların, cinayetlerin aslında ne kadar gerekli olduğunu yıllarca anlatır size. Örneğin özellikle bizzat eski Azazil, yani ilk Şeytan tarafından kumanda edilen yaygın medya vasıtasıyla yalan yanlış bilgiler ile beyninizi doldurur. Daha açık örnek vermek gerekirse bir anda Suriye'de Esad rejiminin Müslümanları katlettiğini dikte edebilir size. Sizi 3 gün önce Esad dostuyken 3 gün sonra Esad düşmanı yapabilir, hatta 40 yıllık Esad'a bir anda Esed demeye başlayabilirsiniz. İşin gerçeği başka türlü olsa bile, en azından verilen haberleri bağımsız medya ile doğrulatmak gerektiği halde şeytanın siyaset, iktidar ve para gücüyle ele geçirdiği sayısız medya aygıtları tarafından her gün Suriye'de ölmüş olan yüz binden fazla insanın tamamının Esad tarafından öldürüldüğünü sanabilir, hem Suriye'de ve hem de dünyanın başka yerlerinde gerçekleşen Müslüman veya Müslüman olmayanlara yönelik gerçek katliamlardan ve o katliamların gerçek müsebbiblerinden haberinizi dahi olmayabilir. Hatta Şeytanlar bizzat bahse konu olan katliamları örgütleyip destekledikleri halde sizi İslam adına kandırıp o katliamlara ortak bile edebilir.

Kendi ülkenizde yaşanan ve milyonlarca insanın katıldığı tarihin en büyük halk ayaklanmalarından zerre bahsetmeyecek kadar şeytanlaşan, insanların öldüğü, gözlerini kaybettiği, yaralandığı ve zulümler gördüğü o ayaklanmalar sırasında penguen belgeselleri veren şeytan medyasının kırk yıllık Esad'ı Esed olarak katil ilan edip Esad karşıtlarını isyancı ve mücahit olarak pazarlaması karşısında Suriye'de güya İslam adına katliamlar yapan, kafalar kesen, ciğerler söken birtakım CIA mutasyonlarını Müslüman sanabilir, Allah muhafaza farkında olmadan şeytanın askerlerini cihat eyleyen mücahitler sanıp eninde sonunda dinden imandan

bile çıkabilirsiniz ki şeytanın nihai hedefi budur zaten. Kaldı ki ahiret günü şeytan zeytinyağı gibi üste çıkacak ve sizi yalnız bırakacaktır. Siz cehenneme doğru yuvarlanırken şeytanı Tanrıya şikayet edebilirsiniz ama şeytan, "Ben onları din adına kandırdım. Kanmasaydılar. Sen onlara akıl vermedin mi?" diyecektir Tanrıya. Allah da şeytana hak verecek, sizi yaka paça cehenneme atacaktır.

Yine dini kaynaklara göre ve başta Kuran'a göre **şeytan en çok iman edenler ile uğraşır**. Onun ilk hedefi Müslümanlardır. Ateistlerle niye uğraşsın ki? Ateistler isterlerse dünyanın en iyilik sahibi insanları olsunlar, zaten Tanrıya inanmayarak durumu sakata bağlamışlardır. Kısacası ateistler şeytanlar için çantada keklik. Şeytanların ateistlerle uğraşması en fazla keyif veya zulüm maksatlı olabilir. Onun asıl hedefi Tanrı'ya meydan okuduğu üzere iman sahiplerini kandırmaktır. Gerçek zafer budur şeytan için. Ateiste cinayet işletsen, hırsızlık yaptırırsan, kızılı erkekli evlerde her türlü karmaşık işleri yaptırsan ne, yaptırmasan ne? Onun önceliği kendini Müslüman zannedenlerdir.

Şeytanın bir diğer karakteristiği ne kadar kibirli olursa olsun, ne kadar kendisine kıyamete dek sürecek bir iktidar gücü verilmiş olursa olsun **kendisini sürekli mağdur sanmasıdır**. Öncelikle Tanrı tarafından Adem'in yaratılması yüzünden kendisine haksızlık yapıldığını düşünmüştür. Yani bütün bir şeytanlık hikayesi başlı başına bir mağduriyetten türemiştir diyebiliriz. Kendisine haksızlık yapıldığını düşünmemiş olsa durup dururken Tanrı'ya isyan edip niye meydan okusundu bu şeytan?

Şeytanın mağduriyeti

Yine kutsal metinlerden anlıyoruz ki aynı mağduriyet edebiyatı ahiret gününde de devam edecektir. Yoldan çıkardığı, günahlara boğduğu, açgözlü kıldığı, imanını çaldığı ne kadar bir hırsızlık sanatı olan kapitalizm taraftarı varsa onların hepsi Tanrıya şeytanı şikayet ettiğinde şeytan kalkıp, "Benim etim ne budum ne, sanki Harvard'dan mezun oldum. Ben sadece vesvese veririm, fakirlik korkusu veririm, ben mi dedim sana emekçilerin işçilerin, halkların haklarını çatır çatır ye?!" diyerek sorumluluktan sıyrılacaktır. Hatta, "Ben zaten baştan kaybetmişim arkadaş. Size bir şans verildi. Akıllı olup kapitalizme kul köle olacağınıza imanınız koruyup hakkın, emeğin peşinde koşsaydınız" diyecek kadar da küstahlaşacaktır. Bu durum Kuran'da açıkça "*Şeytan sizi fakirlikle korkutup çirkin çirkin şeylere teşvik eder. (2-268)*" mealindeki ayette sabitlenmiştir. Kapitalizmin **dünyanın en çirkin hırsızlık ve zulüm sanatı** olduğunu bilmeyecek kadar kalp gözünüz kapanmışsa eğer zaten durumunuz oldukça vahim demektir.

Şimdiye dek bir çeşit GHK meali şeklinde okunabilecek Kuran'da geçen şeytan ile ilgili kimi ayetlerin de dahil olduğu toplam 133 adet ayet mevcuttur. Hadisler ve diğer kutsal metinlerde ise sayısız miktarda bilgiler vardır. Bu yazıda hepsini ele almamız mümkün değildir. Şeytanı anlayabilmek için daha çok onun özelliklerini anlatan ayetlerle veya dini bilgilerle ilgilenmekteyim. Mesela bir diğer şeytanlık sanatı ara açmaktır. Bölme. Kuran'da "*Ey iman edenler! Hepiniz barış ve selamete girin de şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o sizin aranızı açan belli bir düşmandır. (2-208)*" mealinde bir ayet vardır. Kısacası bir topluluğun iki yarısını birbirine düşman eder şeytan. Hatta

işilerletirse bir topluluğu daha fazla parçalara bölerek hepsini birbirine düşman edebilir. Diyelim ki siz demokratik hak ve özgürlüklerinizi kullanmak isteyen bir kişisiniz ve sizin gibi milyonlarca insan mevcut olabilir. Böyle bir durumda iken başka bir topluluğun sizin üzerinize saldırtılması neticesinde iki taraf arasında bir husumet geliyorsa ve her iki taraf birbirinden nefret etmeye başlıyorsa bilinmesi gerekir ki bu durum da şeytanın marifetidir. Bir toplumun yüzde ellisi diğer yüzde elliye palalar, satırlar, bıçaklar ile boğazlamamak için kendini evinde zor tutuyorsa o toplum üzerinde şeytan ciddi başarılar elde etmiş demektir. Bu konuda bir sonraki ayette de görüleceği üzere Allah'ın hükmü kesindir. "*Çünkü şeytan size düşmandır. Siz de onu düşman tutun. O etrafına toplanan taraftarlarını ancak cehennemliklerden olsunlar diye davet eder. (35-6)*" İşin ilginç yanı, Kuran'da bildirildiği üzere bahse konu olan toplumun o yüzde ellisi kendisini haklı bile sanabilir. "*Şüphesiz ki bu şeytanlar onları yoldan çıkarırlar. Onlar da kendilerinin doğru yolda olduklarını sanırlar. (43-37)*"

Şeytanın meslekleri

Şeytan'ın bir diğer mühim özelliği ise vaatlerde bulunmaya bayılmasıdır. İnsan ile ilk karşılaştığı andan bu yana hababam bol keseden vaatlerde bulunmuştur ve bulunmaya devam etmektedir. Yeri gelir sizi dünyanın en zengini yapacağını iddia eder. Yeri gelir köyünüze deniz getireceğini söyler. Yeri gelir köyünüze demokrasi bile getireceğini vaat eder. Kısacası **palavracının** tekidir. Neticede başınıza gelen çoğu zaman kazıklanmaktan ve dolandırılmaktan başka bir şey olmaz. Bu durum da açıkça Kuran'da bildirilmiştir. "*Şeytan onlara vaat eder ve onları boş umutlarla oyalar. Oysa şeytanın onlara vaadi, aldatmadan başka bir şey değildir. (4-120)*" Bu duruma en çok imanı pek zayıf olan liberal karakterli insanlar düşer.

Şeytanın mesleği nedir peki? Daha doğrusu şeytanın insanlar gibi bir mesleği var mıdır? Aslında vardır. Kuran'da geçen "*Dalgıç ve yapı ustası şeytanları da. (38-37)*" mealindeki ayetten anlıyoruz ki şeytanın en az iki mesleği mevcuttur. Birisi dalgıçlık, diğeri ise yapı ustalıdır. Herkesin bildiği üzere dalgıçlık mesleği denizlerde yapılan bir meslektir. Henüz bu meslek vasıtasıyla insanlık olumsuz bir durumla karşılaşmamıştır ama yarın bir gün karşılaşılmayacağı anlamına gelmez. Ne var ki diğer mesleğin insanlığın başına neler açtığını görmemek için kalp gözü kapalı olmak gerekir.

Bilindiği üzere **kıyamet alametlerinden en mühimi, yüksek binaların ve hatta genel olarak binaların artmasıdır**. Kısacası şeytan yapı ustalığının-daki kabiliyetlerini kullanarak insanlığı son sürat kıyamete

sürüklemektedir. Gördüğü her arsaya bina dikmeyi seven İblis'in özellikle insanlardan temin ettiği şeytanları bir çeşit taşeron olarak kullandığına hükmedebiliriz. Demek ki şeytanın bir diğer sanatının inşaat ve yapı işleri olduğu aşikardır. Kendini Müslüman sanan bazı insanlar bu ayeti 'masonlar' olarak yorumlasalar da masonlar duvar ustalarıdır. Genel olarak yapı ustalığı özellikle kapitalistlerin ve kapitalizmin kapıkulları olan şeytanların işleridir. Onlar gördükleri her arazi ve arsaya, üstünde ağaç varmış, orman varmış hiç umursamadan **AVM, zenginler için rezidanslar, hatta yol bile yapabilirler**. Bu uğurda karşılarına Allah'ın evi olan bir mescit çıksa, hatta 4 minareli bir cami çıksa bile onu yıkıp yerine bir yapıyı ustalıkla inşa edebilirler. Bu tür şeytanların şerrinden yüce Rabbime sığınırım. Euzubillah. Allah hiçbir toplumu gözünü inşaat hırsı bürümüş şeytanlar ile sinamasın inşallah.

Şeytanın iftiraları

Şeytanın ve cinden insandan şeytanların bir diğer marifeti ise çok kolay masum insanlar üzerine iftiralar atabilmeleridir. Yine Kuran'da bildirildiği üzere "*Biz böylece, her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman yaptık. Bunlar birbirini aldatmak için süslü sözlerle vesvese verirler. Rabbin dileseydi onu yapamazlardı. Artık onları iftiraları ile başbaşa bırak. (6-112)*" denilmektedir.

Şeytanlar uyduruk mahkemeler ve sahte kadılar vasıtasıyla sayısız masum insana iftiralar atarak onların hayatlarını zehir edilmekte, hatta hayatlarını onlardan çalabilmekte, kısacası zulüm konusunda firavunlarla yarışabilmektedirler. Üstelik bütün bu iftiralar ve zulümleri inandıklarını iddia ettikleri dinin adına yaparak bizzat o dinin peygamberine düşmanlık edebilmektedirler. Çünkü işledikleri iftira ve zulüm günahlarını o peygamber adına yaptıklarını iddia edebilen şeytanlara rastlanabilmektedir. Bazen bir toplumu darbe vesvesesiyle kandırıp demokrasi ve insan hakları gibi süslü sözler ile o toplumun zaten fındık kadar olan demokrasisini ve insan haklarını bile o vesvese verdikleri darbeden beter gasp edebilirler. Bu tür şeytanların şerrinden yüce Rabbime sığınırım. Euzubillah. Allah hiçbir toplumu gözünü iftira bürümüş, her Allahın günü gördüğü her televizyon kamerası ve mikrofon karşısında masum insanlara

iftira atan şeytanlar ile sinamasın inşallah. "*Gercekten doğru yol kendilerine açıkça belli olduktan sonra gerisin geri küfre dönenlere şeytan, kötülüklerini güzel göstermiş ve onları uzun emellere düşürmüştür. (47-25)*" Şeytanın en mühim bir diğer özelliği uzun emeller peşinde koşması ve ele geçirdiği yahut kendi ordusuna kattığı

insana uzun emeller zerk etmesidir. Bu durum normaldir. **Daha henüz insan cennetten kovulup yeryüzüne bile imden kıyamete kadar sürecektir bir anlaşılabir bir durumdur**. Özellikle demokrasiden pek nasibini almamış olan ülkelerde şu veya bu şekilde bir iktidar kolтуğuna sahip olmuş bireylerin 70 kere istifa etmeleri gerektiği halde midye gibi o koltuklara yapışmalarının tek nedeni, şeytanın o kimselere hükmediyor olmasıdır veya o kişinin bizzat şeytanlaşmasıdır. **Ölene dek bir koltuğa yapışmak ve o koltuğu kaybetmemek için akla hayale gelmeyecek zulümleri, iftiraları başka insanlar üzerinde uyguluyor olmak o kişinin ruh yumurtasının bizzat İblis tarafından üzerine tuz dökülerek yenildiğini gösterir**. Bu tür şeytanların şerrinden yüce Rabbime sığınırım. Euzubillah. Allah hiçbir toplumu gözünü sonsuza dek sürecek iktidar hırsı bürümüş şeytanlar ile sinamasın inşallah.

Şeytanın viyadükleri

Şeytanın karakteristikleri hiç şüphesiz sadece bu kadarla sınırlı değil. Çok daha fazla marifetleri ve çeşitleri de var. Ancak şimdilik bu kadar yeter diyerek şeytan ile insanların ilk karşılaşmasını hatırlamakta fayda var değerli mümin kardeşlerim. Kuran'da "*Nihayet şeytan ona vesvese verdi. Şöyle dedi: "Ey Âdem! Sana sonsuzluk ağacını ve çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi? (20-120)*" mealindeki ayetten anladığımız üzere Adem babamız ve artık malum kaburgadan yaratılmış olan Havva anamız cennette huzur içinde yaşamaktayken Şeytan bir şekilde yanlarına sızmış ve onlara ilk palavrasını atmıştır. İncil ve Tevra'ta yılan şeklinde sızan ve bir yılan olarak konuşan Şeytanın şekli ve şemali Kuran'da belirtilmemiştir. Lakin cennette yaşadıklarına göre ortalık ağaçlarla doludur muhtemelen. Artık yılan şeklinde mi, başka bir canlı şeklinde mi gördüğümüzü bilmiyoruz. Ama tanışmanın vuku bulduğu ortam cennet olduğuna göre ortalıkta plazalar, viyadükler, AVM'ler, rezidanslar, hatta camiler ve cemevleri dahi olmadığını rahatlıkla iddia edebiliriz. Benim kişisel tahminim yağmur ormanları gibi yemyeşil bir ortamda konuştukları yönünde. Muhtemelen o vakit henüz cennet köşkləri de yapılmış değil diye düşünmekteyim. Yapıldıysa bile yapı ustası olarak şeytanın o köşkerin inşaatında görev alıp almadığını bilmiyoruz. En doğrusunu şüphesiz Allah bilir.

Netice itibarıyla, şeytan Adem babamızı onca ağaç içinde bir ağacın sonsuzluk ağacı olduğunu söyleyerek, muhtemelen ölümsüzlük vaadiyle ve sonsuza dek sürecek bir saltanat palavrasıyla kandırmış ve değil kesilmesi, dokunulması dahi Tanrı tarafından mutlak surette yasaklanmış bir ağaç yüzünden cümbür cemaat cennetten kovulmuş olmamızın müsebbibidir şeytan. Kısacası **her şey bir ağaç yüzünden başlamıştır**. Üstelik antik ilahi tarihte gerçekleşen bu olay sadece bir başlangıçtır ve insan ile şeytanın mücadelesi kıyamete kadar kimbilir belki cehennemde bile sürecektir.

Kuran'da açıkça ilan edildiği üzere "*Şeytan onları istilâ etmiş, onlara Allah'ı armayı unutturmuştur. Onlar, şeytanın partisidir. İyi bilin ki şeytanın partisi kaybedecektir. (58-19)*" Allah'ın vaadi yakındır ve şaşmaz. Umutsuzluğa yer yoktur.

Sürekli Susurluk ya da çürük kokusu

MUZAFFER ARSLAN

Burjuva devletten, proleter bir demokrasi beklemiyoruz tabii ki...

O zaman ne bekliyoruz? En azından burjuva anlamda demokrasinin ve bedeller ödenerek kazanılmış hakların gözetilmesini... desek yadırganır mıyız acaba?

Fakat heyhat, söz konusu Türkiye olunca, o burjuva anlamda bile demokrasi lafzı bir terime dönüşüyor, yani aslı yok ama lafzı var. (Hatta ilerisi bile icat edilmiş durumda.)

Bu dün de böyleydi bugün de böyle. Ülke siyaseti gayrimeşru, karanlık güç odakları ile halvet olduğu için karanlık ilişkiler yumağından devleti ve demokrasiyi ayırıp çıkaramıyoruz.

Hatırlarsanız, bir zamanlar 'kadın başbakan'ımız Bayan Çiller, "Ülke için kurşun atan da yiyen de değerlidir!" gibi bir vecize yumurtlayarak meseleyi özet geçmişti. Yine 1996 yılının 3 Kasım'ında Susurluk yolunda 'devletlü' bir lüks araç, yola çıkan bir kamyonu çarptığında bunun hiç de sıradan bir kaza olmadığını, araçta beraber olanların kimlikleri açıklanınca öğrenmiştik. Polis, 'siyasetçi', faşist kontrgerilla ve metresten mütevellit ekip Susurluk kazasını unutulmaz kılıvermişti. Tabi halk haklı olarak protesto hakkını kullandı ve 'aydınlık için bir dakika karanlık', düdük, tencere çalma eylemleri ile tepkisini ifade ederken ülkenin başbakanı olay için 'fasa fiso' eylemler için de 'gulu gulu' dansı deyiverdi.

Başbakan bunu söyler de bakan durur mu?! O temiz toplum isteyen halkı, "Mumsöndü oynuyorlar!" diyerek yaftalamaya kalkıştı. (Gezi eylemleri sürecinde şimdiki başbakanın, "Tencere tava hep aynı hava!" sözü o günlere bir gönderme olmalı...)

Tüm bunlar olurken siyasi iktidarlar geldi gitti, değişen bir şey oldu mu?

Ne gezer!..

'Abi, devlete yardımcı oldum!'

Çarpık ilişkiler daha da ahenleşerek sürdü, sürüyor. Hatta daha organize ve daha pervasızca. Son günlerde yine bu türden ilişkiler ortalığı kapladı. Hrانت Dink davasının beraat eden kilit sanığı, aynı zamanda polis muhbiri Erhan Tuncel, Yargıtay'ın hakkında ceza istemi ile davayı bozmasının ardından buharlaşıverdi. Yatak odası sırlarına dinleme ile vakıf olan devletimiz nedense Tuncel'i bulamazken, yandaş Star gazetesi eliyle koymuş gibi bulup röportajı patlattı. Tabii mesele yolundan saptırılarak sunuldu.

(Gazeteci ve kamuoyu yönlendirmesi tamamlanınca güvenlik güçleri Tuncel'i eliyle koymuş gibi buldu.)

Ancak burada önemli bir nokta gözlerden

Tescilli katil Mehmet Ali Ağca, Gülsuyu'nun katilleriyle sünnet merasiminde bir arada...

kaçıyordu. Milli katilimiz Mehmet Ali Ağca ile polis muhbiri Erhan Tuncel tesadüfen tanışıp görüşüvermişlerdi. Tuncel, Ağca'ya olan hayranlığını ifade etmiş, Ağca, "Ben dünya çapında bir hareket yürüttüm, hayran olması doğal, ne var bunda?" diyerek almış kabul etmiş ve sonra sormuş: "Eee? Anlat bakalım şu Hrانت olayı nasıl oldu?" Tuncel de, "Abi devlete yardımcı oldum cinayet işleneceğini haber verdim," demiş. Ağca inanmış kefil olmuş. Hatta Erhan Tuncel'in kumarhane işleten bir akrabasından ayda dört, beş bin lira 'harçlık'la geçindiğini de söyleyerek ne kadar gariban olduklarına dikkat çekmiş, zira kendisi de kitap geliri ile geçiniyormuş ve iki bin doları bile olmayışını! (Asgari ücretin 800 lira olduğu bir ülkede 4-5 bin liraya harçlık muamelesi yapan zihniyetin beyin kıvrımlarına tükürmek lazım ya neyse...)

Bu şırıclarla bozacılar hiç bitmedi... Ne kadar yamuk adam varsa birbiri ile bağlantılı. Bunlar basın yoluyla, işledikleri haltları anlatıp, haraç ve komisyon işlerinde referans olarak kullanıyorlar. Ama en ufak bir hak talebinde can alan kolluk kuvvetleri ve bir yazıya bile celp yollayan adalet sarayları o beyanatlara karşı derin bir sessizliğe gömülüyorlar. Derin ortaklık mıdır bu sessizliğin nedeni yoksa siyasi mekanizma korkusu mudur? Bilemeyiz ama ülke bunlar yüzünden sürekli bir Susurluk hali yaşamakta...

Not1: Gülsuyu'nda katliam yapan uyuşturucu çetesi lideri olarak lanse edilen Yusuf Tarhan, oğlunun sünnetinde Mehmet Ali Ağca adındaki milli katili baş köşeye oturup poz verdi. Çete reisi Sedat Peker'in çelengi de resme gimişti. Aynı ekip bir de Dilovası belediyesini ziyaret edip belediye başkanı ile poz verdi.

Yine ne tesadüftür ki Erhan Tuncel mahkemeye emlakçılık yaptığını ve gelirinin ayda 15 bin lira olduğunu beyan etmiş, Ağca da zaman zaman arkadaşlarının arsalarına müşteri bulup komisyon aldığını söylemiş. Eee bunların defter, vergi kayıt-kuyutları var mı acaba? Bir bakkala bile vergisel açıdan kan kusturan, muhalif basını, Ayrın Doğan'ı bile adeta talan eden Maliye, pahalı sünnet ve düğünleri, verilen pozları, beyan edilen gelirleri 'mercek altına' alıyor mudur?!

Not2: Sol asla böyle akçeli pis işlere bulaşmadı. Ahlak solun, yozlaşma ve pespayelik sağın davranış biçimidir.

Not3: Mafya tabir edilen gayrimeşru alemin çocukları aslında devletin gizli ilişkisinden doğan evlatlarıdır. Sonuç olarak burunlarının direğini sızlatan bu çürük yumurtadan yüz kez daha beter koku kapitalizmden geliyor. Kokunun kaynağını yanlış adreslerde aramazsak belki daha kısa zamanlarda bu pislikten kurtuluruz. Kim bilir...

kıpırdama

sesi ve anlamı yutan uçurum
bir yanı park
kutup ayıları omuz omuza oturmuş
güneş yükseliyor
rüzgar yakıcı yağmur acı
sevdikleri değil onları birleştiren
sevmedikleri
tek istedikleri
bıradar farklı olmak
kutbun sınırındaki buğulu parkın
sarhoş ağaçları gibi
rengârenk bir sürü bayrak:
!dev bir gaz maskesi!
amaç araç araç amaç
otur, kalk, dinlen, toplan
polis'in kelime anlamı devlet'tir ve
elde sınırlı sayıda bulunmaktadır
düzenin katı-sivri osuruğudur
ki o düzen kolay kolay çökmez ama
şu gelen ses yeter
!şu koca çatırtı!
efsaneye göre böyle zamanlarda
iyi ordular kıpırdamazmış
herkesin yanındaki kardeşimmiş
ve aklımızdan daha yenici
bir silahımız yokmuş

batuğ ş. - Haziran 2013

OKUYALIM...

Vehbi Ersan, 1971 darbesiyle sona eren THKO, THKP-C ve TIKKO-TKP/(ML) hareketlerinin mirasçısı örgüt ve hareketlerle, yeni kurulan siyasi partilerin amaçlarını, kuruluş ve örgütlenişlerini, kitlesel güçlerini, ideolojik farklarını etraflı bir şekilde aktarırken, dönemin kapsamlı bir panoramasını da çiziyor...

SEÇİMLERE DOĞRU KREŞENDO

Parlamente sistem iflas etmiştir; siyasi partiler programatik olarak ayırt edici farklar taşımadan AKP'nin gerçekleştirdiği yağmacılığa ortak olmak, kaynakları onun elinden almak için mücadele ediyorlar; başka deyişle, BDP'yi bir yana bırakırsak, işlerindeki farklı oluşumlara rağmen iktidar ve muhalefet partileri arasında hiçbir fark kalmamıştır.

YAVUZ ALOĞAN

Kreşendo bir müzik terimi. Bütün çalgıların hep birlikte en yüksek perdeden çalması anlamına geliyor. Bu yükseliş ani olabileceği gibi, evreler halinde yavaş bir tırmanışla da olabiliyor ve genellikle bir müzik parçası, ana temasına kreşendoyla ulaşıyor. Bunun tam tersi: Dekreşendo. Bu da seslerin giderek azalması anlamına geliyor. Tabii bir de kakafoni var: Sesler birbirine karışır, notalar uyumunu kaybeder, gürültü ve kargaşa olur. Bir orkestradaki bütün çalgıların, müzik başlamadan önce akort yapmalarını düşünelim; o sırada çıkan ses bir kakafonidir. Konser henüz başlamamıştır, çalgılardan çıkan uyumsuz sesler birbirine karışır. Bu gürültü hali, şefin batonunu kürsüye vurarak akordu sona erdirmesine kadar sürer.

Önümüzdeki üç seçimin Türkiye için tuhaf bir kader senfonisi olacağı gayet açık. Şimdi, yerel seçimlere doğru bir kakafoni var. Bunun bir kreşendoya dönüşebileceğini, daha sonra dekreşendo halini alacağını ya da yeniden bir kakafoni halinde darmadağın olacağını söyleyebiliriz. Fakat kesin olan tek bir şey varsa o da şudur ki orkestra şefi yok. Bu da düzgün, düzenli, notaları takip eden bir müzik parçasının mümkün olamayacağını gösteriyor. Atlantik ötesinde kendini şef zanneden biri var gerçi, ancak gecikti. Abramowitz/Edelman raporu telaşı yansıtıyor. Kritik 18 aydan söz ediyor. Bu Amerikan timsahlarını yabana atmamak lazım; telaşları haksız değil. Fakat hemen yapabilecekleri bir şey yok, zaman lazım.

Türkiye'nin bilinen tarihinde ilk kez bu kadar belirsiz bir durumla karşılaştığımızı düşünebiliriz. Diyelim ki devlet yok. Ya da iktidar devletin tamamına hâkim değil. Kendi devletini kurmaya çalışıyor, fakat bunu beceremiyor. Ne Anayasa yapabiliyor, ne iç barışı sağlayabiliyor, ne de tam bir hegemonya kurabileceği kitlesel desteğe sahip. Devlet yönetiminde muazzam boşluklar, halk kitlelerinin bütün kesimlerinde ise derin bir huzursuzluk var. Ülkenin üçte ikisi, yani ayrı bir ulusal varlık olarak kendini kabul ettirmek isteyen Kürtler ile Cumhuriyetin değerlerine bağlı olan Türklerden oluşan nüfus isyan halinde. Hükümet kendi ideolojik alanında bile birlik sağlayabilmiş değil; Cemaat denilen tuhaf

yaratıkla mücadele halinde diktatörlüğünü pekiştirmeye çalışıyor. Aslında kader birliği etmişler; lakin memleketin rantını, makam ve mevkilerini paylaşmakta sıkıntı var.

Türkler ve Kürtler

Cumhuriyetin değerlerine bağlı olanlar muhalefetin ana gövdesini oluşturuyorlar. Bunlar hükümetin derhal istifa etmesini istiyor, indirilen 'T.C.'leri yerlerine yapıyor, her fırsatta ellerinde bayrak sokağa çıkıp isyan ediyorlar. Geniş kitleler halinde 'Andımız'ı okuyup "Ne Mutlu Türküm Diyene!" diye haykırıyorlar. Milyonlarca insan hükümetten kurtulma iradesini açığa vuruyor.

Fakat önderlik yok. CHP denilen parti, AKP biçiminde yeniden formatlanma anaforsuna kapılmış; henüz bir arada durmakla birlikte, uzlaşmaz biçimde ikiye bölünmüş vaziyette. Partinin, parti olarak çizgisi, programı, hiçbir şeyi yok; ne geçmişi kalmış, ne geleceği. Büyük şehirlerde 'merkez sağ' aday arıyor. Sol iddialı bir parti olarak bunu utanmadan yapabiliyor. Partinin orta kademesine çöreklenerek yağmadan pay isteyen, genellikle taahhüt işleriyle uğraşan bir kesim, küresel güçlerin ve burjuvazinin dayattığı yapay bir figürü başa geçirerek Özal'ın kadar işbirici, Recep'in kadar

yırtıcı yeni bir parti istiyor. Bu acayip yaratığın eteğine yapıştırlarsa burjuvazinin, tarikatların ve küresel güçlerin rüzgârıyla uçacaklarını sanıyorlar. Ulusal kanat feryat ediyor, lakin inisiyatif yok.

Kürt hareketinin durumu çok daha acıklı. Burada bir önderlik var, fakat esir. "Devlet beni uzun zamandır ziyaret etmedi," diye serzenişte bulunuyor. Muhtemelen temas halinde olduğu istihbarat örgütünün telkinleriyle, hükümetin El-Kaide ile işbirliği halinde olmadığını dünyaya kanıtlamak için bölgede bir İslam Kongresi toplanmasını istiyor. Öte yandan "Mahir Çayan'ın emaneti"ni BDP'nin güçten düşürülmesi için kurulan solumsu partiye devrediyor. (Bu emanet tavrındaki basit duygu sömürüsü eleştirilmeye bile değmez.) Yani bir yandan Kürt 'melle'leri toplayıp İslam Kongresi düzenleyecek, öte yandan Murray Bookchin'in görüşleri doğrultusunda anarko/otonomik bir sol hareket örgütleyecek, Mahir Çayan'ın emanetini de etiket olarak üzerine yapıştırarak.

İmralı-Kandil-BDP üçlüsü arasındaki mesafe de giderek açılıyor. İkincisi uzakta olduğu için muhtemelen her şeyi daha iyi görüyor. Malum, odaklaşma daima perspektif kaybına yol açar. Yüksekten

bakıldığında odaklaşma imkânı olmadığı için perspektif genişler ve her şey daha düzgün görünür. Bu arada AKP, İmralı ve BDP'yle, özellikle ikincisinin bütün ikaz ve feryatlarına rağmen, aynen kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. Muhtemelen, BDP'nin elindeki belediyeleri almak, Alevi ve solcu Kürtlerin öteki partiye aktarılmasıyla BDP'yi zayıf bir siyasi aktör haline getirmek, belki de yok etmek; bölgesel şartlar olgunlaştığında Irak Kürdistanı yönetimini de ikna ederek Kandil'i imha etmek, Kürt hareketini de modern niteliklerinden arındırarak Ümmeti Muhammed'e katıp işi bitirmek istiyor. Özetlemek gerekirse, AKP hükümeti Kürt sorununun çözümünde sadece Kandil'e ulaşamıyor, diğer iki siyasi güçü ise rahatlıkla manipüle edebiliyor.

Sonuç olarak...

İki önemli saptama gerekir. Birincisi: Parlamente sistem iflas etmiştir; siyasi partiler programatik olarak ayırt edici farklar taşımadan AKP'nin gerçekleştirdiği yağmacılığa ortak olmak, kaynakları onun elinden almak için mücadele ediyorlar; başka deyişle, BDP'yi bir yana bırakırsak, işlerindeki farklı oluşumlara rağmen iktidar ve muhalefet partileri arasında hiçbir fark kalmamıştır. Parlamentoda yer alan hangi partiyi kazısanız altından neo-liberal iktisat siyasetleri ve ABD'den icazet alma özlemi çıkmaktadır. İkincisi: Bütün belirtiler ekonomik krizin derinleşerek sosyal ve ideolojik krizle birleşeceğini gösteriyor. Buna bir üçüncüsü daha eklenebilir: AKP kendi hegemonyasını kurma çabası içinde, ABD ve Avrupa güçlerinin denetiminden sıyrılmaya çalışıyor; zira bu güçlerin yavaş yavaş bölgedeki Şiileri desteklemeye yöneldiğini, Rusya-Suriye-İran-ABD yakınlaşmasının kendisi için çok derin bir tuzak anlamına geldiğini görüyor. Kendi tabanını konsolide etme, toplumun diğer kesimlerini de rüşvet ve tehditle oy deposu olarak kullanma çabasındadır.

Mevcut kakafoninin seçimlere doğru ikili üçlü kreşendolara dönüşeceğini öngörebiliriz. Çağdaş yaşamı, uygarlığı ve bilimi savunan halk kitlelerinin önünde ve bu kitleler ile sosyalist solun arasında anlamlı ve güçlü bir engelin bulunmadığını, PKK ve BDP'nin ise Demokratik İslam Kongresi gibi yapay oluşumlar içinde eritemeyeceğini bilmeliyiz.

Kitap
Vitrini

Aradığınız tüm kitaplara indirimli ulaşmak için...

www.kitapvitrini.com

Kemalizm, kitleler ve simgeler...

2013 Türkiye'sinde ulusalcılık, muhalefet cephesinde bir akımdır. Muhalefet cephesinde kaldıkça kendisini bu akım çerçevesinde ifade eden kitlelerin ilerici bir tarzda dönüşmesi mümkündür. Devrimci bir hareket için bu dönüşümü teşvik etmek, hızlandırmak ve eylem içinde onun geri yanlarına karşı mücadele etmek en önemli görevlerden biridir. Bu görev, dönüşmesi umulan kitlenin geri yanları ile uzlaşarak değil ama ona tahammül göstererek yerine getirilebilir.

ULAŞ KARAKUL

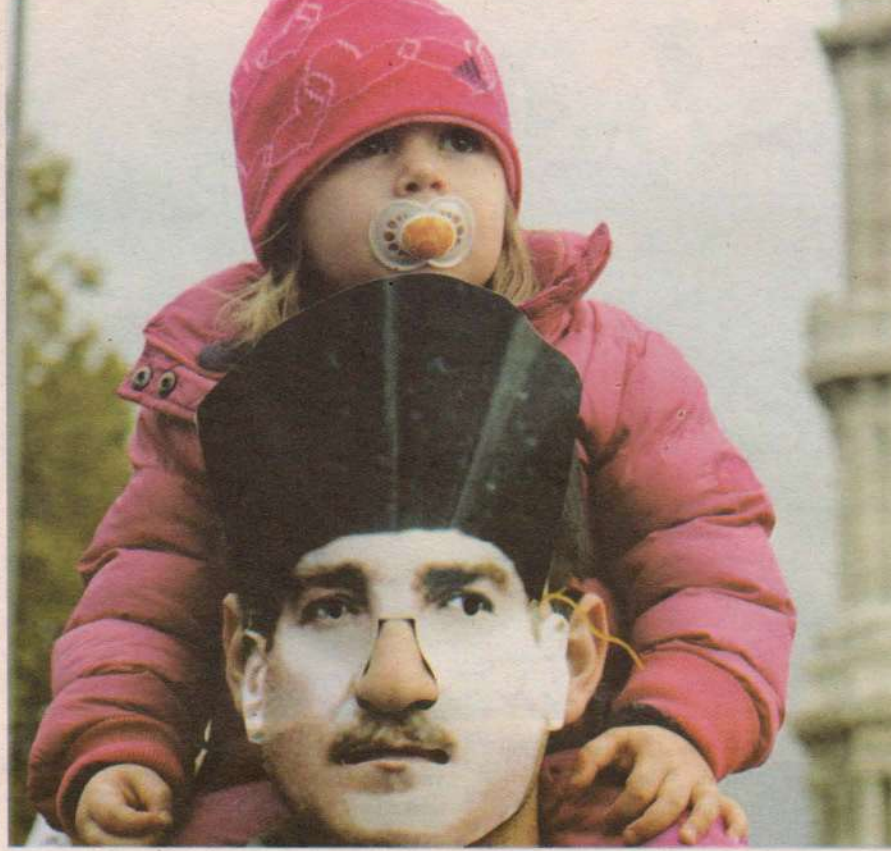
1990'ların başında trafik kazası geçirip komaya giren ve bir mucize sonucu 2013 yılında gözünü açan solcu bir arkadaş için bugün en şaşırtıcı olacak şey belki de Kemalizmle ilgili sol içinde yürüyen heyecanlı tartışmadır.

Türkiye'de 1990'ların başında Kemalizmin ne olduğu ile ilgili önemli bir tartışma yaşanmıyordu. Deniz Baykal, Erdal İnönü karşısında genel başkanlık yarışını ha bire kaybetmekten bıkarak CHP'nin isim hakkını elde edip yeniden kurduğunda, her ne kadar 'çok Atatürk'ü' tanıtım dokümanlarıyla bir fark yaratmaya çalıştıysa da ne sosyal demokratlar bununla ilgileniyordu ne de toplumun geniş kesimleri... İşçi Partisi'nin Kemalizmle ilgili tutumu, 1977'de Kaypakaya'nın tezlerine yanıt olarak yazılan *Kemalist Devrim* broşürüyle sınırlıydı. Bülent Ecevit, tarihsel liderliğinin reddedilmesinden kaynaklanan bir dargınlık içinde sadece DSP'yi Meclis'te tutmaya odaklı bir çizgi izliyordu. ADD 1989'da kurulmuş, dar, yarı-devletli bir organizasyondan ve etkinlikleri toplumu 'uyanar' basın açıklamaları yayınlamakla sınırlıydı.

Bu dönemde yetişen sosyalist bir militan için Kemalizm özel mesai harcamak gerektiren bir konu da değildi. En iyi ihtimalle sonradan tutuculaşan bir burjuva devrimiydi ve bu kadar. Her ne kadar 1960 sonrası devrimci hareketin önderleri, 27 Mayıs atmosferi içinde kendilerini ikinci Kuvayı Milliyeciler olarak ifade etmişlerse de bu 90'ların dünyasında bir çocukluk olarak görülüyordu. Kaypakaya'nın 1969'da yazdığı *Mustafa Kemal'in gençleri durur mu?* başlıklı bildiri bir tartışmaya değil bir tebessüme yol açıyordu ancak. Sol içindeki konuma bağlı olarak Kemalizm, sivil toplumculuğa direnmenin alt başlıklarından birisi ya da Kürt hareketi ile ilişkilenenin bir kanalından başka bir şey değildi.

Kürt hareketinin etkisi, İsmail Beşikçi ve Fikret Başkaya gibi yazarlar aracılığıyla bir Kemalizm eleştirisi üretiyordu elbette ama bu literatür sol içinde de bir tartışmanın konusu değildi. Yazıldıkları esnada birkaç Kemalist akademisyen sınırlı karşılıklar verdi ve her iki yazar da devletin zoruyla karşılaştıklarında genel olarak desteklendi. Fikret Başkaya için Yalçın Küçük ancak 90'ların sonunda, "Bu perspektifte her Kemalistin önünde boynunu eğer" mealinde bir şey yazdı.

Ne Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Turan

Dursun ve Uğur Mumcu'nun öldürülmesi ne de Sivas katliamı bir "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" çıkışına yol açtı. Sosyal demokrasiyle sol arasında konumlanan kitle daha çok "Türkiye laikdir laik kalacak!" çizgisindeydi.

90'lı yılların ortasındaki siyasal kriz ve Refah Partisi'nin yükselişinin yarattığı tedirginlik bu tabloyu paramparça etti. Erbakan geçişin kanlı mı kansız mı olacağını soruyor ve tedirginlik duyan kitleleri Kemalist simgelere sarılmaya itiyordu. Ama 28 Şubat bu süreci durdurdu, Refah Partisi-DYP koalisyonunu devirdi ve şimdinin ulusalcılarına ordunun görevinin başında olduğunu ve bu iradenin bin yıl süreceğini beyan etti. Kenan Doğulu da *10. Yıl Marşı*'nı albümüne koydu.

Yeniden Kemalizm tartışması

Sol içinde Kemalizm tartışmasının yeniden başlaması da bu dönemde yaşandı. Türbanlı öğrencilerin üniversiteye alınmaması üzerine sol bir kaç gruba ayrıldı. Bir grup direkt 28 Şubat'a referansla (İP) ya da bu referansa başvurmaksızın (SİP) türbanın karşısında yer aldı. Daha büyük bir grup türbanlı öğrencileri desteklemeye karar verdi. Bu destek örneğin EMEP önderlerinden Mustafa Yalçın'ın

Akit gazetesinde "doktrinden sapmamış bir sosyalist" olarak tasdik edilmesine kadar vardı. Solun bir kısmı da hem 28 Şubat'a muhalefet etmeyi hem de türban eylemlerine bulaşmamayı tercih etti. Ancak solun Kemalizmin niteliğiyle ilgili kanısı değişmedi. Örneğin 2013 29 Ekim'inde Kadıköy'de Cumhuriyet bayramı kutlayan TKP'nin o dönemki yayınları, Kemalizmin neden tarihsel miras içinde görülemeyeceği ve onun simgeleri ya da mirasına neden bulaşmak gerektiği üzerine makaleler ile doludur.

Kemalizmden arınma, sivil toplumcu liberal çevrelerde ise bu dönemde tekrar bir kampanya halini aldı. 1998'de 68'in 30. yılı nedeniyle 68'liler Derneği'nin düzenlediği Samsun-Ankara yürüyüşü üzerine *Birikim* dergisi bir sayı ayrılarak 68'liler Birliği eylemine karşı çıkan 68'lileri bir araya getirdi. Bir araya gelenlerin hepsi, solun içindeki Kemalist eğilimi açığa çıkarmayı ve mahkum etmeyi görev biliyordu. Gün Zileli 68'lilerin "Yanki kızlarımıza sarkıyor!" tarzı milliyetçi-cinsiyetçi eğilimlerini hatıra getiriyor, Taner Akçam Batı Avrupa'nın özgürlükçü-pasifist 68'ine karşılık, silahlı eylemlere başvuran Türkiye 68'inin bu yönelimindeki Kemalist mirasa işaret ediyordu. Liberal çevrelerin dışında ise

örneğin Aydın Çubukçu'nun da içinde olduğu bazı aydınlar, bir bildiri yayınlarak 68'liler Birliği eyleminin gerçek 68'e değil 68'in aştığı geri siyasal pozisyona sahip çıktığını savunuyordu. Tüm bu örneklerdeki ortak tespit, solun başında bir Kemalizm belasının bulunduğu ve halen aşılamadığı idi.

90'lar sonunda solu Kemalizmi tartışmak ve ona ilişkin bir tutum belirlemek zorunda bırakan şey, ordunun siyasal etkinliği ve toplumun MGK bildirileri aracılığıyla gerçekleşen bu 'siyasal katılım'ın sonuçlarına karşı gösterdiği tepki idi. Bu esnada Kemalizm, MGK toplantılarında hükümet üyelerinin karşısında oturan orgeneralin icra ettikleri bir şeydi. Ne ADD, ÇYDD gibi derneklerin ne de CHP, DSP ya da İP gibi siyasal partilerin siyasal düzlemde başka bir Kemalizmlerinden söz edilebilirdi. Çerçeve ve sınırlar hep ordu tarafından çizildi. Örneğin 'irtica' teriminin İP resmi diline MGK bildirilerinden geçmesi bu dönemin ürünüdür, yoksa onlar da Adem'le Havva'dan beri söz konusu vakayı 'gericilik' kavramıyla izah ederlerdi.

2010'lara girerken Kemalizm

AKP iktidarının ilk dönemi, solun geneli açısından 28 Şubat dönemine benzetiliyordu: iktidarda yüksek oy alınıp İslamcı bir parti, karşısında onu sürekli sıkıştıran ve fırsat bulursa alaşağı etmekten çekinmeyecek bir ordu... Haliyle solun önemli bir bölümü de 'demokratik' reflekslerle öncelikle ordunun müdahalesini hedef almaktan çekinmedi. Hepimizin alıştığı bu tablo, ordunun yediği balyozla bozuldu. MGK toplantılarında heykel gibi kaskatı duran orgeneral, gizli toplantılar ya da mahkeme çağrılıyla darmadağın edildi. O dönemin Genelkurmay başkanları artık ya ağzını hiç açmıyor ya da Silivri'de, "Allah Allah!" nidalarıyla taarruza geçen bir ordunun cami bombalama ihtimali üzerine tartışmalar yürütüyor.

2010'larda Kemalizm tartışmasını 90'lardan ayıran en önemli değişiklik orduya siyasetten el çektilmesidir. 2007'de *Cumhuriyet Mitingleri*'nin ardından Ege bölgesinde dolaşan Ece Temelkuran, bütün evlerin penceresine bayrak asıldığını görüp bunun nedeni sorduğunda köylülerden, "Burası solcu bir köydür o yüzden bayrak asıyoruz" yanıtını almıştı. Ege köylerinin bu solculuğu TSK'nın haşmetli günlerindeki Kemalizm değildi. TSK'nın 90'larda rot balans işlerine baktığı dönemdeki Kemalizmi de 12 Eylül Atatürkçülüğü'nden başka bir şeydi. 12 Eylül Atatürkçüleri, 12 Mart'ın yarım bıraktığı işi tamamlıyordu.

12 Mart'ın 68'lerde ikinci Kuvayı Milliye bayrağını açanlara ve onların takipçilerine saldırmıştı. Ve hikaye geriye doğru istenildiği kadar uzatılabilir.

Bu Kemalizmler sarmalından liberal bir bakış açısıyla çıkarılacak sonuç, Türkiye'nin AKP iktidara gelene kadar hep Kemalistler tarafından yönetildiğidir. Evet liberaller buna gerçekten inanıyorlar ve sol kamuoyunun bir bölümü de bu liberal etki altında, Türkiye tarihinde olumsuz ne varsa bunun hesabını sormak için yapışacak bir Kemalist yakası arıyor. "Siz" diyor, "Mustafa Suphi'leri öldürdünüz!" "Dersim'de katliam yaptınız!" Karşısında hatasını düzeltecek bir Mehmet Barlas bulamadığı esnada 6-7 Eylül'ün hesabını Kemalistlerden soruyor. "Deniz'leri astınız, 12 Eylül darbesini yaptınız, Sivas katliamının yolunu açtınız!.." Böyle devam ediyor.

Gerçekte ise Kemalizmin ne taraftarlarının ne de eleştirmenlerinin varsaydığı türden bir sürekliliği var. Kemalizm, tarih yazımını güçleştirecek sıklıkta yönelim değiştirmiş, eklektik, tarihsel ve değişken bir karakter taşır. İlk anayasal belgelerde Kürt ulusal varlığını kabul eden Kemalistler Lozan sonrasında bu tutumdan derhal vazgeçebilmiştir. Birinci İzmir İktisat Kongresi'nde özel sermayenin teşvikini esas alan politika 1929 bunalımının dünya çapındaki etkilerinin sonucu olarak yerini devletçiliğe bırakmıştır. 30'lar'da bir yandan bir kısmı TKP döneği olan *Kadrocular* eliyle bir 'sol kemalizm' geliştirilmeye çalışılırken diğer yandan Alman-İtalyan kaynaklı ırkçı yönelimler boy vermiştir. Kemalizm bir programatik birlikten çok farklı çıkar ve hedeflere sahip odakların bir koalisyonudur. Nihayet Kemalizmin geri dönmek üzere iktidardan çekildiği 1950 seçimlerinde, seçimin galibi (AKP'nin kendisini mirasçısı saydığı) Demokrat Parti'nin liderliği CHP mensuplarından oluşur.

Bu karmaşık bütünlük, herkesin gönlünden ne geçerse Kemalizmin içinde bulmasını sağlar. Sözelimi Abdullah Öcalan "Çanakkale'de omuz omuza şehit düşen Türkler ve Kürtler; Kurtuluş Savaşı'nı birlikte yapmışlar, 1920 Meclis'ini birlikte açmışlardır. Ortak geçmişimizin önümüze koyduğu gerçek; ortak geleceğimizi de birlikte kurmamız gerektiğidir. TBMM'nin kuruluşundaki ruh, bugün de yeni dönemi aydınlatmaktadır" derken hiçbir şeyi çarpıtmıyor. "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir" sözüne sığınarak Kürtleri Türk olmaya ikna etmeyi deneyen ulusalcılar da gerçeğin bir köşesinden tutmaktadır. Yeterince çekiltilirirse herkesin kendisine

makbul bir Kemalizm yorumu bulacağından şüphe duyulmamalıdır.

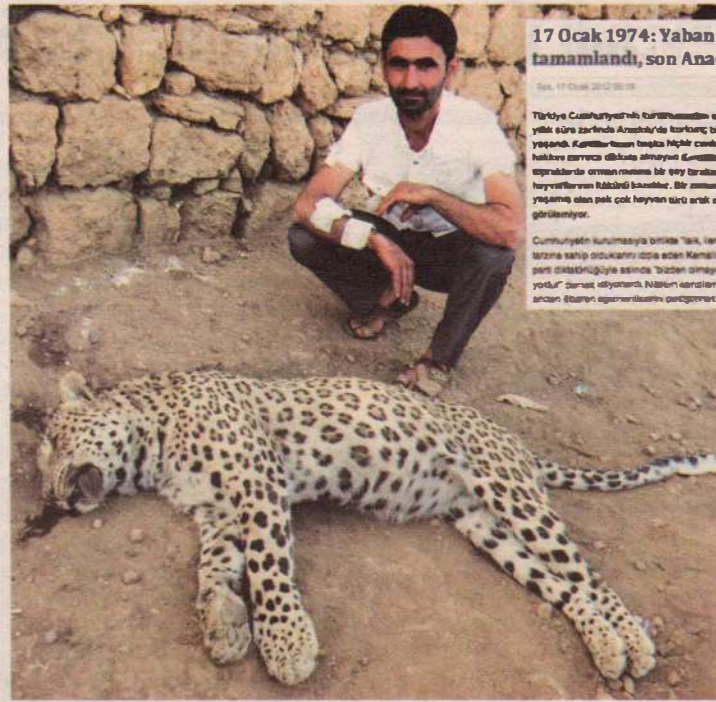
Bir Kemalizm hayaleti ile gölge boksuna girmek yerine, bu çelişkili yapının hangi konjonktürde hangi bileşeni tarafından karakterize edildiğini belirlemek tarihçiliğin sorunudur. Politikanın sorunu ise, başka bir dönemde değil de 2013 Türkiye'sinde Kemalist simgelerin hangi bağlam ve saflaşmalarla sahneye çıktığının, bu simgelerin arkasına geçen kitlelerin niteliğinin ve potansiyelinin belirlenmesidir. Yoksa Türk bayrağı görünce, "Önce Mustafa Suphi'lerin hesabını verin!" demenin politik bir değeri yoktur.

2013 Türkiye'sinde ulusalcılık, muhalefet cephesinde bir akımdır. Muhalefet cephesinde kaldıkça kendisini bu akım çerçevesinde ifade eden kitlelerin ilerici bir tarzda dönüşmesi mümkündür. Devrimci bir hareket açısından da bu dönüşümü teşvik etmek, hızlandırmak ve eylem içinde onun geri yanlarına karşı mücadele etmek en önemli görevlerden biridir. Bu görev, dönüşmesi umulan kitlenin geri yanları ile uzlaşarak değil ama ona tahammül göstererek yerine getirilebilir. Yani ilk işportacıdan bir bayrak alıp sallama kurnazlığı, kitlelerin ortak aklını ve sağduyusunu fazlaca hafife almak olur.

Kitleler ve simgeler

Miras yalnızca devralınan değil aynı zamanda yeniden inşa edilen bir şeydir. Geçmişin buyruğundan çok bugünün yorumunu taşır. "Gündoğdu hep uyandık siperlere dayandık" diye başlayan askeri marşın "Sandılar Türk uyudu / Ata cenge buyurdu / Türk'ün asker olduğunu / dünyalara duyurdu" dizeleri 68'liler tarafından "İşçi, köylü hep hazırız / Bozuk düzene karşı / Halk savaşı vereceğiz / Emperyalizme karşı" haline getirilirken, "Bu aslında ırkçı militarist bir marştır," şerhinin hükmü olmaz. *Gündoğdu* marşı bir zamanlar öyle idiyse bile artık emperyalizme karşı halk savaşı çağrısına dönüşmüştür. Politikanın gerçeği budur.

Hiçbir simge politikanın elinde yeniden tanımlanmaktan kurtulamaz. Yıllar ve yıllar boyunca devlete sadakatin simgesi olarak kullanılagelmış bir bayrak bile, özel bir dönemde ona isyanın simgelerinden birisi haline gelebilir. Ülkenin başbakanına, "Evinize bayrak asın ama Atatürk resimli olandan asmayın" dedirtebilir. Böyle bir anda solun dikkat kesileceği şey bir zamanlar elinde Türk bayrağı olanlarla çatışmış olması değil, şu anda elinde Türk bayrağı olanlarla birlikte çatışıyor olduğudur. Politik soru da şudur: Birlikte çatışmaya devam edecek miyiz?

17 Ocak 1974: Yaban hayvanı katliamı tamamlandı, son Anadolu Parsı da öldürüldü

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra geçen 50 yıllık süre zarfında Anadolu'da korkunç bir doğa katliamı yaşandı. Kemalistlerin yaptığı hiçbir canlı türünün yok etme çabasına kıyasla Anadolu'da yapılan hayvanların katliamı daha da vahşettir. Bir zamanlar Anadolu'da yaşamış olan pek çok hayvan türü artık muhtemelen bile görülmüyor.

Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte 'tek, tempo, değişim' yapma arzusu sahip oldukları gibi eden Kemalistler, kurtulan bir parti disipliniyle birlikte 'bütün olmaya' hevesli hale geldiler. Sonuç, etnosentrizm, Nâzım Sanlıoğlu'nun 'Halkın Yolu'ndan itibaren, egemenlikte birleşimci bir bakış açısıyla

Markist.org.tr tarafından paylaşılan bir fotoğraf

Kendilerinden başka hiçbir canlı türünün yaşam hakkını zerrece dikkate almayan Kemalistler, soyu tükendi zannettikleri leoparı görünce yine silaha sarıldılar! Yani 'majestelerinin solcuları' DSİP'liler olayı böyle yorumlamış olmalı...

Terbiyesiz Kemalistler!

CAN GÜROLA

12 Eylül'ün bize getirdisi maalesef İbrahim Tatlıses veya Semra Özal'la sınırlı kalmadı. Ülkemiz, fikir teması açısından ucube bir hal aldı. Öyle bir duruma geldik ki, darbelerin arkasındaki güç olarak MESS, TUSİAD gibi patron örgütlerini değil, apartman yöneticiliği bile üzerinde eğreti duracak subayları görür olduk. Düşüncede liberalizasyonda misyonu en çok Helsinki Yurttaşları ve Taraf üstlendi. Sağ olsunlar artık memleketteki her sorunun çözümünde işin ucuna Kemalizmi takmak gerekiyor. AKP'nin seçmen kitlesindeki Ermeni ve Alevi nefretini Twitter ve Facebook dolaylarından hayretle izlerken, AKP'ye yol yordam tarif eden Markar Esayan ve Etyen Mahçupyan'ın 'beyaz efendinin iyi zencisi' rollerinde ne kadar güzel oynadığını fark ediyorsunuz.

Bu liberalizasyonun bir başka getirisi ise sol görünümülü liberallerde oldu. DSİP artık memleket devrimcilerinin ortak dalga konusudur, şahsen diğer ekiplerden arkadaşlarla buluşunca gülmek için konuyu DSİP'e getiriyoruz artık. Liberalleşme sürecinden 'Ortodoks Marksizm'i savunduğu iddiasını taşımasına rağmen en çok etkilenmiş ekiptir.

DSİP'in haber sitesi marksist.org'da Anadolu parsının yok olmasını Kemalizme bağlayan bir haber çıkmıştı. Şaşırmadım desem yerf, Anadolu parsının dindar, darbe karşıtı ve Kürt olduğunu biliyoruz artık DSİP sayesinde. İstiklal mahkemeleri zulmünü görmüş bir türdür Anadolu parsı.

Sadece o mu?

Bu ülkede Kemalistler kelaynakları da yok etti. Kelaynakların militarizme karşı mücadelesini bilmeyen var mıdır? Onlar ki orduvelelerinin tepesine pisleyip darbeleri protesto

ediyorlardı.

Nesli tükenmekte olan balık türlerine ne diyeceksiniz peki? Mustafa Kemal rakı sofralarında balık servisi yaptırmadı mı? O levreklerin hepsi rejime muhalifti...

Şaşırmayın, her demokrasi lafına elinde tuzlukla koşan DSİP, türlere yönelik ayrımcılığı da protesto eder!

Çünkü siz farkında olmasanız da bu ülkede bir Kemalizm tehlikesi var. Yatağınızın altına saklanmış darbeci subaylar geceleri size istiklal marşı fısıldıyor olabilir.

Gelgelelim, geçenlerde Diyarbakır'da vurulan leoparla ilgili haberlerin kimisine bakarsanız, Anadolu parsının soyunun tükenmediği ihtimalini de dikkate almanız gerekir.

Anadolu parsının yaşadığını öğrenen DSİP üyelerine bir çağrı yapmak istiyorum; Ergenekon örgütü hâlâ çökmüdi biliyorsanız, parsı öldürebilirler, acilen bir eylem düzenleyelim ve Anadolu parslarının sivil olduğuna dikkat çekelim. Hatta o leoparı öldürmüş olan şahısların Kürt çoban kılığına girmiş Kemalist, Ergenekoncu ve elbette darbeci çıkma ihtimaline dikkat çekelim. Mazallah, Kemalizm her yerden zuhur edebilir!..

Tetikte olmak lazım!

Nereden nereye... Pasifist ve sivil toplumcu hallerin, kavramsal ve düşünsel liberalleşmenin sonuçları elbette gülünç. Fakat emperyalist fonlardan geçinen ve hayli boş zamanı olan bu 'işsiz bakkal'ların tarttığı kavramlar solun lügatını da çaktırmadan sarmalıyor. Artık sınıf mücadelesini değil, soykırım, göçmen, eşcinsel meselelerini tartışıyor.

Konu bunları önemsememek değil elbet, bu sorunlara çözüm bulacak yegane güç olan işçi sınıfının iktidarından söz açılmıyor, ondan asabileşiyoruz!..

Zihniyet devrimi ile gelen doğurgan döngünün doğurduğu istihbâri komşu ya

Kendiliğinden oluşan ve kurumlaşan ahlak normları, değişime uğrayan sosyo-ekonomik koşullarda, artık geçimlerini toplumsal sömürden sağlayan yönetici ve ideologlar tarafından şekillendirilip koruma altına alınacaktır. (Erdoğan Aydın)

“... özgürlükçülük, demokrasi savunuculuğu, azınlık haklarını korumaya çalışmak gibi dünyanın her yerinde sola

özgü söylemleri bizde ‘sağ’ hem de bazılarınca ‘aşırı sağ’ kabul edilen Ak Parti yapıyor, hem de ayrımsız yapıyor ... Oysa Başbakan Erdoğan, şimdi ... çok önemli bir zihniyet devrimini o merkez sağ kitlelere yaşıyor ve bu zorlu konulara olumludan, mazlumdandan, zulme uğrayanın tarafından yaklaşarak Alevileri, Kürtleri alkışlatıyor, kendi kitlesine o bir zamanın ‘öteki’lerini sevdireyor.” Kasım 2009 - İsmet Berkan

“Baktı, taban memnun, taban yerinde duruyor, değişimin giderek hızlanmasına taban ses çıkarmıyor. Taban Erdoğan’ı radikalleştiriyor; Erdoğan tabanı radikalleştiriyor. Kısır döngünün tam tersi, doğurgan döngü... Kim kaldı bu sürecin önemini anlamayan? Solun geniş kesimleri kaldı. Hâlâ kendi köşesinde mırın kırın eden, homurdanan, “Aslında bunlar samimi değil, aslında bunlar gerici, aslında bu açılımlar bir yere gitmez” diyen sadece sol kaldı. ... Zihniyet devrimini çakamayan, halkın değişim talebini ve AKP’nin bu talebe nasıl cevap verdiğini anlayamayan, bunun sol için yarattığı fırsatları göremeyen sadece sol kaldı.” Kasım 2009 - Roni Margulies

... son bir kaç yılda ve özellikle AK Parti’ nin iktidara gelmesi ile, modern demokrasi, insan hakları ve kanunların egemenliği çeşitli şekillerde kendini gösterdi ve aynı zamanda dindar insanların tahayyülünü zapt etti. Dindarlığını gizlemeyen politikacıları kökten dinci olarak yansıtmaya çalışanlar bence sadece iktidarı kaybetmek istemiyorlar. Onlar değişimden korkuyorlar. Türkiye’ nin açık ve şeffaf olmasını istemiyorlar. Haziran 2007 - Amberin Zaman

“Bugün de aynı şekilde Tayyip Erdoğan’ı destekliyorum. “Askeri Vesayet”in sona erdirilmesi, sivilleşme, demokratikleşme, “Barış Açılımı”, ekonominin düzlüğe çıkması, büyüme, alt ve üst yapının yenilenmesi, Turgut Özal’dan sonra gelen bir siyasetçinin ufkumuzu açan icraatından sadece bazı başlıklar...” Eylül 2013 - Mehmet Barlas

“Biz kızların erkeklerin devletin yurtlarında karışık kalmasına müsaade etmedik etmiyoruz... yurtlarımızda kızlarımızın erkek öğrencilerle ayrıştırma çabasına devam ediyoruz. Yüzde 70 oranında hallettik ... Bazı yerlerde yurtlar noktasında ihtiyacına cevap veremediğimiz için evlerde kalma noktasında sıkıntı yaşanıyor. Buralarda güvenlik güçlerimize gelen istihbâri bilgiler var. Valiliklerimiz bu durumlara müdahale ediyorlar ... Bunlar aynı apartmanın içinde daire komşuları ihbarı yapıyor. Buralarda nelerin olduğu belli değil. Karma karışık her şey olabiliyor. Anneler babalar feryad ediyor. Bu adımlar atılacaktır. Bunlara da kusura bakmasınlar muhafazakâr demokrat olarak müdahil olmak zorundayız. Bu yaşam tarzına müdahale değildir.” Kasım 2013 - Tayyip Erdoğan

“Dün bir kanaldaki yarışma programında sunucu öyle bir kıyafet giymiş ki olmaz bu yani. Kimseye karıştırmış yok ama çok aşırı. Dünyada da kabul edilemez” Ekim 2013 - Hüseyin Çelik

“Doğruyu yapmak din emrediyor diye mi sakıncalı? ... inancın emrettiği niçin sizin için reddedilmesi gerekiyor ... İçecekse yine alkolünü al evinde iç ...” Mayıs 2013 - Tayyip Erdoğan

“Reyhanlı’da, dikkat edilirse 53 sünni vatandaşımız şehit edildi.” Haziran 2013 - Tayyip Erdoğan

“Polisimiz namuslu kişileri afişe etmez” Nisan 2006 - Celalettin Cerrah

“Aynı evde yaşayan karşı cinsler komşuların da uyarısıyla tesbit edilirse polis bu gençlerin ailelerine telefon açacak” Kasım 2013 - AKP Grup Başkanvekili Nurettin Canikli

Polisimiz bir başka ülkede yaşansa asla tahammül edilemeyecek tavırlar karşısında kahramanlık destanı yazmıştır. Haziran 2013 - Tayyip Erdoğan

“Çoğunluğun istemediği, zararlı, çirkin, gayr-i meşru gördüğü bir davranış, bir uygulamayı, bir ilişkiyi hükümetler de kanun ve düzenlemelerle koruyamaz.

Liberallere göre onsekiz yaşını doldurmuş insanlar; öğrenci, memur, sivil, yaşlı, genç ne olurlarsa olsunlar, evli olmasalar bir mekanda evli gibi yaşayabilirler. Üstelik bir mekanda yalnız bir çiftin çiftleşmesine (nikahsız bir çift teşkil etmelerine) değil, birden fazla çiftin yaşamasına da bir engel yoktur. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Diyelim ki bu bireysel haktır, toplum içinde azınlık da olsunlar demokrasi bunlara bu hakkı tanıır. Çoğunluğa göre bu durum ahlaksızlık, rezillik, onursuzluk, ayıp, günah (zina), düşüklük... olarak kabul ediliyorsa durum ne olacak.

Ben söyleyeyim: Toplum (apartman, mahalle, çevre...) buna tepki gösterecek, çirkin duruma bir şekilde müdahale edecek, mahalle baskısı yapacaktır. Baskıya maruz kalanlar medyayı ve devlet kurumlarını kullanarak yardım isteyecekler, medya karışacak, devlet kurumları da baskıyı engelleme bakımından gevşek davranacaktır.

... Bizim toplumumuzda -haklı olarak- birisiyle düşüp kalkmış erkek ve daha ziyade de kız ikinci sınıf eş adayı durumundadır ...Peki çare nedir?

Bana göre birinci çare, yüzde yüze yakını Müslüman olan bu toplumda ‘İslam’ı temel referans alan bir demokratik düzen’dir.” Kasım 2013 - Hayrettin Karaman [Başbakan’ın meşhur âkil insanlarından biri ve hastalandığı zaman evinde Bülent Arınç ile beraber ziyaret edecek kadar önemseydiği biri]

Prof. Dr. Ahmet Akgündüz’ün Bediüzzaman Said Nursi’nin İlimi Şahsiyeti ve İcâzetnâmeleri ile ilgili belgeleri açıkladığı toplantıya mesaj gönderen Erdoğan’ın mesajı şöyle:

“... Yaşadığı dönemle kalmayıp, eserleriyle, fikirleriyle, bugünümüzü ve geleceğimizi de aydınlatan; bu toprakların yetiştirdiği en büyük alimlerinden Bediüzzaman Said Nursi’yi rahmetle anıyorum. ...” Mart 2013

Kimdir bu Ahmet Akgündüz?: “Hükümetle görüşmek için teşkil edilen komisyona bakarsanız anlayacaksınız: Cami düşmanı mimarlar, komünist sendika liderleri, Müslümanları katleden Esadçılar, Alevilikten nasibi olmayan ve o adı kullanan dinsizler. Yani kısaca Avrupalı hayat yaşayan ailelerin çocukları, Ermeniler gibi Türk ve Müslüman olmayan aile çocukları olması dikkat çekmektedir...” [Gezi olaylarından bahsediyor] Ekim 2013

Aynı Ahmet Akgündüz öğrenci evlerinden bahsediyor : “böyle bir toplumu kim ister? Türkiye’de işte böyle bir veled-i zina toplumu isteyenler var. Bu özlem içinde olanlar Başbakan’ı hedef alıyorlar” ... “komünizm eseri olan komün evlerde; evde yaşayan kadın ve erkekler diğer kadın ve erkekleri paylaşıyor. Ortaklaşma ve paylaşma adı altında her türlü ahlaksızlık sergileniyor” Kasım 2013

Sivas Katliamı ile ilgili olarak : “Milletimiz için, ülkemiz için hayırlı olsun. Zaten onlar da söylüyorlar... Yıllar yılı içerde olan vatandaş, içlerinde kaçak olanlar vardı. Bilemiyorum tabii onlar da var...” Mart 2012 - Tayyip Erdoğan

“Altını çiziyorum modern, dindar bir gençlikten bahsediyorum. Dilinin, dininin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, kalbinin davacısı bir gençlikten bahsediyorum. Şubat 2012 - Tayyip Erdoğan

Hem çağdaş hem dindar olunamıyor mu? Beyler, önce başınızı öne eğin de hem çağdaş hem dindar bir nesil nasıl yetiştirilmiş onu bir düşünün. Şubat 2012 - Tayyip Erdoğan

a da yerinde duran memnun taban

Bana yargı

“Senin apartmanında tencere tava çalan mı var. Hemen yargıya taşı bunu.” Temmuz 2013 – Tayyip Erdoğan

“Bunu çok iyi bilmeniz, anlamamız lazım. Ve ben o dizilerin yönetmenlerini de o televizyonun sahiplerini de milletimizin huzurunda kınıyorum. Ve bu konuda da ilgilileri uyarmamıza rağmen yargının da gerekli kararı vermesini bekliyorum.” Kasım 2012 – Tayyip Erdoğan

BDP’liler hakkında: “Yargıya zaten gerekenleri söyledik, yargı da gereğini yapıyor, biz de parlamentoda gereği neyse onu yapacağız.” Eylül 2012 Tayyip Erdoğan

Devlet nerede?

30 işçinin yaşamını yitirdiği grizu patlaması ile ilgili olarak “Türkiye’de ilk defa, örneğin, bir grizu patlaması oluyor. Sanki ilk defa bir maden kazası oluyor gibi bu meselenin nasıl abartıldığını gördük, gördünüz” Mayıs 2010 – Tayyip Erdoğan

Pozantı Cezaevinde çocuk tutuklulara yapılan taciz, tecavüz ve işkencelerin ortaya çıkmasından sonra başka cezaevlerine nakledilen çocuklardan sonra diğer cezaevlerinde de ağır ihlallerin yaşandığı yönünde raporlar bulunmakta. Mayıs 2013

Sana yargı

MİT müsteşarı Hakan Fidan 7 Şubat 2012 tarihinde Başsavcı Sadrettin Sarıkaya tarafından, KCK operasyonu kapsamında şüpheli sıfatıyla ifadeye çağrıldı. Bunun üzerinde Devlet İstihbarat Hizmetleri ve Milli İstihbarat Teşkilatı Kanunu’nun 26. maddesinde jet hızıyla değişiklik yapılarak MİT mensuplarının veya özel bir görevi ifa etmek üzere Başbakan tarafından görevlendirilen kişilerin, görevin niteliğinden doğan ve görevi ifa sırasında işledikleri iddia edilen suçlar nedeniyle haklarında soruşturma yapılması başbakanın iznine bağlanmıştır. Anılan değişiklik medyada “Hakan Fidan’ı kurtarma teklifi” olarak yer almıştır.

Youtube yasağı ile ilgili olarak : “Ben giriyorum, siz de girin.” Kasım 2008 – Tayyip Erdoğan

AKP’nin “3. Yargı Paketi” olarak bilinen yasal düzenlemesi çerçevesinde, TİP üyesi 7 genci katleden Bünyamin Adanalı ve Ünal Osmanağaoğlu hakkında tahliye kararı verilmesi. (Temmuz 2012)

Almanya’da “Yüzyılın Soygunu” olarak bilinen Deniz Feneri davasının Türkiye ayağındaki sanıkları tutuklayan savcılarının görevden alınması ve yargılanmaları. (Ağustos 2011)

Devlet burada!..

Peki bu şikayetler nerelerden geliyor. Aynı apartmandaki komşulardan... çünkü bu karmakarışık ortamlarda her türlü şey olabiliyor. Ondan sonra anneler babalar feryat ediyor ‘devlet nerede’ diye. Devletin burada olduğunu anlatmak için bu adımlar atılmaktadır ve atılacaktır. Kasım 2013 – Tayyip Erdoğan

Biz sorumluluk makamında olan muhafazakâr demokrat olarak bu ülkede anne babaların herkesin çocukları bize emanettir. Kasım 2013 – Tayyip Erdoğan.

Bu açıklama ne çocukların cezaevlerine tıklılması ne de orada yaşadıkları insanlıkdışı muameleler ile ilgili edilmiş bir cümledir. Keza o konularda kendisinin ettiği bir cümle bulunmamakta. Tahminimce o çocuklar başkasına emanet. Bu cümle ise 18 yaşını doldurmuş olan gençlerin öğrencilik yıllarında kadın*-erkek aynı evlerde ikamet etmesinden duyduğu rahatsızlığa ilişkin olarak edilmiş bir laf...

* Kadın bedeni ve cinselliği konusunda hastalık derecesinde takıntılar gösteren muhafazakâr kesimin özenli bir şekilde “kız”, “bayan” kelimelerini “kadın” kelimesini telaffuz etmemek için kullanmasına rağmen, erişkin bir kişiye “kız” demek ona çocuk muamelesi yapmak; bireyi “bayan” şeklinde utangaç bir şekilde nitelemek kişiyi bir seslenme ünlemine indirgemektir.

Cumhuriyet, Kemalizm, biz...

HAKAN GÜLSEVEN

Teyyip Bey’in açıklamalarından anlıyoruz ki, ‘ileri demokrasi’ dönemi bitmiş, ‘muhafazakar demokrasi’ dönemi başlamıştır. Bu ‘muhafazakar demokrasi’, tanım itibarıyla biraz sorunlu tabii. Bu demokrasimizde, büyüklerinin yanında bacak bacak üzerine atırları karakola çekmek gayet demokratik bir çerçevede izah edilebilecektir kanaatindeyim.

Ve ‘muhafazakar demokrasi’mizin yakın gelecekte bir çeşit ‘Hilafet Demokrasisi’ olarak tashih edilmesine de kimse şaşırmasın. Teyyip Bey’in havsalası buna müsaittir. Ortam uygun olduğu takdirde, bunu da yapar...

Tabii artık memlekette pek çok şey netleşti. İktidarın yanında seferber olan ‘sol’ görünümü aşğılık tortunun ipliği pazara çıktı. Gerçi bahis konusu tortunun en nadide figürlerinden Doğan Tarkan iktidarın son yuturmaya çalıştığı ‘demokrasi paketi’ne dair yazdığı yazıya ‘İyi Ama Yetmez’ diye başlık atmış ve hâlâ AKP’den demokratik bir şeyler çıkarmaya çalışıyor ama... Çıkara çıkara, ayıptır söylemesi, işin bokunu çıkarıyor...

Benzer durum, Ufuk Urasgillerden başlayarak türlü şarlatana uzanan liberal kesim için de geçerlidir. İçlerinde, “Ağzım kırılıyadı da ‘Yetmez Ama Evet’ demeseydim!” çatlakları oluşmaya başladı bile. Gerçi bunlar kıvrırma konusunda pek mahirdir. Yarın bakarsınız, Yeni-CHP’den siyanürle demokrasi çıkarmaya başlamışlar, Mustafa Sarıgül’le seçim ittifakına girmişler... Olmaz demeyin, ben bunlardan her şeyi beklerim. Doğan Tarkan CHP’nin reformist bir işçi sınıfı partisi olduğunu söyleyip oy istiyordu seneler evvel; kendi yörüngesindeki dönüşünü 360 dereceye tamamladığı takdirde, neden yine aynı şeyleri söylemesin ki?!

Netleşen bir diğer konu, ABD-Cemaat-Türk burjuvazisi bloğu ile Teyyip Bey ve AKP’si arasındaki çatlağın derinleştiğidir. Hatta AKP’nin kendi kurucu kadroları içinde bile bir kriz yaşanıyor. Dalkavuklarla etrafı çevrilmiş Teyyip Bey kendisini olduğundan başka bir şey zannetmeye başladı. Tuhaf halleri var...

Emperyalizm, Türk burjuvazisi ve göbeği onlarla beraber kesilmiş olan Fethullahçı örgütlenme hep beraber alternatif arıyor. Mustafa Sarıgül üzerinden bir toplum mühendisliğine daha giriştiler. CHP’deki sorgusuz-sualsiz uşak figürlerini cılayarak öne çıkarma ve ulusalcı kanadı tasfiye ederek kendi hizmetlerinde bir alternatif oluşturma niyetinde oldukları çok açık.

AKP için düşünüş başlamıştır. Haziran Ayaklanması’na katılan kitleler bu düşünüş hızlandırmak ve kitlelerin bir kazanımı haline getirmek için sokağa çıkmalıdır. Lakin hepimiz AKP’nin devrimlesinin bizim için bir son olmadığını bilmek durumundayız.

AKP’nin yerine pekala ‘muasır medeniyet’ görünümü, ‘Atatürk soslu’, sokağa çıkan yığınları memnun edecek biçimde servis edilen yeni bir Amerikancı iktidar salatası yaratılabilir. Bu durumda ne olacak?

Memleket siyasetinin bir kapalı kapılar ardında

pazarlıklar ve ABD’deki ‘Kabe’yi tavaf ritüeliyle yürüdüğü dikkate alındığında, gözümüzle görmediğimiz şeylere inanmama eğilimini yaygınlaştırmak zorundayız. AKP’den CHP’nin ABD görüşmeleriyle kurtulabileceğini sananlara, durumun hiç de öyle olmadığını anlatabilmeliyiz. Keza, Kürt meselesinde halkın dahil olmadığı bir ‘çözüm süreci’, asla kalıcı ve haysiyetli bir çözüm anlamına gelmeyecektir.

Kitlelerin iktidara karşı mücadeleyi sürdürmesi için, Haziran Ayaklanması’na katılan herkesle yan yana yürürüz. Burada hiçbir sorun yok. Biliyoruz, günlük yaşamın dinci gericilik tarafından işgal edilmesi, tuzu kuru kesimlerin de öfkesini kabarttı ve onlar da sokağa döküldüler. İçlerinde, sadece dinci gericiğe karşı olan ve bunun dışında emekçilerin, yoksulların, Kürtlerin ve devrimcilerin tepesinde tepinmesini son derece meşru gören ‘modern gericiler’ de var, bunu da biliyoruz. Yine de faşizan eğilimlerini giderek daha fazla açığa vuran bu amorf iktidarın kitleler tarafından yıkılması için, bu ‘modern gerici’ kesimlerle kavga etmeyi sonraya erteleyebiliriz.

Ne var ki, bunun sadece bir ‘erteleme’ olduğunu herkes bilmelidir. İşleri sulandırmanın bir alemi yok. Biz ‘cumhuriyetçi’, ‘Kemalist’, ‘Mustafa Kemal’in askeri’ falan değiliz. Kemalizm, ülkenin saltanattan kurtulma süreci anlamına gelen burjuva devrimine damgasını vurmuş ve bir dönemi belirlemiştir. Mazide kalmış, miadını doldurmuştur. Halkın bir kesiminin, dinci gericiğe karşı Kemalizmin sembollerine sarılmasını anlayabiliriz ama bu kesimlere hoş görüneceğiz diye, Kemalizm konusundaki görüşlerimizi söylemekten imtina etmeyiz.

Kemalizm, nereye çekitirilirse oraya doğru genişleyebilen, darbeci Kenan Evren’in de ağzına pekala yakışabilen pragmatik bir burjuva ideolojisidir. Türkçüdür, anti-komünisttir ve devletlû bir din anlayışı üzerine yükselir. Bu memleket, Kemalizmle ilerleyebildiği yere ilerlemiş, bir NATO ülkesi haline gelmiştir. Türkiye, emperyalist dünya egemenliğinde, bir uşak-devlettir. Türkiye’ye uşaklığı reva görmeyen, emperyalizmden kopuşu ve eşitlikçi bir toplumsal yapıyı savunan sosyalist hareket, Kemalizm fazlasıyla aşmış, ne var ki yine bizzat Kemalist devlet tarafından ezilmiştir. Her darbeci, darbesini Kemalizme yaslanarak yapmıştır. Mustafa Kemal’in askerleri bizim işkencelerimizdir. Bunları kimse unutmamasın.

Uzun lafın kısası, AKP’nin faşizan uygulamalarına karşı eline bayrak alıp sokağa fırlayan halka şarlatan liberaller gibi ‘darbeci’ yaftası yapıştırmanın bir alemi yok, onlarla yan yana yürümek de abdestimizi bozmaz ama Haziran’da yanan işaret fişeklerinin gerçek anlamda başarıya ulaşması için Türkiye’nin emperyalizmden kopması ve ülkeyi her daim emperyalizmin boyunduruğuna sürüklemiş sermaye sınıfının ekonomik ve siyasi olarak mülksüzleştirilmesi gerektiği açıktır. Kemalizm bunlara yetmez. Bu komünistlerin, devrimcilerin kavrayışdır.

İşimiz sokağa dökülenlere hoş görünmek için onlara benzemek değildir; tersine, halka ısrarla sosyalizmi anlatmak, bunun için siyaset üretmek zorundayız.

Şimdilik pek ‘tarafdar’ toplamasa da ideolojik mevzilerde ısrar, geleceği kurmanın biricik yoludur... Ve biz ‘tribün’lere oynamıyoruz...

Refah Partisi'nden AKP'ye...

DİNCİ GERİCİLİĞİN YÜKSELİŞİ

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

Cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarıyla biraz hırpalanmış ama hiçbir zaman tam olarak kökü kazanmamış olan dinci gericilik ya da eski deyimle irtica, tek parti yönetiminin son günlerinde İmam Hatip okullarının yeniden açılması, diğer okulların son sınıflarına seçmeli din derslerinin konulması ve İslam İlahiyat Fakültelerinin açılması çalışmalarıyla, gizlendiği kovuktan başını çıkardı. 1950'de Menderes iktidarıyla birlikte antikomünizm ve dinci gericiliğin şahlanışına tanık oldu Türkiye. Ezan yeniden Arapça okunmaya, Anayasa yerine 'Teşkilat-ı Esasiye' denilmeye başladı. Menderes'in ardılı Demirel'in AP iktidarı ve koalisyon dönemlerinde de toplumun tüm alanlarında dinsel akımların, dinsel eğitim kurumları ve örgütlerinin önü açıldı.

Bu iktidar yapılarından sürekli beslenen şeriat ve Osmanlı özlemi içindeki dinci gericilik hareketleri, 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde sol/sosyalist hareketin aldığı büyük darbelerle zayıflamanın doğurduğu boşlukta yeşerdi. Özellikle 12 Eylül darbesinin ve onu izleyen Özal iktidarının güçlü desteği ile iyice palazlandılar ve bu süreç AKP'nin 2002 yılında iktidar olmasıyla en üst noktasına ulaştı.

ABD'nin Ortadoğu ve Afrika planlarının bir parçası ve bir emperyalist proje olarak betimleyebileceğimiz AKP iktidarını anlayabilmek için bu hareketin ilk siyasal nüvelerinin görüldüğü 1970'li yılların ekonomik ve siyasal ortamına bir bakalım.

'İlimli İslâm'la yeni 'Yeşil Kuşak'a

1970'lerin ortasında kapitalizmin doğurduğu derin bir sermaye birikim krizi dünya ve Türkiye'yi sarstı. Krizin aşılabilmesi için kapitalizmin getirdiği çözüme neo-liberalizm oldu. Özellikle Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde uluslararası sermayenin daha fazla kâr edebilmesi ve daha fazla sömürebilmesi için bu ülkelerin tüm kaynaklarının özelleştirmeler aracılığıyla talanına yol verilmesi gerekiyordu. Bunun için, bu ülkelerde siyasal zorun dozu artırıldı, askeri diktatör devletlere sokuldu ve hukuki ve siyasi yapılarıdaki değişikliklerle modele uyum sağlandı. Neo-liberal modelin Güney'in gündemine girişi 1980 borç krizi sonrasında rastlamaktadır.

Türkiye'de de 12 Eylül darbesiyle birlikte geniş kitlelerin çıkarlarına karşı yürütmeye konulan ve bir bakıma, 12 Eylül darbesinin

temel nedeni olan bu modelde, kamu ve sosyal devlet tasfiye edildi, kamu işletmeleri yerli işbirlikçi sermayeye ve yabancı sermayeye peşkeş çekildi. Yabancı sermaye mali sektör ve sanayi piyasalarını ele geçirdi ve sanayideki ağırlığını artırdı. Sosyal devletin yok edilmesi sürecine eşlik eden yoksulluk, işsizlik ve gelecek belirsizliği, 'siyasal İslâm'a yeni etki alanları açtı.

Dinci gericiliğin yükselişinin sadece bir iç sorun olmadığına değinmiştik. Dünya nüfusunun önemli bir bölümünü oluşturan İslam coğrafyasında 'İslamcı' hareketlerin ulaştığı boyutları, emperyalizmin katkılarını dışarda bırakarak doğru kavramak olanağı yoktur. Vahap Erdoğan'ın betimlediği gibi, 'Yeşil Kuşak'tan başlayarak 'İlimli İslâm'a uzanan yolun kilometre taşları küreselleşme sürecine göre döşenmiştir. Soğuk Savaş

yıllarından itibaren SSCB'yi 'yeşil Kuşak' olarak adlandırılan dinci kuşatmaya alan ABD, Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi döneminde de emperyalizmle uyumlu 'Müslüman Cumhuriyetler'in kurulmasını destekliyor, "İslam ve demokrasi arasındaki fikir çatışmasına İslami anlayışların katkılarıyla.... Batı anlayışındaki bugünkü demokratik görüşlere yeni anlamlar" kazandırılabilceğini söylüyordu. Bu yaklaşımın altında yatan esas düşünce, İslamiyet ile burjuva demokrasinin asgari biçiminin yani seçimlerin yapıldığı bir düzenin bağdaştırılmasıydı ki bunun en iyi örneği Türkiye olabilirdi. Bu anlamda, AKP'nin temsil ettiği 'İlimli İslâm', yani Amerikan çıkarlarıyla uyumlu İslam modelinin ABD Dışişleri bakanı Colin Powell tarafından öteki İslam ülkelerine

örnek gösterilmesi ve AKP iktidarının desteklenmesi doğaldı. Arap Baharı diye nitelenen toplumsal başkaldırıların hemen hepsinin birer Müslüman Kardeşler iktidarıyla sonuçlanması da bu açıdan hiç de şaşırtıcı değildi.

24 Ocak kararları, Özal ve Refah Partisi

12 Eylül'le önü iyice açılan dinci gericilik, Nakşibendi tarikatı üyesi, hacı cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ANAP iktidarı döneminde, bölgede uygulamaya sokulan 'İslâm enternasyonalizmi' projesindeki yerini almaya başladı. Ekonomide Arap sermayesinin elindeki petro-doların bir kısmı İslami/faizsiz bankacılık adı altında Türkiye bankacılık sistemine sokuldu. Kurulduğunun ikinci günü 'Suudi-Türk Finans Kurumları'na yasal olanak sağladı ANAP iktidarı ve 'Faisal Finans Kurumu' ile 'Al Baraka Özel Türk Finans Kurumu' hemen kuruluşlarını gerçekleştirdiler. Bu arada da Araplara mülk satışı çerçevesinde Boğaziçi'deki 'Sevda Tepesi' Suud veliahtına sunuldu.

Uygulamaya konan neo-liberal politikalar, Anadolu'nun dindar küçük ve orta girişimcilerini geliştiren bir dinamik yarattı. Özal, bunların da ötesinde, petrol zengini Arap ülkelerinden sağlanan fonları İslami esaslara bağlı çalışan finans kurumları aracılığıyla Nurcu ve Nakşibendi tarikatlarının ilişki ağları üzerinden bu kesime aktardı. İslami değerler o günden itibaren palazlanan bu sermaye kesimlerine ucuz ve itaatkâr işgücü sağlamak için kullanıldı. Şunu da ekleyelim: MÜSİAD'ın 1995'deki üyelerinin yarısından fazlası 1983'te Özal iktidarıyla faaliyetlerine başlayan sermaye sahipleri idi. MÜSİAD'a bağlı şirketler, Arap finans kurumlarınca fonlanan ve yasa değişiklikleriyle kentsel rantlardan daha fazla yararlanan cemaatlerin oluşturdukları havuzda beslenip serpilerek şirketlerdi. Özal'ın bir başka becerisi de, 1983'te büyük İstanbul burjuvazisi ile Anadolu sermayesini, birincisinin egemenliğinde birleştirmesiydi.

Toplumsal alanda, darbenin ardından zorunlu din derslerinin konulmasıyla birlikte devlet okullarında din eğitimi canlandı ve dini söylemin etkisi büyüdü. ANAP iktidarında da cami ve kuran kurslarının sayısı arttı, Milli Eğitim ve İçişleri Bakanlığı başta olmak üzere devlet kurumlarında dinci kadrolaşmanın önü açıldı, arkasına İslamcı sermayeyi alan medya kurumları yaygınlaştı, dini dayanışma kurumları yeşerdi. Özal'ın çevresine aldığı liberaller bu gidişin meşrulaştırmasında büyük rol oynadılar...

‘Erbakanlı partiler’in kısa tarihi

Dinci gericiliğin toplumda yayılıp palazlanmasının Özal’la başlamadığını ve örgütlenme anlamında uzunca bir ‘Erbakanlı’ tarihi olduğunu biliyoruz. Milli Görüş Hareketi, 1960’ların sonunda Necmettin Erbakan’ın Türkiye Ticaret ve Sanayi Odaları Birliği başkanlığından uzaklaştırılması, ardından Nakşibendi tarikatının desteğiyle Konya’dan bağımsız milletvekili seçilmesiyle başladı.

Ne ki, ilk örgütlenme girişimi 26 Ocak 1970’de siyasal arenaya giren Erbakan’ın genel başkanlığını yaptığı Milli Nizam Partisi’ydi. Bu parti 1971’de Anayasa Mahkemesi kararıyla kapatıldı. Aynı kadronun 1972’de kurduğu Milli Selamet Partisi ise 12 Eylül’le birlikte siyasal yaşama veda etti. 1983’de bu iki partinin siyasal kadroları Refah Partisi adı altında örgütlendi ve kısa süre içinde Erbakan bu partinin de başına geçti. Daha sonraki yıllarda ANAP’ın İslamcı kesimini de kapsayarak güçlenen Refah

Partisi ciddi bir gelişme dinamiği yakaladı. 1987 genel seçimlerinde baraja takılıp TBMM’ye giremeyen parti, Mart 1989’daki yerel seçimlerde Maraş, Urfa, Konya, Van ve Sivas belediye başkanlıklarını kazandı, 20 Ekim 1991 genel seçimlerinde ise yüzde 16.9 ile 62 milletvekili kazanarak Meclis’e girdi. 1994 yerel seçimlerinde de

Ankara ve İstanbul belediye başkanlıklarını aldı. 1995 genel seçimlerinden yüzde 21.38 oy oranıyla birinci parti olarak çıkan ve 158 milletvekili çıkaran RP, 24 Aralık 1996’da DYP ile Erbakan/Çiller koalisyonu diye bilinen siyasal birlikteliği gerçekleştirdi. Ne ki, Erbakan’ın 28 Şubat’la birlikte başbakan yardımcılığından istifa etmesi, koalisyonun dağılmasına yol açtı ve Refah Partisi Anayasa Mahkemesince kapatıldı. RP’nin yerine kurulan Fazilet Partisi 1999 seçimlerinde yüzde 15 oy aldı. 2001 Haziran’ında Anayasa Mahkemesi’nce kapatılan Fazilet Partisi kadrolarının önemli bir kısmı 2001’de kurulan AKP’ye taşındı. AKP 10 yıldır iktidarı sürdürmekte. Uluslararası sermayenin neden RP’yi değil de AKP’yi iktidara taşıdığı sorusu önemlidir.

Konuyu irdelemek için Erbakan’ın savunduğu ‘Adil Düzen’den başlayalım...

Erbakan’ın ‘Adil Düzen’i

Faik Bulut, Erbakan’ın Adil Düzen projesinin ve savunduğu ilerleme ve kalkınma söylemlerinin 19. Yüzyıl Batı kapitalizminden çokça etkilendiğini, 1970’lerde sosyalist projelerle yarıştığını ve bu nedenle devletçi, kamusal ve antiemperyalist modelleri taklit ettiğini savlıyor.

1970’lerde Müslüman dünyanın da içinde bulunduğu birçok az gelişmiş üçüncü dünya ülkesinde sömürge karşıtı, antiemperyalist, devletçi ve kalkınmacı ulus devlet yapılarının egemen olduğunu ve bu ulus devletlerin dünya siyasetinde bloksuz ve tarafsız büyük bir kesimi oluşturduğunu biliyoruz. Söz konusu dönemde bu devletlerin sömürgecilik ve emperyalizmi temsil eden iki büyük yapıya, AB ve ABD’ye karşı durduklarını, Türkiye’de de sosyalist sol ve diğer ilerici akımlardan kaynaklanan sosyalizm hedefli tam bağımsızlık ve demokrasi düşüncesinin toplumdaki etkinliğini biliyoruz.

Bu koşullarda, Erbakan ve içinde yer aldığı İslamcı örgütlenmenin, ABD ve AB’ye karşıt bir duruş sergilemesi, devletçi ve ağır sanayi esas alan bir kalkınmadan yana bir siyaset izlemesi oldukça doğaldı. Adil Düzen jargonunu önceki yıllarda da kullanan Erbakan 1991’deki *Adil Ekonomik Düzen* isimli broşüründe, adil düzenin ‘komünizmin ve kapitalizmin faydalı yanlarını’ aldığını, ‘mahzurlu’ yanlarına ise yer vermediğini yazıyordu. Kapitalizmin yoksula sus payı verip zengin konumunu yükselttiğini, Adil Düzen’in ise yurttaşlara onurla yaşayacakları koşulları sağlayacağını iddia eden Erbakan, devletin rolünü planlamayla sınırıyor, üretim ve bölüşümün devlet denetiminde olacağı bürokratik bir korporatizm tasarlıyordu. Sınıfsal

duruşu açısından radikal bir düzen değişikliği savunması olanaksız olan RP, taban örgütlenmeleri aracılığıyla kurduğu dayanışma ilişkileri ve belediyelerin imkânlarıyla gerçekleştirdiği sosyal hizmet kampanyaları, ücretsiz bilgisayar, üniversite hazırlık kursları, yiyecek, giyecek, yakacak yardımı, sağlık ve para yardımıyla toplumsal çelişkileri hafifletmeye, patlamaları bertaraf ederek sermaye sınıfına yardımcı olmaya çalışıyordu. RP programında bu görüşlerin yanı sıra serbest piyasanın savunulduğunu, bir tarikat koalisyonu olan RP’nin lideri Erbakan’ın da daima İslami sermayenin çıkarlarını koruduğunu unutmayalım. Ayrıca yurtdışında çalışan işçilerin getirdikleri dövizler ve Turgut Özal’ın açtığı İslam

bankalarından sağlanan kaynaklarla sermayelerini oluşturan Anadolu’nun ‘yeşil’ kaplanları Kombassan, Yimpaş, Büyük Anadolu, Sayha, Asya, Ertaş, İttifak, Adım, Kimpaş, Silm gibi İslami holdinglerin RP’nin büyük kozunu ve MUSİAD’ın omurgasını meydana getirdiğini de anımsayalım.

İslam ülkeleriyle ilişkilerin artması gerektiğini söyleyen, faizi kaldıracığını iddia eden, ‘batıl’ Batı medeniyetine karşı ‘Hak İslam’ medeniyetinden yana olduğunu iddia eden Erbakan ‘manevi kalkınma’ savunusu aslında şeriat düzeninin toplumda egemen olmasıydı. Onun deyimleriyle emperyalist ve Siyonist Batı ile işbirliği halindeki komprador bir elitin ayakta tuttuğu laiklik ise bu amacın önündeki en büyük engeldi çünkü dini vicdanlara hapsediyordu. Amaçlanan, Kemalist Cumhuriyet’in görece de olsa laik düzeni yerine şeriatla yönetilen bir yapının kurulması ve günlük yaşamın da bu yapıyla örtüşür hale getirilmesiydi. Bu nedenle özellikle devlet kademelerinde kadrolaşmaya öncelik verildi. ‘İslami’ plaj, otel ve banliyöler bu dönemde yerellere verilen yetkilerle hayata geçirildi. Bu bir ‘İslami ara dönem’ formülüydü.

RP-DYP koalisyonu: Zamanın ruhu...

Erbakan’ın 1970’lerde savunduğu ‘üçüncü dünyacı’ duruş, Amerikan vatandaşı başbakan Çillerin DYP’si ile kurulan koalisyon döneminde rafa kaldırıldı. Başbakan yardımcısı Erbakan, İsrail ile askeri anlaşmalara, IMF ile görüşmelere ses çıkarmıyor, Fehim Adak’ın ABD ziyaretiyle Pentagon onayı alınmaya çalışılıyor, Yahudi lobisiyle temas kuruluyordu. Çekiç Güç’ün görev süresinin uzatılması kabul ediliyor, faize ve borsaya tam yol veriliyordu. 13.4.1994’te, Flash TV’de, Erbakan hükümeti eleştiriyor ve, “Onlar devletçidir, biz iyi özelleştirmeciyiz” diye suçluyordu. Aynı konuşmada büyük işadamlarını, “Silah arkadaşlarımızdır, onlar Türkiye’de yedi zümrenin en önde gelenleridir. Bize en yakın olanlarıdır” diyerek övüyordu. 1996’da sanayici ve işadamlarıyla görüşen Erbakan, reklam yaparcasına, “Adil Düzen size daha hızlı ve daha çok kazandırır” diyordu. Faik Bulut, bu taktiğin temelinde, vakıf ve tarikatlar yoluyla gittikçe büyüyen Müslüman kapitalistler lehine sermayeden taban kaydırma ve kredi kanallarını yönlendirmenin yattığını, yapılmak istenenin ise spekülasyon kazanç kapılarını dua ile açmak, ‘tesettürlü’ bir kapitalizm kurmak olduğunu belirtiyor.

Ne ki, bu uyum çabası yeterli olmadı. Tabanında milliyetçi, Müslüman ve halkçı özellikler taşıyan bir İslamcı siyasal hareket, ABD ve uluslararası sermayenin çıkarlarıyla ve bölge gereksinimleriyle örtüşmedi. Büyük olasılıkla, Erbakan’ın geçmişindeki ‘lekeler’ de ibra edilmesine olanak tanımadı. Dahası RP, içinde palazlanan ve çıkarları neo-liberalizmle tam tamına örtüşen İslami sermayenin yapısıyla da zaman zaman ters düştü...

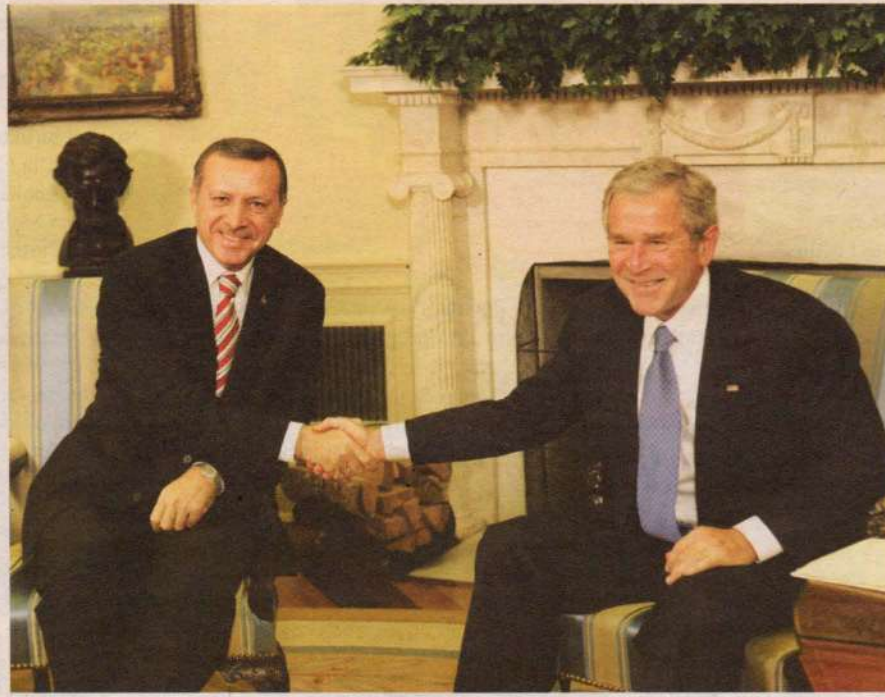
Ve AKP kur(durul)uyor... Ve AKP iktidara ge(tirili)liyor!

ABD'nin Irak işgaline ve Kıbrıs konusundaki tutumuna karşı çıkan Ecevit hükümetinin alaşağı edilmesi ve 28 Şubat'ta Erbakan ve Milli Görüş'ün bir kenara itilmesiyle, Erdoğan ve Gül yeni arayışların yeni aktörleri olarak siyaset sahnesine çıktılar. Onlara göre Milli Görüş gömleğiyle ilerlemek olanağı yoktu çünkü bu yaklaşım hem ülke hem de dünya gerçekleriyle örtüşmemektedir. Gömleklerini çıkardılar ve Adil Düzen söylemlerini bir kenara atarak AKP'yi kurdular.

Merkez sağ ile muhafazakâr dindar seçmeni, cemaatler, tarikatlar koalisyonunu bir araya getiren AKP'nin Milli Görüş'ten ayırdedici özelliği, ekonomik olarak neo-liberal politikalara açık olması, yani Özal'ın ANAP'ının söylemini benimsemesi ve emperyalist dünyadan gelecek tekliflere açık olmasıydı.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bir emperyalist proje olan AKP, kendi dışındaki İslamcı kesimlerin de desteğini aldı. Bu güçlü destek doğaldı çünkü Vahap Erdoğan'nun haklı olarak vurguladığı gibi, AKP iktidarı sadece bir iktidar sorunu değil, iktidarın İslamlaştırılması, TC'nin İslamlaştırılması sorunuydu. Bir başka deyişle AKP, uluslararası İslamcı hareketin iktidar projesinin bir başarısıydı. 'Adalet'ten kasıt ise, şeriatın adalet anlayışıydı.

Projenin lideri 'minareleri süngü, kubbeleri miğfer' yapan, "Elhamdillillah şeriatçıyız" diyerek kendini 'İstanbul'un imamı' ilân eden Erdoğan'dan, Hizb-i İslami (İslam Partisi)'nin lideri - örtünmesini beğenmediği kadınların yüzlerine kezzap atmakla ünlenmiş- Gülbettin Hikmetyar'ın dizinin dibinden ayrılmayan Erdoğan'dan başkası olamazdı. Yine, Hayri Kozanoğlu'nun ifadesiyle, AKP, "ABD'nin dünya hegemonyasını sorgulamayan, serbest piyasa düzenine, Türkiye'nin NATO üyeliğine sıcak bakan, AB'yi 'çipa' olarak ilan eden 'ılımlı'

kimliğiyle model ülke arayışları için biçilmiş kaftan"dı.

AKP iktidarında liberallere bir tutam AB verildi. Dini ya da cemaatçi yapıyı güçlendiren 'eş-dost-akraba kapitalizmi'nin yanı sıra ülkeyi neo liberal kapitalizme eklemleyen adımlar atıldı. IMF programlarına sahip çıkıldı. Sosyal yardım adı altında sadaka ekonomisi kurumlaştı. İhaleler ve özelleştirmelerle İstanbul sermayesine de nimetler dağıtıldı. KOÇ'a TÜPRAŞ, Aydın Doğan'a Petrol Ofisi ve Hilton, Oyak'a Erdemir verildi. AKP, kendi omurgasını oluşturan küçük ve muhafazakar burjuvazinin - kapitalistleşen cemaat ve tarikatlar da dahil olmak üzere- önünü alabildiğine açtı ve gelişmelerini sağladı. 2002 yılından itibaren dünya ekonomisindeki likidite bolluğu ve ülkeye sıcak para girişi, bunun yanı sıra özelleştirmeye gelen yabancı

sermaye girişleri, dış bankalardan alınan krediler sayesinde ülke ekonomisindeki hızlı büyümeyle birlikte AKP iktidarını sağlamlaştırdı.

Şeriata doğru

AKP 10 yıllık iktidarı boyunca kendini güçlü hissettiği her geçen gün toplumsal yaşamı şeriat kurallarına doğru değiştirme çabalarını artırdı ve bunları yaşama geçirebilmek için de bazılarının 'antidemokratik muhafazakârlık' olarak betimlediği faşist yöntemlere başvurarak muhalefet odaklarını şiddetle bastırdı. En ufak muhalif duruş cezaevi serüveniyle ve ağır hapis cezalarıyla sonlanır hale geldi. 2002'deki hükümet programında vaat ettiği dar gelirlilerin korunacağı, vergi sayısının azaltılacağı, vergi oranlarının düşürüleceği, asgari ücretten alınacak vergilerin aşamalı olarak azaltılacağı, sendikalaşmanın

teşvik edileceği, grevli toplu sözleşmeli sendika düzeni için gereken mevzuat değişikliklerinin yapılacağına dair sözlerin hiçbirisi gerçekleştirilmedi. Tersine, vahşi bir piyasa ekonomisi düzeni içinde emekçi halk aleyhine tüm ekonomik ve siyasal tedbirlerin alındığı, özelleştirmelerin yapıldığı, sermaye sınıflarına ve özellikle de yandaş sermayeye büyük kaynaklar ve ayrıcalıkların tanındığı bir iktidar yapısı sergiledi ve sergilemekte AKP...

Savunduğu 'ileri' demokraside çıkardığı yasa ve karamamelerle polis gücü desteklendi, herkes fişlendi, değiştirilen Terörle Mücadele Kanunu ile 'terör' kapsamına giren suçlar artırıldı. Polis Vazife ve Salahiyetleri Yasası'nın yürürlüğe girmesiyle polisin işlediği cinayet ve işkence sayısında büyük artış oldu. Yargı, getirilen yasal düzenlemelerle neredeyse yürütmenin bir parçası haline getirildi. Kadını evde tutan, onu çocuk doğuran ve kocasının ihtiyaçlarını gideren bir varlık olarak gören, ufak kız çocuklarını cinsel obje olarak kabul eden yeni liberal gericiliği ve muhafazakârlığı benimseyen AKP döneminde kadına şiddet ve kadın cinayetleri akıl almaz biçimde tırmandı. Milli Eğitimde 4+4+4 başta olmak üzere sistem din esaslarına göre düzenlendi. Eğitim ve sağlık paralı hale getirildi.

Özetle, her alanda toplumu geriye götüren ve şer'i düzenin kapısını ardına kadar açan değişiklikler yapıldı, yapılmakta...

Cezaevleri ise öğrenciler, avukatlar, gazeteciler başta olmak üzere muhalif tüm kesimlerden insanlarla tıka basa doldurulmuş olarak istiap haddinin üzerinde çalıştırılmakta...

Dış politikada ise tüm yalpalamaların ötesinde belki de en can alıcı nokta ülkenin bölgesel savaşların içine çekilmesi ve El Nusra'sından El Kaide'sine şeriatçı, cihatçı katil çetelerin ellerini kollarını sallayarak gezdiği, cinayetler işlediği bir alan haline getirilmesi...

Gezi: AKP'ye 'altın vuruş'

Haziran Direnişi Türkiye'nin olduğu kadar AKP'nin yaşamında da bir dönüm ya da kırılma noktası oldu. Geniş kitleler inanç ve yaşam tarzları konusunda kendilerine dayatılan şer'i kaynaklı 'yeni' biçime ve genç beyaz ve mavi yakalılar ise neo-liberal yapının getirdiği esneklik, belirsizlik ve işsizliğe karşı özgürlüklerine hayatları pahasına sarılarak yanıt verdiler. Batıla karşı aydınlık vardı tüm Gezi'lerde. Gericiliğin, neo-liberalizmin kara lekesini silmek isteyen genç, yaşlı direnişçiler ipliğini pazara çıkarmayı ve iyice sallamayı becerdiler yerli Müslüman Kardeşler iktidarını.

İletişim teknolojileri, gençlerin elinde, direnişe hizmet eder hale geldi ve AKP iktidarının ve onun zor gücü, SS mangaları gibi çalışan bazı emniyet görevlilerinin faşizan uygulamaları tüm dünyada yankılandı. Özetle Gezi, Erdoğan'ın başkanlık dahil bir çok kişisel özleminin sınırlandığı, karizmasının çizildiği, toplumsal meşruiyetinin sadece içeride değil dışarıda da ciddi olarak sorgulanır olduğu ve son kullanım tarihinin hızla öne çekildiği bir

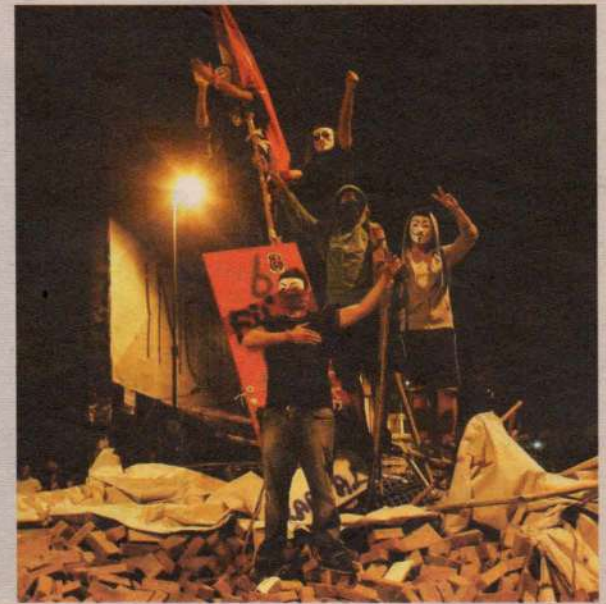
dönemin başlangıcı oldu.

İç politikadaki tökezlemeler dış politikada da süregeldi. Özellikle Suriye, Irak, Mısır ve İsrail konusunda kendisini iktidara taşıyan başta ABD olmak üzere emperyalist odaklarla arası açıldı. Bu siyasal ayrışmada, ABD'nin bölge siyasetinde son zamanlardaki değişmeye AKP'nin ayak uyduramamasının da etkisinin olduğunu belirtmek gerekiyor.

Gezi sonrası oluşan istikrarsızlık, sermaye açısından da bir güvensizlik yarattı. Sıcak para akışındaki yavaşlama AKP iktidarını ekonomik anlamda zorlamakta. İktidar partisi açısından sadece kısa vadeli ve seçime dönük siyasal çıkarlardan başka bir ifadesi olmayan 'Kürt açılımı' konusunda da verimli bir noktada olunmadığı ortada.

Duraklama devrinden düşmeye doğru hızla yol alan, Neron'dan bozma AKP imparatorluğunun pilını pırtısı toplayıp gideceği günler hiç de uzak değil.

Güçlü bir birleşik cepheyle yüklenip bitirmek mümkün bu işi...

AKP TÜRBAKLA NEYİ ÖRTÜYOR?

SUZAN YILMAZ OKAR

Türkiye'deki özellikle son kırk yıldır kabul gören türban, sanki demokratik bir kazanım gibi, sanki kadın hakları için verilen özgürlükler mücadelesinin bir sonucuymuş gibi önümüze sürüldü. Kadınlar olarak biz mi bu işlerin çok gerisinde kaldık, yoksa yıllardır türbanın yasallaşması için mücadeleler veriliyordu, eylemler düzenleniyordu da bizim mi haberimiz olmadı? Kaldı ki temsilcilerin dahi dini gereklilik olarak tanımladığı başörtüsü ne zamandan beri kadının özgürleşme mücadelesinin bir bileşeni sayılıyor?

Türban fikrinin üzerindeki örtüyü araladığınızda altında ne toplumun sıradan şekilde hayatını yaşayan örtülü kadını ne de bu kadının örtüsüyle derdi olmayan yanı başındaki kadını görürsünüz. AKP'nin de, ondan önceki hükümetlerin de kadının örtüsüne ilgisi politik ihtiyaçlarının gereğidir.

Türban yasağının canlı tutulmaya çalışıldığı en tartışmalı dönem 12 Eylül sonrası... İlginçtir ki o tarihler aynı zamanda İmam Hatip liselerinin, camilerin adeta tarlaya tohum serper gibi yaygınlaştırıldığı, dini cemaatlerin devlet eliyle teşvik edildiği dönemler. Farklı bir inanca sahip olan Alevi şehirlerine, köylerine dahi camiler yapıldı, oradaki gençler İmam Hatip liselerine 'özendirildi'. Anlayacağınız din ve gerekleri yaşadığımız topraklarda ne yazık ki farklı siyasal hesapların gerilimiyle topluma dayatıldı. Bunu anlamak için ülkede yaşanan Alevi katliamlarına bakmanız yeterli. Devlet, on binlerce insanın katledildiği Dersim Katliamı için kurduğu Hamidiye Alayları'nda da, Çorum, Maraş, Sivas katliamlarında camilerden kışkırtarak Alevilerin üzerine sürdüğü sözde sivil çetelerde de Sünni dinci gericiliği kullandı.

Dersim Katliamı ile ilgili CHP'ye yüklenen, bırakalım dini inançları ateistler için bile garantörlük rolünü üstlenen AKP de ne tesadüftür ki 2 Temmuz 1993 tarihinde gerçekleşen Sivas Katliamı sanıklarının avukatlarını Meclis'e taşımaktan, davayı manasına uğratmaktan çekinmedi.

"Din emrediyor diye karşısında mı duracaksınız?!"

Dinin siyasetin emrinde en rahat hareket alanı bulduğu iktidar AKP hükümeti. Çünkü AKP ve ortağı cemaat hem ideolojik olarak hem de yaslandığı toplumsal yığınin hatırı sayılır kısmı bakımından özellikle dinciliğe, dini kullanmaya yatkın. Üstelik bu dönemde artık sadece Aleviler değil, toplumun farklı yaşam süren, dinle, dini gereklerle sıkı bağları olmayan kesimleri de tehdit altında. Hatırlayalım, alkolle ilgili sınırlamaların ilan edildiği dönemde Başbakan bir yandan kimsenin yediğine içtiğine karışmayız

derken, öte yandan, "Secaat arz ederken sirkatin söylüyor. Yani hangi din olursa olsun, bir din yanlış değil doğruyu emrediyor. Doğruyu emrediyorsa bunu din emrediyor diye karşısında mı duracaksınız? İki tane ayyaşın yaptığı yasa, sizin için muteber oluyor da inancın emrettiği bir gerçek, bir vaka, niçin sizler için reddedilmesi gereken bir olay haline geliyor" diyerek toplumun alkol kullanan bütün kesimlerine din üzerinden gözdağı veriyordu. Erdoğan'ın kürtaşı yasaklamaya çalışırken kullandığı "Her kürtaşı bir Uludere'dir" analojisini de unutmamak gerekiyor. Kürtaşı Roboski katliamıyla eş gören bu tuhaf anlayış bir yandan bu anıştırmayla kafaları karıştırırken öte yandan dini dayanaklarla, peygamberin sözlerine yaslanarak sistemin ayakta kalırılığının en önemli harçlarından olan kutsal aileye methiyeler düzüyordu. Üstelik yurttaşların kendi yaşantısını hiçe sayarak: Her (evli) çift en az üç çocuk yapacak!

"Kimseye karıştığımız yok, ama..."

Başörtüsü de aslında 2008'de yapılan anayasal değişiklikle yasalaştı. Bütün üniversitelerdeki yasak 12 Eylül'den itibaren yasağı koyan/uygulayan YÖK tarafından fiilen kaldırıldı. Dolayısıyla üniversitelerdeki türban tartışmaları da yine bu tarihte bitirilmiş oldu.

Kamuda başörtüsü meselesine gelince... Yaklaşık iki yıldır hemen birçok devlet kurumunda yine bir 'sivil itaatsizlik' örneği olarak başörtülü çalışanları görüyorduk. Hatta bir ara ilköğretim öğrencilerinin de kapanarak okula gitmesi gündeme geldi. Ama toplumun geniş kesimlerinin, hatta başörtülü ailelerin dahi destek vermediği bu pratik bir çırpıda hasıraltı edildi. AKP'nin yaptırdığı anketler de toplumun henüz ilköğretimde türbana hazır olunmadığını gösteriyordu, erkendi. (Bu konuda TESEV'in ilgili raporlarına bakabilirsiniz).

AKP'nin 2011 seçimlerine temkinli yaklaşarak başörtülü adaylarını seçmelerinin mümkün olmadığı bölgelerden aday gösterdiğini biliyoruz. Bu oldukça bilinçli bir tercihti. Kamuda başörtüsünün yasallaşmasının son demokratikleşme paketine bırakılması gibi. Hele de Uludere ve Reyhanlı saldırılarını, hemen tüm yurtda muazzam bir kalkışmaya aracılık eden Gezi başkaldırılarını ve hükümetin, Erdoğan'ın ABD eliyle başlatılan ve yine aynı elin çabalarıyla boşa çıkartılan Suriye-Ortadoğu macerasını düşünürsek. AKP hükümeti kendi taban desteğinin kırılacağını hesapladığı anda türbanın kamuda yasallaşması meselesini öne aldı. Tıpkı Uludere Katliamı'nda kürtaşı,

Reyhanlı Katliamı'nda alkolü öne sürdüğü gibi.

"... Demokratikleşme paketinin halkımızın birçok beklentisini gidereceğini göreceksiniz" demişti Başbakan. Halkın hatırı sayılır kısmının beklentisini giderdiğini sahiden hep birlikte gördük. Paketin neredeyse biricik maddesi olan türbanın kamusal alanda yasallaşmasının neyin gereği/ürünü olduğunu önce muhafazakâr kesimin iş, siyaset, medya temsilcileri verdikleri olumlu tepkilerle gösterdi, ardından TBMM'deki gösteriyle kani olduk. Öyle ki AKP gösteri yapmakla kalmadı, solun bir kısmı da dahil olmak üzere kendi dışındaki muhalif kesimleri de bu siyasi kampanyasının, başarısının payandası haline getirdi. Böylece vekilliği başörtüsü nedeniyle düşmemiş olan Merve Kavakçı 'skandal'ının da rövanşı alınmış oldu. Üstelik Meclis'te başörtüsü sorunu yokken, AKP'li beş kadın milletvekili de türbanın yasallaşmasından sonra kapanmaya karar vermişken. Dolayısıyla Başbakan'ın paket açılmadan önce yaptığı 'halk' vurgusu muhtemelen hesaplanan bu destekle beklentilerini karşılayacak şekilde karşılığını bulmuş oldu.

Yapılan düzenlemenin sokakta kimi zaman kol kola yürüten örtülü ve örtüsüz yurttaşın gündemiyle de doğrudan ilgisi yok. Türban ve benzeri gündemlerin politikanın sorunsallaştırmalarıyla topluma yansması farklı oluyor ne yazık ki. Yıllar önce üniversitelerde kısmen dert edilen başörtüsü meselesi, AKP'nin son hamlesiyle neredeyse kamunun tüm alanlarına yayıldı. Dün politikanın aleti olan türban karşıtlığının yerini bugün türbanın meşruiyeti, açık olanın karşıtlığı almış oldu. Bunun topluma yansımalarının işaretleri ilk elden verilmeye başladı bile. AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'in bir sunucunun kıyafeti ile ilgili, "Kimseye karıştığımız yok ama çok aşırı. Dünyada da kabul edilemez" değerlendirmesi, sadece sunucunun işten çıkartılmasına neden olmadı, yeni kıyafet yasağının topluma nasıl yansıtılacağını resmi oldu adeta. Yıldız Teknik Üniversitesi'nden türbandan feraceye geçen bir öğrencinin, "Bu derse bundan sonra böyle gireceğim. Bu dönem artık bizim dönemimizdir, istediğimizi yaparız" demesi bunun örneklerinden. Yine 4 Kasım'da Başbakan'ın öğrencilerin kızılı erkekli evlerde yaşamalarına müdahale edeceklerini duyurması da aynı anlayışın ürünü.

Hal böyleyken, oturduğumuz yerde türbana destek mi olalım, olmayalım mı tartışmaları hem yersiz hem de AKP'nin ve destekçilerinin bizi sürmeye çalıştıkları tuzaklı yola girmekten başka bir anlam ifade etmiyor. AKP sadece sıkıştığı zamanlarda değil, yaslandığı dünya fıkrı gereği toplumu gerici (her anlamda) adımlar atmaya devam edecektir. Biz bu oyunlara gelmeyeceğiz.

Eşit yurttaşlık ve inanç özgürlüğü!

Aleviler 3 Kasım'da Kadıköy'de on binlerce insanın katılımıyla bir miting gerçekleştirdiler. AKP'nin demokratikleşme paketinde türbanı yasallaştırması ülkemizde yaşayan yaklaşık 15 milyon Alevinin inançlarıyla ilgili sorunları daha bir görünür hale getirmişti. Başbakanın 3. Köprüye Yavuz'un ismini vereceğini açıklaması,

camii-cemevi projesi de AKP'nin Alevilere karşı sürdürdüğü gerici, inkarcı, asimilasyoncu anlayışın önemli işaretlerindendi. İşte yaklaşık 200 bin kişi gerici AKP iktidarının körüklediği ayrılıkçı politikaları, mezhepçiliği teşhir etmek için bir araya geldi. Gezi eylemlerinin düşük yoğunlukla devam ettiği şu günlerde Eşit

Yurttaşlık Mitingi o kıvılcımın sönmülmeyeceğinin, gelen günlerde de devam edeceğinin işaretini verdi. Alevilerin yüzlerce yıldır uğradıkları katliamlara rağmen en ufak intikamcı bir söyleme prim vermeden, AKP'nin faşist, baskıcı politikalarını teşhir eden dövizlerle, sloganlarla sahada yerlerini almaları görülmeye değerdi.

Işıklara dokunma, yanarsın!

ŞÖHRET BALTAŞ

Çalıkuşu'nu bilir misiniz? Edebiyatımızın unutulmaz

eserlerindendir. Reşat Nuri Güntekin'in, modernleşme sürecinde birçok kuşağa esin kaynağı olan unutulmaz kahramanı Çalıkuşu Feride, sevdiği erkeği geride bırakıp kendi hikâyesini yaşamaya cesaret etmesi, yaşatlarının 'evinin kadını' olmak dışında bir seçenekleri yokken kendi ayakları üzerinde durması ile yeni bir toplumun kuruluşunda görev alan 'yeni kadın'ın simgesidir. Cumhuriyet'in hedeflediği ulus-devlette kadın, sadece ailesinin değil, 'yeni toplum'un kurucu öğelerinden biri olacaktır. Savaşlardan yeni çıkmış olan yeni rejimin, 'muasır medeniyet' diye tarif edilen uluslararası kapitalizmin bir parçası olma yolunda, hem üretim hem de eğitim alanında kadınlara ihtiyacı vardır. Böylece kadın, tanrısal kuralların belirlediği dünyanın kapılarını açar ve 'ulus-devlet'in kendisine biçtiği görevi yüklenir. Bu görev, yeni kısıtlamalar, yeni yükler, başka türden bir egemenlik-ezilme biçimini getirecektir kadına. Bir yandan 'millî örf ve âdetlerimiz'in gerektirdiği kadınlık görevlerini unutmayacak, öte yandan belirlenen çerçevede milletin kuruluşuna katılacak, özellikle de yeni kuşakları eğitime işlevi üstlenecektir.

Evet, bu gelişme, kadın için özgürlük anlamına gelmez; bir egemenlik ilişkisinden diğerine geçişi ifade eder ama Çalıkuşu, artık evden sokağa çıkmıştır ve bu, başka hayatların, özgürlüğün, kurtuluşun tahayyül edilebilen olanakları anlamına gelir. Şeriatın ördüğü kafesler kırılır, yurttaşlık hukukuna ilişkin bir adalet ve eşitlik kuralı (bir soyutlama düzeyinde olsa bile) yürürlüğe girer.

Cumhuriyet'e geçişin, tüm ezilenlerin önüne koyduğu 'ilerleme', burjuva cumhuriyetinde asla somutlaşamayacak olan eşitlik ve özgürlük idealinin gerçekleşebilme zeminini, zihinsel ve maddi olarak insanlığın önüne koymasındır.

Vermediler, aldık

Ancak, bu noktada resmi tarihin ezberlerinden birini deşifre etmek gerekir. Cumhuriyet, kadınlara seçme-seçilme gibi hakları, bir tepside sunmaz. Hele, 'genç Türkiye'nin kadınlara tanıdığı haklar alanında dünyada ilk olması, koskoca bir aldatmacadır. Osmanlı'nın son dönemi boyunca yurttaşlık hakları için mücadele eden kadınlar, Cumhuriyet kurulduğunda Kadınlar Halk Fırkası adlı siyasi partiyle siyasal alandaki taleplerini ortaya koyarlar ancak partinin kurulmasına izin verilmez. Kadınlar, partiyle amaçladıkları siyasi etkinliği, bu kez Türk Kadınlar Birliği adındaki derneğe taşırlar ve tam 12 yıl boyunca, yeni rejimin

yöneticilerine seslerini duyurmaya çalışırlar. Dönemin gazeteleri, siyasi alanda erkeklerle eşitlik isteyen bu kadınları bazen "millî davayı köstekleyen bozguncular", bazen de "hayalperestler" olarak nitelendirir. 1934'te oy hakkı için ziyaret ettikleri Atatürk, onlara "bu gereksiz işlerden vazgeçmelerini ve kendilerini Cumhuriyet'in ideallerine adanmalarını" söyler. İnkıapçı kadınlar, bir süre sonra, Kızılay'dan Ulus Meydanı'na kadar oy hakkıyla ilgili sloganlar eşliğinde yürüyecek ve ancak bu konuda söz aldıktan sonra dağılacaklardır. Kısa bir süre sonra kadınlara seçme ve seçilme hakkı Meclis'te kabul edilir, bunun üzerine Türk Kadınlar Birliği kendini fesheder.

Ancak kadınlara her şeyin kendiliğinden verildiğine yönelik propaganda öyle çok tekrar edilir ki, zaman içinde kendi söylediklerine kendileri inanır hale gelirler ve "Avrupa'da kadına seçme ve seçilme hakkı veren ilk ülke" gibi gerçekdışı bir bilgi, resmi tarihin kayıtlarına girer. Oysa bu hakkı Türkiyeli kadınlar, Avrupa'daki pek çok ülkeden sonra elde ederler. Ama Cumhuriyet, egemen bir burjuvazi, egemen bir Türk ulusu yaratmak üzere girdiği yolda, kadınlar üzerinden itibar sağlamaya devam eder.

Kadınlarsa, 90 yıl boyunca ekonomik, ideolojik, sosyal, kültürel ve siyasal alanda yaşam alanlarını genişletmek için mücadele ederler. Bugün sahip olduğumuz hakların pek çoğu, uzun ve yorucu mücadeleler sonucunda elde edilmiştir...

Geçmişî yağmalayan gelenek

11 yıldır, emperyalizmin Ortadoğu'da beslediği 'ılımlı İslam' planının ülkemizdeki temsilcisi AKP tarafından bir yerlere çekistiriliyoruz. Neo-liberal kapitalizm, ülkenin tarihine ait ne varsa canavarca yağmalarken, pişkin bir 'gelenekçi' surat

takınmaktan çekinmiyor. Geçmiş kuşaklarla olan tüm bağları yok eden rant operasyonları yaparken, geçmişin ruhunu yardıma çağırıyor. Üst üste dizmeye doyamadığı paracıkların yeşilini, türbe yeşili örtülerin ardına gizliyor ya da gizlediğini sanıyor.

Haziran İsyanı ile aşınan itibarını, 'Birinci Cumhuriyet'in 90'ıncı yılında şaşıla bir gösterişle açılan (ve aynı gün falso veren) Marmaray'la tamir etmeye çalışıyor, rejimin yeni sahibi olduğunu her fırsatta görgüsüz bir abartıyla ilan ediyor. O kadar yalancı ki, bir yandan 'askeri vesayet'ten memleketi kurtardığını müjdeliyor, diğer yandan Boğaz semalarına fişkırttığı havai fişeklerin parıltısıyla, Uludere'ye yağdırdığı bombaları ve Ceylanpınar'da çıkan yangınları gizlemeye çalışıyor.

Rejime kendi meşrebince el koymaya uğraşırken, üzerinden nemalandığı kesim, her zamanki gibi kadınlar oluyor. Cumhuriyet ve Marmaray kutlamalarından iki gün sonra, sefelinin koyduğu bir yasağı kaldırarak, kendince 'rövanş' alıyor. Kamusal alanda kaldırılan türban yasağından sonra, son adım olarak Meclis'e türbanıyla giren kadın vekillerle şov yapıyor, artık ezberlenmiş "mağdur edilen bacılarımız" edebiyatını birebir aynı kelimelerle tekrarlıyor.

Tıpkı kentlerimizin gelmişini geçmişini yağmalarken "yol medeniyettir" klişesini öne sürdüğü gibi, kadınlara hükmeden bir ruhani zihniyeti de, "özgürlük" yaftasıyla dünyaya indirip yurttaş hakları kategorisine dahil etmeye çalışıyor.

Köleleştirme özgürlüğü

Müslüman kadınlar, devletin herhangi bir ayrımcılığına uğramamak, kamusal yaşamın dışına itilmemek istiyorlar. Bunun bir yüzü, devletin bugüne kadar gerçek anlamda laik bir yapıya sahip olamamasına,

Diyanet İşleri kanalıyla bir devlet dini olarak kurumlaşmasına açılırken, öteki yüzü de (İslamcı erkeklerle rağmen) aile içine kapanmaktan çıkıp sosyal bir özne olarak toplumda yer alma isteklerini gösteriyor. Ancak bu ihtiyaç siyasal bir kutuplaşma olarak yaşanıyor ve rejimi paylaşamayan taraflar, yine kadınlar üzerinden kışıyor. Muhafazakâr anlayış, kadınlar adına kanunlar, kararname çıkarıp nasıl yaşayacağımızı bize öğretme kibrine kapılıyor.

Önce ilkököl 4'ten itibaren açık öğretime geçme imkânı tanıyıp kız çocukların eve hapsedilmesine zemin hazırladılar, tepkiler sonunda bu sınırı 8'inci sınıfa çektiler. Okula gönderilmeyen kız çocuklarının ev işleri, çocuk-yaşlı bakımında kullanılması veya erkenden evlendirilmesi, bu "özgürlükçü" İslamcı adamların umurunda değil. Tam da bu umursamazlık nedeniyle, on bir yıldır başörtüsü sorununu sürüncemede bırakıyorlar, çünkü aslında kadınların sosyal bir özne olmalarını istemiyorlar; bu sakızı çiğneye çiğneye çürüttüler ama mağduriyet edebiyatında hâlâ işe yaradığının farkındalar.

2013 Dünya Ekonomik Forumu raporuna göre, Türkiye cinsiyet ayrımcılığında 135 ülke arasında 120'nci sırada yer alıyor. Siyasal katılım, ekonomik eşitlik, eğitim ve sağlık hakkı gibi kriterlerin kullanıldığı rapora göre; kadınlarda işsizlik oranı yüzde 11 (erkeklerde 9), yarım gün çalışma oranı yüzde 24 (erkeklerde 9), tarım dışı istihdamda kadın işgücü oranı yüzde 23.

Bunlar yetmiyor; AKP 11 yıldır kadınların elindeki tüm haklara saldırıyor: Kadınları esnek ve güvencesiz işlerde çalışmaya mahkûm eden istihdam yasasını hayata geçiriyor; sosyal güven(siz)lik yasası ile kadınları kocaya-babaya daha da muhtaç hale getiriyor; babadan-kocadan aldıkları dul yetim aylığına göz diyor ve yararlanma kısıtları koyarak kadınların bağımlılığını ikiye katlıyor; kürtajı sınırlandırarak (pratikte iyice zorlaştırarak) bedeni üzerinde tahakküm kurmaya kalkıyor; giyimine kuşamına, nasıl yaşayacağına, kaç çocuk doğuracağına dair buyruklar vererek "İslam toplumu ülküsüne adanmış kadın" üzerine sistemli biçimde çalışıyor; 'kız-erkek beraber' yaşanan tüm alanlardan kadınları tecrit etmeye, sokaklardan evlere her yerde kadınların 'namusunu' erkeklerin bekçiliğine-muhbirliğine-gardiyanlığına teslim etmeye uğraşiyor.

Özel olarak Alevi, Kürt, sosyalist, muhalif kadınların bu kimliklerinden dolayı uğradıkları baskı ve işkenceleri; artan kadın cinayetleri karşısında kayıtsızlığını koruyan emniyet ve yargı sistemini anmıyorum bile.

Bana sevdanın yolları sana kurşunlar

Takiyye ile sürünerek yürümeye alışmışlar. Bütün kadınlara düşman olduklarını gizleyebilmek için, birini diğerinin üstüne sürüyor, yapay düşmanlıklar yaratıyor ve aslında sadece sıraya sokuyorlar; sindirme ve susturma sırasına...

Türbanı serbest bırakırken kamu personelinin kılık kıyafet yönetmeliğinde herhangi bir değişiklik yapılmaması, kot etek ve pantolon giyen kamu çalışanları hakkında soruşturma başlatılması iktidarın hak ve özgürlükler yaklaşımını yeterince net biçimde ortaya koyuyor. Özel yaşamı mercek altına alınıp 'uygun' bulunmadığı için ataması yapılmayan, bunalım geçiren, intihar eden kadınlar; polis tarafından taciz edilen, yerlerde sürüklenip çıplak arama yoluyla aşağılanan kadınlar; sevgilisi-kocası-abisi-babası tarafından dövülen, yaralanan, öldürülen kadınlar; dekoltesi ya da yaşam biçimi yüzünden işten atılan kadınlar...

Memleket toprağına her sabah başka bir inci salıvermeyi alışkanlık haline getirmiş Başbakan'ın, "Kız-erkek beraber kalmaz" sözleriyle kadınların, erkek arkadaşlarıyla veya sevgilisiyle aynı evde yaşama hakkı elinden alınıyor. Evsiz kalma ya da mahallelinin pis bakışlarına ve linç girişimine maruz kalma ihtimalleri hiç

düşündürmüyor özel hayat meraklısı diktatörü. Yatıp kalkıp lego oynar gibi, hayatlarımızı oraya buraya yerleştiriyor, beğenmiyor, yerini değiştiriyor, daracık kafasındaki daracık kutunun içine itiliyor hepimizi. Bir de beğeniyor ki ağzından çıkan her şeyi...

"Evlenen öğrencilere kredi verelim (parayla kandıralım, nikâhlansınlar); kredi borcu olanları da evlenirlerse affedelim (herkesin bir fiyatı vardır); çocuk teşviki verelim (acilen ucuz işgücü lazım); ücretli doğum iznini uzatalım (daha ne, otur çocuğuna bak, tosun gibi işçi olsun); doğursun ama sezaryen olmasın (dünya kadar sezaryen parası ödüyor devlet, ne işi var, ıksın kadın); kürtaj zinhar yasaklanmalı (bedeniniz devletindir);

aileyi koruyalım, boşanmaya niyetlenenlere ikna odaları kuralım (adını ikna odası koymayalım ama); kadını koruma bakanlığı ne demek, aileyi koruma olsun o (kadını kiniden koruyorsun, erkeğin tasarrufunda zaten, olacak şey değil); dul maaşlarını denetleyelim (devlet kesesinden yalnız yaşayacağına kır dizini baba-koca evinde yaşa); esnek işi özendirelim (bir yandan çocuğu pırpışlar, öbür eliyle tanesi 10 kuruşa parça iş yapar); sosyal güvenlik dünyada kalmadı zaten (yaşlandın mı, hastalandın mı, çocuğun çocuğun baksın işte)..."

Ama bu kadınlar mağdur değil, hak sahibi değil, özgürlükleri de yok. Âdem'in aklını çelen bu şeytani cinse hak hukuk gerekmez!..

Özet: Cinayeti gördüm...

Ürkütücü ve soğukkanlı bir cinayeti işlemeye hazırlar. Bu yağma düzeninden nemalananları sağlama alıp, dışında kalan herkesi, sahip olduğumuz maddi-manevi her şeyi ve en önemlisi kurtuluşa dair projeler üretebilme ve bunlar için mücadele edebilme imkânımızı öldürmek için aporhta bekliyorlar. Punduna getirdikleri anda, ışıkları söndürüp cinayeti işleyecekler.

Cinayete mistik bir anlam verecekler. 'Özgürlük' diye gözyaşı dökerken birden saldırıp ellerimizi bağlayacaklar. Haktan hukuktan söz ederken, kapıları kilitleyecekler birden, nefessiz bırakacaklar.

Laik-dinci, sivil-askeri, seçilmiş-atanmış, birinci-ikinci cumhuriyet, cemaat-cemiyet atışmaları âşıklar bayramı

kıvamında sürerken, bir de bakacağız ki, laik zenginler, Müslüman yeni zenginlerin arkasına dizilmiş, bıçakları biliyor.

Biz bodrum katındakiler, yan yana duramazsak; sivil toplumdan Kemalizmden filan

değil, özbeöz bodrum-katında-yaşayanların-birliğine güvenip kendimizi savunmazsak, o şu bu değil 'emekçilerin ve ezilenlerin cumhuriyeti için' diyemsek...

Birden ışıkları söndürüp cinayet işleyecekler.

Buna izin verecek miyiz?

Türbanlı vekillerin 'karne'leri

Gülay SAMANCI - AK Parti - KONYA

Sunduğu Kanun Teklifleri	0
İmzaladığı Kanun Teklifleri	8
Sunduğu Meclis Araştırma Önergeleri	0
İmzaladığı Meclis Araştırma Önergeleri	2
Sunduğu Genel Görüşme Önergeleri	0
İmzaladığı Genel Görüşme Önergeleri	0
Sunduğu Gensoru Önergeleri	0
İmzaladığı Gensoru Önergeleri	0
Yazılı Soru Önergeleri	0
Sözlü Soru Önergeleri	0

Nurtan DALBUDAK - AK Parti - DENİZLİ

Sunduğu Kanun Teklifleri	0
İmzaladığı Kanun Teklifleri	6
Sunduğu Meclis Araştırma Önergeleri	0
İmzaladığı Meclis Araştırma Önergeleri	8
Sunduğu Genel Görüşme Önergeleri	0
İmzaladığı Genel Görüşme Önergeleri	0
Sunduğu Gensoru Önergeleri	0
İmzaladığı Gensoru Önergeleri	0
Yazılı Soru Önergeleri	0
Sözlü Soru Önergeleri	0

Gonül BEKİN ŞAHKULUBEY - AK Parti - MARDİN

Sunduğu Kanun Teklifleri	0
İmzaladığı Kanun Teklifleri	3
Sunduğu Meclis Araştırma Önergeleri	0
İmzaladığı Meclis Araştırma Önergeleri	5
Sunduğu Genel Görüşme Önergeleri	0
İmzaladığı Genel Görüşme Önergeleri	0
Sunduğu Gensoru Önergeleri	0
İmzaladığı Gensoru Önergeleri	0
Yazılı Soru Önergeleri	0
Sözlü Soru Önergeleri	0

Sevede BAYAZIT KAÇAR - AK Parti - KAHRAMANMARAŞ

Sunduğu Kanun Teklifleri	0
İmzaladığı Kanun Teklifleri	5
Sunduğu Meclis Araştırma Önergeleri	0
İmzaladığı Meclis Araştırma Önergeleri	5
Sunduğu Genel Görüşme Önergeleri	0
İmzaladığı Genel Görüşme Önergeleri	0
Sunduğu Gensoru Önergeleri	0
İmzaladığı Gensoru Önergeleri	0
Yazılı Soru Önergeleri	0
Sözlü Soru Önergeleri	0

Muhteremler yıllardır nefret ettikleri bir yaşam formu vardı orada ve onu "düzeltme" fırsatı birkaç seçim zamanıdır da yasal olarak ellerindeydi. Mesafeli, muktedir, asık suratlı, buraların kralı ilelebet biziz edalı... Üstelik hodri meydan da çekilmişti, dikta isek seçimde indirin, diye. Her şey yasaldı neticede, değil mi?

Tecrübelere ya da hatıralara...

HAKAN TABAKAN

Tecrübelere ya da hatıralara... Ama tecrübelere değilse de hatıralara itibar ederim. Tecrübe denen şeyin geleceğe dair bir dayatması var sanki; bak, öğrendin, gördün, yaşadın bir daha aynı boku yeme, diye... Şu tecrübelerin pek muhafazacı bir bilge edası yok mu sizce de? Didaktik, tatsız, sünepe bir izdüşümü görür oluyorum oralarda bir yerde.

Tecrübe denince herkeste bir ağırlık filan...

Zannedersiniz ki eve tüm zamanların atası gelmiş, en muhterem ihtiyar, başköşeye oturtalım, içerse rakı ikram edelim. Et ve ekmek verelim, beslenemediğimiz gibi besleyelim, tütünün saralım. Yeter!

Altı üstü tecrübe bre, biricik değil. Ne demiş adam, o nehirde bir daha çimemezsin, falan. Aynı vakaya dair onlarca tecrübe edinebiliriz, bir de başkalarının onlarcası eklenince, saymakla bitmez. Yani kendi kavmini kurar bu tecrübe dediğimiz şey. Yıllarca da hüküm sürer.

Yahu dostlar, Ben tecrübelere inanmayanların kabilesindenim. Biz ona aramızda "sevdiğimin tecrübesi" deriz. Ne işe yararsın ki, hiçbir işe yaramamaktan başka. Alın bir düzine senedir tecrübe ediyoruz işte... N'oldu?

Ki devrimler de bir tecrübe değil, eylem işidir, diye mırıldanır Çiko. Haddizatında yüz binlerce insan herhangi tecrübeye istinaden dayanmadı surlara, o Haziranda.

Ama hatıralar...

Ne güzeldir onlar. Sessiz bir rakı arkadaşıdır. Güzel birkaç dizedir. Şirin Yeşilçam filmlerindendir. Dönüp dönüp okunmak istediğiniz bir romandır, dinlemekten yorulmadığınız bir şarkıdır ve hatıra dediğin de bir 'şey'de gizlidir. Mühürler zamanı...

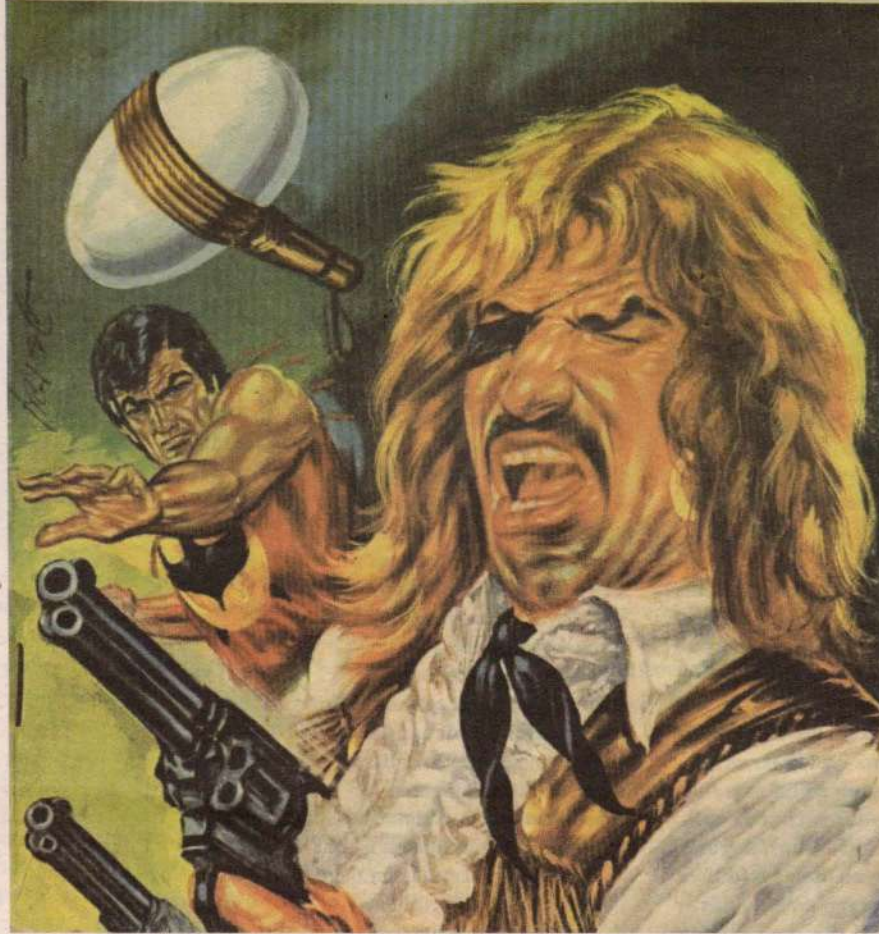
Dayatmaz, öğretmez, belletmez sade efkârlandırır, tatlı tatlı... Ha, onun da hastalığına yakalanıp iflah olmaz bir nostaljiğe dönüşme tehlikesi de yok değil hani.

Tecrübe diye lafa başlayan adamdan kaçsam... Siz bana hatıralarla gelin. Oradan kendimize yakışanı elbette bulup çıkarırız, ille de gerekiyorsa, yarınbirgün için...

Helal & Haram Meselesi

Şöyle bir hikâye dolandır hatıra kitaplarında:

İstanbul'u işgal eden İngilizler devlet adamlarını filan Malta'ya sürgün eder. Eh, onca adam ne yapacak elin memleketinde? Muhabbet edecekler tabi. Derken konu

Biri, peki ben sizin kimliğinizi görebilir miyim, gibisinden klişe bir itirazla başını şöyle bir kaldırmaya kalktı, ama karşıdaki psikolojiye bu söker mi, ne mümkün!

çapkınlığa gelir. Aralarında malum Enver Paşa'nın babası Ahmet Paşa da vardır.

Konuşmalar onun hoşuna gitmez, bunu fark eden bir sürgün, Ahmet Paşa'ya, "Peki siz hiç zamparalık..." filan diye sormaya kalmadan bizzat, "Ben harama uçkur çözmedim," şeklinde lafı kestirip atar.

Orada olan Süleyman Nazif, fırsatı tabii ki ganimet bilir ve lafı layıkıyla yapıstırır:

"Ah Paşa Hazretleri, keşke helalinize de uçkur çözmeseydiniz de başımıza şu Enver'i salmasaydınız."

Neymiş? Hatıra!

Format Atmak veya Korku Salmak ve Korkmak

Şöyle bir 'hatıramı paylaşıcağım'! Geçenlerde Çiko'yla bir Cafe-Bara yöneldik baktık ki bahçesinde garip bir tedirginlik, zannedersiniz ki birini vurmuşlar, böyle bir Meksika hali.

Nedir?

Sigara cezası kesiliyor. Hay bin pöçük,

dedi Çiko. Sanırım bahçede içiliyordu, diye soru vurgulu bir cümle kurdu. Bazen saf Meksikalıyı çok iyi oynuyor.

Yetmez, bilmem şu kadarı açık olacak, demişler.

E? Elimizde metreyle mi sigara içeceğiz. İnsanlar bıkmışlar bu muhabbetten ve işte sigaralarını da dışarıda içiyorlar. Daha ne olsun?

Ama işte tütünün külü öyle değilmiş. Üç kimlik alınmış, harıl harıl işlem yapılıyor. Ama sivil polis destekli görevliler ve destekleri nasıl da ciddi ve hırslılar. Hani çıktıkları maçı alacak motivasyondalar.

Böyle ciddi, hırslı, azimli ve âzametli futbolculara ihtiyacımız vardı, diye fısıldadım Çiko'ya. Acaba bizim takım adına transfer teklif etse miydin? Gülümsemedi bile.

Muhteremler yıllardır nefret ettikleri bir yaşam formu vardı orada ve onu 'düzeltme' fırsatı birkaç seçim zamanıdır da yasal olarak ellerindeydi. Mesafeli, muktedir, asık

suratlı, buraların kralı ilelebet biziz edalı... Üstelik hodri meydan da çekilmişti, dikta isek seçimde indirin, diye. Her şey yasaldı neticede, değil mi?

Oradan biri, peki ben sizin kimliğinizi görebilir miyim, gibisinden klişe bir itirazla başını şöyle bir kaldırmaya kalktı, ama karşıdaki psikolojiye bu söker mi, ne mümkün! Göstermek zorunda değiliz. Tabii bu cevabı verenin sağ baseninin üzerinde kemere sıkıştırılmış bir beylik tabancası elbette kabarmış duruyordu.

Sadece burada değil yolda da sizi çevirme hakkımız var. Kimlik de göstermek zorunda değiliz, diye ekledi.

Tabii kimse böyle bir ayrıntıyı merak etmiyordu, ama oradaki bir Cafe-Bar kitlesi bunu da bildi.

Az önce sigara içmek için sokağa çıkan, iyi polis kastında yer alan kirli sakallı; dostane söylüyorum, bunu iyi araştırın, dedi. Dostane...

Hafiften seyirdi Çikocuğum o esnada. Zira Haziran sonrası yeni bir korku salma mücadelesi vardı ki, o buz tavır, çok konuşma, alırım içeri bakışlarıyla kendisi zaten konuşuyordu.

Hadi, bu raundu da siz almış olun kuzenler...

Burada çok yazdık sigara, bilmem ne yasağını, içki zamlarını.

Mesele, bir yaşam tarzına temastır falan filan, diye.

Evet!

Ben de öyle düşünüyordum; imdat istediğimde, bu sesime koşacak hiçbir insanın olmayacağı bir güne doğru gittiğimizi. Fakat öyle değil şimdi yeni hikâyemizin bilinç akışı, tüm o tavırlar artık egemen kibrinden değil, bir korkunun hazin tecellisinden. Tecrübe etmedikleri bir durumla karşı karşıyalar işte.

Olur olmaz Şah çekersiniz de kurduğunuz zannettiğiniz şu oyunda, lakin karşınızda piyondur, pek etkisizdir zannettikleriniz

birer
kaledir
şimdi.

Bilim ve Gelecek Kitaplığı'ndan

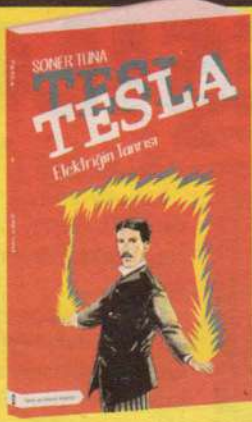
TESLA

Elektriğin Tanrısı

Soner Tuna

İcatların anında metaya dönüştüğü bir dönemde "bedava elektrik" için uğraştı. Para hırsına kapılmadı, tüm birikimini bilimsel çalışmalarına harcadı. Kapitalizmin çarkına çomak sokmaktı bu. Dolayısıyla FBI takibine alındı, tarihten silindi ve bir otel odasında beş parasız ölüme mahkum edildi. Elektriği evimize soktu. Radyoyu, radarı buldu. Televizyonu, interneti öngördü.

"Zamanımızın ötesinde bir dahi"
Nikola Tesla'nın çizgilerle öyküsü.

Hikmet Kıvılcımlı

ALLAH PEYGAMBER KİTAP

Türkiye sosyalist hareketinin özgün tarih tezleriyle bilinen önderlerinden Hikmet Kıvılcımlı bu eşsiz eserinde, tarih tezinin ışığında, günümüz toplumu açısından da çok önemli bir konuya yoğunlaşıyor: Allah, Peygamber ve Kitap.

"Allah, her olayda işleyen determinist kanunlar gibidir. Peygamberler ise, aklıyla determinizmi yorumlayan bir elçidir; tarihsel determinizmin yoğun bir yansımasıdır... Böylece Allah geleneği, determinizm ile üst üste oturur."

KASIM SAYISI BAYİLERDE

Çağdaş Prometheus: NİKOLA TESLA

CATALHÖYÜK: Eşitlikçi ve lidersiz bir toplum muydu?

BİLİŞİM DÜNYASINDAN: Facebook'ta olmak ya da olmamak

Yoksulluk...

CANAN SAĞAR

Independent gazetesinin haberine göre, Britanya nüfusunun yarısından çoğu yoksul. Mali sıkıntı içindeki nüfus yüzde 52... 2006'da bu oran yüzde 35 idi. Bu rakamlar insanların gününbirlik yaşadıklarını, günü kurtarmaya çalışarak yaşadıklarını gösteriyor. Gelecek için 'birikim' yapmayı, kemer sıkma politikalarını, harcamaları azaltmayı öneren hükümetlerin gizlemeye çalıştığı bir nokta var; bugün temel ihtiyaçlarını bile giderecek gelirden yoksun insanların 'yarın' düşüncesi yoktur. Onlar bugün aç kalmamak, çocuklarını doyurabilmek için kaygılanırken 'yarın' akıllarına gelmiyor. İngiltere Mali Yeterlilik Raporu 5 bin kişinin katılımıyla hazırlandı ve yüzde 70'ten fazla ailenin ay sonunu getirememekten korktuğunu ortaya koydu. Ankete katılanların yüzde 21'i iki ay sonra 400 sterlin paraları olacağına bugün 200 sterlinleri olmasını tercih ediyor!

2008'den bu yana tüm dünyada yaşanan ekonomik daralmanın en az etkilediği ülkelerden biri Britanya. İspanya ve Portekiz gibi diğer Avrupa ülkeleri bırakın ay sonunu getirmeyi, çocuklarının beslenme ihtiyaçlarını karşılayamaz hale geldi. Yoksulluk had safhada. Ortadoğu, Afrika, Latin Amerika ülkelerine hiç değinmeyeceğim... 'Az gelirle nasıl yaşanır?' taktikleri yoksulluğu gidermediği gibi 'üzüntüyü bırak, yaşamaya bak!' kitapları da intiharları azaltmıyor. Geçim sıkıntısı intihar vakalarında giderek yükselen sebep olmaya çoktan başladı.

Ağustos ayında hükümetin 'yatak odası vergisi' kapsamında verdiği vaatlerin yalan olduğu ortaya çıktı. Sözde evlerinden çıkarılan insanlar kendilerine uygun başka ikametgahlara yerleştirilecekti; öyle olmadı ve yoksul insanlar için yeni bir eziyet başladı. Tabii birkaç haber dışında medyada yankı bulmadı!

Şu 'yatak odası vergisi' policesini hatırlayalım... Birden fazla kullanılmayan yatak odası olanlardan yüzde 14, ikiden fazla kullanılmayan yatak odası olanlardan yüzde 25 oranında yardım parası kesilmesi öngörülmüyordu. Fakat birçok mağdur insan, bölgelerindeki sosyal konutlarda küçük ev bulamıyor, her 20 aileden 19'u bu durumdan etkileniyor. Belediyelerin sunduğu Bilgi Özgürlüğü araştırmasında beliren rakamlar da çıkmaz içinde olan sistemi açıkça gösteriyor. Tam veri sunan 38 belediye, 99 bin 079 ailenin bu policeden etkileneceğini fakat sadece 3 bin 803 bir

ve iki yatak odalı sosyal konutlarının olduğunu açıkladı. Bu, sözüm ona 'iyileştirme' politikaları adı altında getirilen yeni vergilerden etkilenen insanların yüzde 96'sını tefecilere mahkum kılacak, yoksulluk derinleştikçe daha da savunmasız kalacaklar. Britanya'da sosyal ev yardımı bekleyen insanların sayısı 1.8 milyon!

Şimdi belediye evlerinin tarihine bakalım. Belediye evleri işçi sınıfı için karşılayabilecekleri düzeyde kiralarla inşa edildi ve kule blokları şeklinde geniş arazilerde kuruldu. 1979'da 'satın alma hakkı' sunulduktan sonra belediye evlerinin rolü azaldı. 1885'te İşçi Sınıfı Konut Yasası'yla yerel yönetimler bölgelerindeki evleri geliştirmek zorunda kaldı. Ülkenin yüzde 40 sosyal konut stoku yerel yönetimlere ait.

İkinci Dünya Savaşı'nda 4 milyona yakın ev yok oldu ya da hasar gördü. Belediye evlerine olan talep patladı. Ev ve apartman daireleri tasarlandı. İşçi sınıfı için bu yeni ev modelleri ve konutlandırma yardımı ilk defa evlere tuvalet, banyo ve sıcak su getirdi.

20 Yüzyıl'ın sonlarına doğru çoğalan göçlerden evvel Britanya halkı yaşanılmayacak şartlarda barınma koşulları yaşıyordu; ihtiyaçlarla birlikte gelişti ve insanlar belediye evlerine hak kazanarak daha iyi şartlarda yaşamaya başladılar. Lakin 'yatak odası vergisi' münasebetiyle artık bu geçerli değil.

Gelelim, Türkiye'li göçmenlerin belediye evleri ile ilgili hikayelerine... 90'lı yılların başlarında 'yabancı'ların iltica taleplerini çoğunlukta kabul eden İngiliz hükümeti aynı zamanda birçok hak da veriyordu. (Emperyalist Britanya'nın kimlerden alıp kimlere dağıttığı konusuna hiç girmeyeceğim.) Bu yardımlara her ne kadar göçmenlerin ihtiyacı olsa da, bu durumu suistimal eden epey bir kesim de vardı. Burada değinmek istediğim özellikle Türkiye'den İngiltere'ye göç etmiş insanlar...

Bildiğiniz üzere birçok göçmen en başta ekonomik, sonrasında sosyal ve

siyasi nedenlerden ötürü göçüyor. Bir taraftan canlarını ortaya koyarak insan tüccarı şebekelere ciddi rakamlar ödeme karşılığında büyük risklerle yolculuk yapan göçmenler, trajik ölümler, acı kayıplar, parçalanmış hayatlar yaşıyor, diğer taraftan sosyal yardım ödemelerinde sınırsız sahtekarlık ve doymak bilmeyen açlık sergileyebiliyorlar. Kimi göçmenler aksayan bacaklarıyla engelli olduklarını mahkemelerde ispatlamak için en kötü muamelelere maruz kalırken, kimileri sapasağlam bedenleriyle bin bir dalavere çevirerek hem işyeri sahibi olup hem de kendilerini doktor tescilli 'engelli' beyan ettiriyorlar. Tabii, engelli olunca araç park alanlarında özel yerler, ek yardım paraları alıyor, bir akrabayı bakıcı konumunda gösterip onu maaşa bağlayabiliyorlar.

Tabii, bu yardımlar insana cazip geliyor fakat bu kadar abartmanın alemi yok! Tercümanlık yaptığım yıllarda defalarca mahkemelerde insanların düşürüldüğü insanlık dışı durumlara şahit oldum, velhasıl yıllar sonrasında paranın o insanları nasıl değiştirdiğini de gördüm. Bu sebeple, 'yatak odası vergisi'ne ne kadar karşı çıkıyorsam, aslında zengin olan üçkağıtçıların yardım parası almasına da o kadar karşı çıkıyorum. Devletten sahtekarlıkla aldığınız parayla bir de ülkelerinize gidip hava atıyorsunuz!

Gurbetçiliğin ne kadar eziyetli ve kahredici bir hal olduğunu ailemden çok dinledim, ilk gurbetçilerden sayılırlar, fakat gurbeti yaşıyan bu denli karışık psikolojilere ve maddiyat üzerine kurulu hayatları görmeye tahammül gitgide azalıyor. Yüzbinlerce sterlinlik işyerleri varken hâlâ 'engelli' görünüp yardım alanları görmek insanı sinirlendiriyor, çünkü yalnız ve görme engelli olan bir kadını tekrar testlerden geçirmek isteyen bu sistem maalesef hep yoksulların sırtına biniyor.

Ve her gün daha da çok artan kesintiler karşısında sahtekarların çoğu ses çıkartmıyor. Neden mi? Aslında ihtiyaçları yok ve canları yanmıyor da ondan...

Görüldüğü üzere, genel olarak aşağılanabilecek kimse kalmayınca Yeşilçam da kepengini kapatmış oldu...

ÖZÜRLÜ SİNEMA: YEŞİLÇAM

İBRAHİM PAŞAOĞLU

Engelli karakterlerin rekor düzeyde bolca yer aldığı Yeşilçam sinemasından, nezaketen de olsa engelli olmak konusunda hakça bir şeyler beklemekle çok mu ayıp etmiş oluruz?

Batı sinemasında ve edebiyatında, insani değerleri ön plana çıkaran bu türden onlarca eser sayılabilecekken neden Yeşilçam sinemasında bu konuda tek bir örnek yok? Quasimodo, Cyrano de Bergerac doğdukları yüzyılın ve sonrasının yaşama hümanist bakış açılarıyla yön verdiler. Avrupa, aşk ve özgürlük kavramını bu karakterler üzerinden sorguladı, bu yapıtların etkisi büyük oldu hümanist fikirlerin doğup gelişmesinde. Sonrasında modern Avrupa sineması da onların yolundan gitti. *Güzel ve Çirkin*, *Elephant Man*, *Rain Man* benim ilk anda aklıma gelenler.

Gerçi neo-liberalizmin damga vurduğu son on beş yıldır tüm dünya ölçeğinde olmak üzere, Batı'da da güç isteminin dayattığı popüler örnekler çoğalmaya başladı. *X Man*, *Heroes* türünden pek çok filmde 'garip' yaratıkların sahnede değişik heyecanlar yarattıklarını ve gücü ele geçirmeye başladıklarını gördük. Quasimodo'nun sorunları olduğunu düşündüğüm bu karakterler ayrı bir inceleme konusudur.

Batı literatürünü sayıp döktükten sonra özel olarak Yeşilçam'a baktığımızda gördüğümüz tek şey; birbirinin nerdeyse kopyası yüzlerce hikaye. Yüzlerce filmde insanların bir kaza eseri 'kötürüm' kaldıklarını gördük. Ne Quasimodo ne de Cyrano gibi doğuştan değildiler. Ve de neredeyse bu filmlerin hiçbirinde öyle kalmadılar. Filmlerin sonlarında ayağa kalktıklarını, duyduklarını ve yeniden görmeye başladıklarını gördük, izledik. Güç tutkunu kitlelere popüler filmler hazırlayan Yeşilçam tıpkı izleyicileri gibi onları o şekilde görmeye tahammül edemedi ve kendince 'bütün engelleri kaldırdı'. Tabii kendi engelini kaldırmayı unutarak...

Çünkü yine gördük ki, bu kazarlar hep senaryoların tıkandığı yerde devreye girdiler. Uzaklardan gelen bir araba kahramanlarımıza çarparak, yetersiz ve kötü

İki defa çekilen Üç Arkadaş... Harap bir köşkte yaşayan üç "looser"ın, evlerine aldıkları görme engelli karaktere, kendilerini zengin olarak tanıtop evi gezdirdikleri sahne unutulmaz...

kopyacı Yeşilçam senaristinin derdine çare oldu. Bu filmler saman sürüsü kadar çok olduğu halde yine de engelli olmakla ilgili hiçbir şey söylemedi. Onları doğurmadı bile yukarıda bir kez işaret ettiğim gibi.

Ancak bu konuda iyi bir tek film sayabiliriz ki, o da zaten Türk sinemasının kült filmlerinden biri olarak kabul ediliyor. İki defa çekilen *Üç Arkadaş*... Harap bir köşkte yaşayan üç 'looser'ın, evlerine aldıkları görme engelli karaktere, kendilerini zengin olarak tanıtop evi gezdirdikleri sahne unutulmaz. Onun göremeyişinden istifade ederek duvardaki maymun portresini Artin Efendi'nin dedesi olarak tanıttıkları sahneyi herkes hatırlar. Belki de ilk ve son olarak, daha öncekilerde hep **acımak** üzerine

oluşturulmuş hikaye bu filmde yerini mizaha bırakmıştır. *Üç Arkadaş*'ın sevilmesinin ve çok daha gerçekçi duruşunun gerisinde de bu mizah vardır.

Özgün olmayı hiçbir döneminde başaramayan Yeşilçam, bu filmlerin modasının geçmeye başlamasından sonra, Batılı çizgi roman karakterlerinin etkisinde kaldığı bir dönemin sonunda tarihi filmlere geçiş yaptı. Sosyal psikolojik düzeyde toplum nazarında 'zayıf' engelli karakterlerin yerini bu defa Malkoçoğlu gibi 'güçlü ve soylu' karakterler aldı. Bu filmler için bol tekerlekli sandalyeli eski salon filmlerinin devamıdır diyebiliyorsak, sonrasında yine bir modaya dönüşecek olan seks filmlerinin de habercisi olduğunu

söyleyebiliriz.

Formüle edersek; 1. Zayıfın aşağılandığı dönem 2. Güçlüye tapınılan ve yabancıların aşağılandığı dönem 3. Kadının aşağılandığı dönem...

Yeşilçam sineması neden bitti sorusunun cevabı da burada gizli. Çünkü görüldüğü üzere genel olarak aşağılanabilecek kimse kalmayınca Yeşilçam da kepengini kapatmış oldu.

Cüneyt Arkın; bana sorarsanız Yeşilçam'ın simge ismi. Bu adam başlangıçta tekerlekli sandalyedeydi sonra ayaklandı oradan oraya zıplamaya ve bir bowlingcinin lobutları toptan devirmesi gibi düşmanları devirmeye başladı, o da kesmedi feza açıldı ve orada bile savaşıcak birilerini buldu. Ama hiçbir zaman yanı başındaki, asıl savaşılmaması gereken çok daha gerçek şeylerle savaştığını görmedik. Tabii yine solun ve halk ve muhalefetinin güçlendiği dönemlerde yaptığı birkaç filmi saymazsak.

Yeşilçam ne yazık ki, sanattaki çok genel bir ilkeyi unuttu; özgürleştiricilik. Belki de bunu hiç dert etmedi kendine. Popülizmin dümen suyunda hem kitlelerin bilincinde derin tahribatlar yarattı hem de o kitleden beslendi. O kitle, yani halk, güçlü kahramanlar, kadının karşısında eğilmeyen erkekler, sağlıklı insanlar görmek istiyordu ve Yeşilçam onlara görmek istedikleri şeyi verdi. Tek vuruşta düşman askerlerinin dizili lobutlar gibi devrildiği, insanların mucize kabilinden sağlıklarına kavuştuğu bir harikalar diyarı izletti onlara...

Yılmaz Güney bir filmde kadın karakterden tokat yediği zaman bunun nasıl olay olduğu-yadırgandığı hâlâ anlatılır. Bu tokat hepsini değilse de popülist Yeşilçam izleyicisinin bir kısmını uyandırmış olmalı ki, bugün Türk Sineması dendiğinde akla gelen ilk isim Yılmaz Güneydir.

İşte bu uyanıklık neticesinde ben kendime şu soruyu sorabiliyorum: Biz bu ilk dönem Yeşilçam filmlerinde neden tekerlekli sandalyeyi son sahneye dek izleyemedik? Neden onları olduğu gibi kabul edemiyoruz? Neden onların engelini görüyoruz da kendi kafamızın içindeki engelleri göremiyoruz? Bizi yanı başımızdaki yabancılaştıran engeller. Bu haliyle asıl kendimize acımız gerekmez mi?

KİTAP

ROMAN - ÖYKÜ
TARİH - TİYATRO
SANAT - SİYASET
FELSEFE - ŞİİR
DERGİ - PLAK - CD

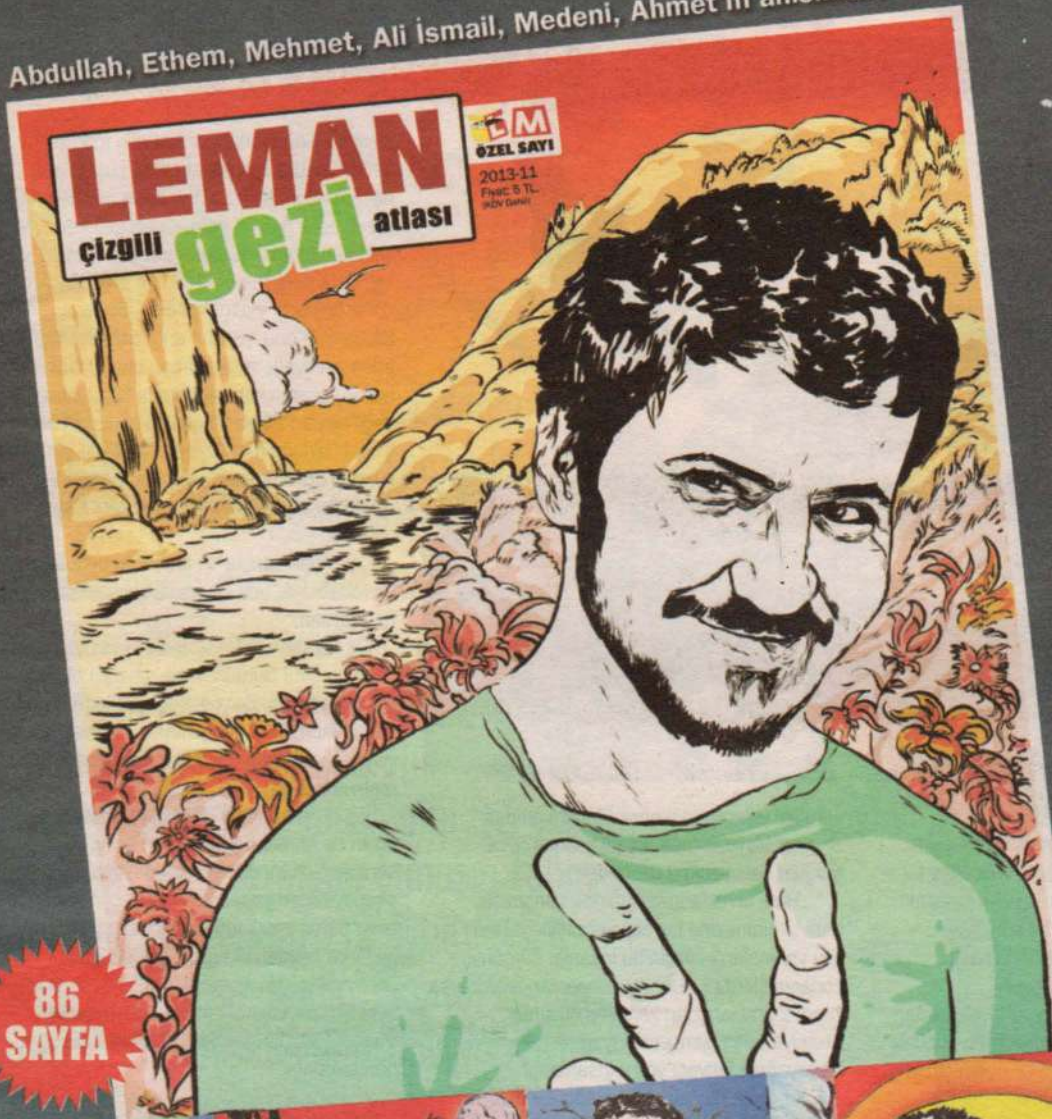
Sümer Mh. 69049 Sk.

(Baraj Yolu Gökkuşuğu Arkası İksir Copy Yanı)

Seyhan, ADANA

<http://kargasahaf.blogspot.com>

Abdullah, Ethem, Mehmet, Ali İsmail, Medeni, Ahmet'in anısına...

86
SAYFA

direnişin
çizgili
tarini

Toma, akrep, biber gazı,
tazyikli su, plastik mermi
saldırılarında orantısız
şiddete uğrayan, gözlerini
kaybeden, yaralanan, darp
edilen, lince uğrayan, komada
direnen, taciz edilen, tecavüz
ile tehdit edilen, gözaltına
alınan kardeşlerimize...

bayiilerde...

LeMan Gezi Atlası'nı bulamayanlar 0554 901 93 08 nolu telefondan Ayhan Düz'e bildirebilir...

**LeMan,
L-Manyak,
Bayanyanı ve
yeniHarman
yazar-çizerleri
LEMAN
STANDINDA**

'Ödül' mü dediniz gözüm?

MERT EVŞEN

"Burada, bu şarkımı söylerken, benim Türkiye'de yaşadığım çok zor günlerde bir 'merhaba'sını istediğim, fakat o 'merhaba'yı benden esirgeyen, ulusal anlamda bu kaderi paylaştığım bütün arkadaşlarıma ve dostlarıma ince bir sitemdir. Umarım bunu anlarlar..."

Yok, anlamadılar! Anlayamadılar... "Ben yandım siz yanmayın Allah aşkına!" demişti oysa ki... Hasan Hüseyin Korkmazgil'in dizelerini *Gayrı Gider Oldum* adıyla bestelediğinde etmişti bu sitemi, bir seher vakti vatanından sürgün edilirken... *Belaya atlar giderim* dedi, başı hep belada ve tedirgin yaşadı. Hakkındaki davalar; soruşturmalar, mahkemeler, sansürler ve yasaklarla sürdü. 2000 yılının 16 Kasım'ında sürgün gitmek zorunda kaldığı Paris'te *Hoşça kalın gözüm* dedi hepimize ve bir yıldız misali sonsuzluğa uğurladı onu... 13 yıl geçmiş aradan, oysa daha dün gibi sanki, "şimdi saat sensizliğin ertesi..."

Ahmet Kaya için bir film: Uçurtmam Tellere Takıldı isimli belgeselin ilk sahnesinde kendisinin ağzından duyduk:

"28 Ekim 1957 Malatya doğumluyum, burcum akrep..."

Kendisi 'burcunun özellikleri'ni taşır mıydı bilinmez ama 56 senelik ömründe hiç eksik olmadı yanı başından akrepler, kan emiciler, engerekler, çıyanlar; çok sevip şiirlerini bestelediği adaşı olan şairin dediği gibi, bunları tanıyarak büyüdü...

28 Ekim 2013 günü, sosyalist basında ve sosyal medyada ön unutmayanlar "Doğum günün kutlu olsun!" diyerek kendince boncuktan birer kuş yapıp konduruyorlardı penceresine, şarkısındaki gibi artık bir daha asla gelmeyeceğini, gelemeyeceğini bile bile... Gün içinde bültenlere düşen bir haber, son dakika gelişmesi olarak gündemin tepesine oturacaktı: "Ahmet Kaya'ya, 'devletin hem de en üst makamından' ödül! Hem de doğum gününde!"

Ellerine geçirdikleri her bir şeyi fırsata dönüştürmeyi seven, çok da iyi bilen ve de onun 'oportünizmi sizden öğrenecek değiliz' temsilcileri, bu 'fırsat'ı da yine kaçırmamışlardı işte!

Bu en üst makamdaki verilen 'şey', bir ödül müydü yoksa geç kalındığı düşünülen bir özür müydü? Bunu bilemeyeceğim ama ödül ve Ahmet Kaya aynı cümle içinde kullanılınca, benim de aklıma, 10 Şubat 1999 tarihli Magazin Gazetecileri Derneği'nin 'ödül' töreni gecesi ve sahneye *Yılın Müzik Yıldızı* olarak çağırıldığı 'o gece'de yaşatılanlar düştü nedense... Devrimci sanat yaşamının zirvesinde olduğu o geceden sonra, artık hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağıının ve bundan sonra kendisine yaşatılacakların farkında olmadan *Giderim'i* söyleyecek ve İnsan Hakları Derneği'ne magazine 'emek verenler'e, Cumartesi Anneleri'ne ve Türkiye halkına adanmış ödülü alırken aynen şu sözleri dillendirecekti

korkusuzca, 'Ahmet Kaya'ca:

"Önümüzdeki kasette Kürt asıllı olduğum için, Kürtçe bir şarkı yapıyorum ve Kürtçe bir de klip çekiyorum... Ve bu klibi yayınlayacak yürekli insanların olduğunu da biliyorum... Yayınlamazlarsa; Türkiye halkıyla nasıl hesaplaşacaklarını da biliyorum..."

Ve artık ok yaydan fırlamış ve hiçbir zaman sisteme ve onun koruyucularına karşı sözünü sakınmamış ve mücadele ve de aydın olmanın gerekliliğiyle hareket etmiş bir sanatçı için gerçekten de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı artık... İşte, bu sözlerinden dolayı verdikleri ödülü burnundan getirmek bir yana, yüzüne çatal bıçak fırlatanlarla, küfür sallayanlarla bir olup onu linç etmeye kalkıştılar! Unutulur, unutturuz mu sandınız?!

İyi bilirsiniz! İyi biliriz!

Siz, elinize geçirdiğiniz her bir fırsatı değerlendirmeyi iyi bilirsiniz elbet! Dedim ya, oportünizmi sizden öğrenecek değiliz! Ama bizler de asla unutulmasın ki; bugün ona ödül veren aynı devletin ve o çok 'saygın' temsilcileri olan devletlülünün ona daha evvel neler ettiğini... Onu vatanından uzakta ölümün eşliğine getirip bırakanları bir yandan 'asker kaçağı' diğer yandan vatan nutukçusu şarlatanları...

Türkiye Türklerindir gazetesine kocaman 'Vay şerefsiz!' manşetini atıp sonra da bugün sanki hiçbir şeye sebep olmamış gibi mezarı başında ağlaşıp çiçek bırakmayı özürden sayan 'entel maganda'ları, yani kimin ne olduğunu iyi biliriz, hem de çok iyi biliriz, şüphesiz! Onu eşinden, kızından, sevdiklerinden, hayranlarından, vatanından, doğup büyüdüğü topraklardan sürgün edenler, ona 'hem de doğum gününde' ödül m ödül lütfedemezler, anca halt ederler! Yani, "Nereden baksan tutarsızlık nereden baksan alçakça" be gözüm!

Aslında bugün verilen 'ödül'e cevabı kendisi

vermişti yıllar evvel konuk olarak katıldığı *Siyaset Meydanı*'nda, kendi halkına reva görülen zalim zulmü üzerinden:

"...Hani tavuklarımız birbirine karışmıştı, hani birbirimizden kız alıp vermiştik?.. Nedir bu köy yanmaları?.. Niçin bu insanlar sürgünlere zorlanmışlardır?.. Bırakınız insanlar, istiyorlarsa kendi topraklarından kendileri çıksınlar; istemiyorlarsa, kimsenin kıyağına hele devletin hiç kıyağına ihtiyacı yok o insanların!.."

Evet, 'hele devletin hiç kıyağına, ödülüne, özüne hiç ihtiyacı yok Ahmet Kaya'nın... O zaman kendisine sahip çık(a)mayan, o rezil koroya katılarak arka sıralarda marş okumayı marifet sayan korkak sistem koruyucularına seslenmişti ya:

"Bu ülkenin devletleşmiş Kürtleri, İbrahim Tatlısesleri, Mahsun Kırmızıgülüleri varsa, Kürtlerin de Ahmet Kaya'sı var! Bu böyle bilene!.."

İşte Ahmet Kaya olabilmek, tam da buydu! *Hani Benim Gençliğim Nerde?* diye sorarken annesine, *Uçurtmam tel örgülere takıldı* diyecek ve yine bir şarkılarında izah edecekti o güzelim yıllarını nasıl harcadığını:

"Aşk dedim, sevdâ dedim, umut dedim, kavga dedim... Elimde gençliğim vardı, onu verdim neyleyim?" veya "Gençlimi kimse bilmez... Sakallarımdan çocuk kokusu, ağzımdan ay ışığı fışkırır benim... Ceketimi yağmurlara astığımdan beri tehlikeli şiir okur dünyaya sataşırım ben!.."

Binlerce Kürt yurttaşın siyasi tutsaklığı devam ederken... Bir umut olarak vaat edilen 'açılım' palavrası ortalığa saçılmış ve 'çözumsuzlük' süreci halkın kendi iradesine değil, üç-beş kişinin lafına bırakılıp yerlerde sürüklenirken... 20 sene evvel Madımak'ta Allah adına insan yakan gelenek, aynı Uğur Kaymaz, Ceylan Önkol ve niceleri gibi Roboski'de de çocuk öldürmeyi iyi bilirken... Nusaybin sınırından duvarlar örülüp yanı başımızda bir Rojava'da

insanlık öldürülürken... Bir halkı toptan beceremediği için paket paket kuşatmaya devam eden devlet, Vanlı depremzedelerin hâlâ süren açlık grevini görmezden gelirken... Ve 'ileri demokratik' yasalarında 'bilinmeyen' olarak kayıtlara geçirilen bir dilin özgürlüğü sadece q,w,x üç harfe indirgenirken... Sanatın içine tüküren ve onu 'terörün arka bahçesi' kabul eden zihniyetle aynı sofraya oturup bir halkın acılarını saray kahvaltılarında konuşabilenlere değil sözüm elbet... Şiirin kendisinin bile 'yasak' olduğu memlekette, 'tehlikeli' şiir okuma cüretini gösterenlerin kimseye eyvallahı olmaz! İşte bu yüzden de herkes Ahmet Kaya olamaz!

Kendisine sansür ve ambargo uygulayanlara, yasaklamaya, yok saymaya çalışanlara dediğini hatırlayalım:

"Bir 20 sene daha bu insanların uykusunu kaçıracağım! Sürgün değil, savaşçı olduğum için buradayım! Devrimci sanatçıların sanat yapmalarını engelleyen insanları var ya, namusum üzerine yemin ediyorum mahvedeceğiz!.."

İşte bu yüzden bu da böyle bilinsin ki bizim de Ahmet Kayamız var! Bu yüzden seninle *Gururla bakıyoruz dünyaya*, bu rezil pespayelikleri yaşadıkça her geçen gün biraz daha, 'mutluluğun ve bölüşülmeye hazır bir hayatın olduğu o çok uzaktaki yer'in yakınlığını duyarak içimizde, seninle aynı fikri paylaşmaktan onur duyuyoruz!... Ve sana sözüm olsun: "Güneşi tutacağız göreceksin!.."

Edirne'den Ardahan'a...

Devletin tepesinden 'bahşedilen ödül' tartışılarsun, ismi zihniyet-i esasa uygun 'Devlet' Bahçeli, "Verilen ödül geri alınsın, bu nankörlüktür" diyerek tepki göstermiş... Evet, bence haklı, ben de aynı fikirdeyim...

Zira, yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla: Ahmet Kaya da Nâzım Hikmet gibi vatan hainliğine devam ediyor hâlâ!

Devlet geleneğini sürdürerek bir halkı kendine düşman belleyen, vatan aşkını ve insan şerefini -biat ettikleri birilerinin emrini yerine getirdiklerini bilmeden- onun için kurşun atıp yiyele hesap edenler için ne anlam ifade eder bilinmez ama evvela şu sözlerini de iyi bilin:

"Arka cebimde iki metrelik kefenim duruyor, her an hazır ve nazır... Ölüsem, hayatımda istediğim bir tek şey var; asla bu ülkeyi sevmiyor demesinler. Ben Edirne'den Ardahan'a kadar bu ülkeyi çok sevdim..."

Sonra da evet, siz alın o 'ödül'ü de Serdar Ortaç'ınıza verin, 90 yaşına basmış Cumhuriyet'te size hâlâ bol bol 10. Yıl Marşı şoylesin! Biz de Ahmet Kayamızı dinlemeye devam edelim her geçen gün daha da artan özlemle yeniden:

"Yorgunum; çünkü yorgunluğumun, yaşamak gibi bir anlamı var yine de yaşamaktan duyduğum mutluluğun tadına düşmanlarım ulaşamazlar!.."

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!